

ОТ АВТОРКАТА
НА ЕСМЕРАЛДА
И ЛУС МАРИЯ

ПРАВО НА ЛЮБОВ

МЕГАХИТ
В ПОВЕЧЕ ОТ
50 СТРАНИ...

ДЕЛИА ФИАЛО

ДЕЛИА ФИАЛО

ПРАВО НА ЛЮБОВ

Превод: Мария Ракъджиева

chitanka.info

Делиа Фиало за пореден път очарова и оставя читателя без дъх със своя роман — съчетание от скандални приключения, чувствена любов и нещо повече...

ГЛАВА 1

Беше четири часът сутринта. Ударите на часовника на църквата звучаха глухо в мъглата. Беше необичайно утро. През прозорците на всички сгради вече прозираше лека светлина, а тъмният небесен свод наподобяваше златно везмо на края на огромен черен плащ.

Най-после остана сама. Лежеше неподвижно в леглото и се вираше в мрака. Притискаше с ръце сърцето си. Вслушваше се в това, което ставаше в нея. Душата ѝ пееше: „Хуан! Хуан! Обичам те, Хуан!“. Би извикала от радост, но не смееше. Никой не биваше да научи. Трябваше грижливо да скрива чувствата си пред останалите и най-вече пред Хуан де ла Крус. Въпреки това всичко беше прекрасно. Лежеше неподвижно, в плен на чувствата. Независимо от тъгата, която я обземаше, щом си припомнеше, че той никога няма да ѝ принадлежи, душата ѝ се сгриваше от щастието, че обича Хуан Карлос. Колко много го обичаше! Нима той не го усещаше? Нима не подозираше как се бори с любовта си? Нима можеше да спи спокойно в леглото си, преди да се разделят завинаги. От друга страна, беше хубаво, че той не подозираше какво става с нея. Отново си припомни как я гледаше, как случайно я докосна по време на урока по математика. Тогава едва не извика от радост и сега знаеше защо. Да, знаеше. От цялото ѝ същество се излъчваше светлина, в очите ѝ светеше онзи блясък на страстно желание, което жената никога не смее открито да покаже пред мъжа. Така Лусиана лежа с часове будна. Вече се зазоряваше, а тя все още се вираше в тавана. Накрая се унесе, но в съня си страдаше заради раздялата и силното си желание.

Когато се събуди, отново се замисли:

„Богородице... не мога да те лъжа. Защо се влюбих в него? Никога не съм се осмелявала да гледам на него като на мъж. Това е грях, Богородице. Какво да сторя, като го обичам? Обичам го с цялото си сърце. Макар че той никога няма да узнае. Обичам го...“

От мислите ѝ я откъсна гласът на господарката, която викаше любимия си син:

— Хуан де ла Крус!
— Тук съм, мамо.
— Какво правиш?
— Чета книгата, която си купих.
— Няма да имаш много време за четене.
— Мамо, не заминавам накрай света — напомни й той.
— Нима не разбираш? Следването ти едва сега започва.
— Да, така е, от дълго време се подготвям.
— Толкова се гордея с теб, синко. Страхувах се, че най-голямата ми мечта няма да се осъществи. Не са много младежите, които биха се жертвали по такъв начин — гордо изрече тя.
— Това не е жертва — скромно отвърна той.
— Синко, нима не разбираш, че си избран, привилегирован?
— Мамо, моля те.
— Толкова съм щастлива, като си помисля, че един ден тази ръка ще ме благослови, че скоро ще станеш свещеник — замечтано продължаваше да говори Ана Хоакина и отиде при прислугата да им даде последни нареждания за подготовката за заминаването на сина й.

— Добър ден. Дойдох да взема дрехите... — обърна се Лусиана към човека зад щанда в шивашкото ателие.

— Лусиана, какво правиш тук? — изненада се Хуан де ла Крус. Разбра, че е станало недоразумение кой да прибере дрехите му.

— Изпрати ме майка ви — объркано изрече момичето. — Нямах представа, че и вие ще дойдете.

— Бях наблизко и реших да се отбия — отвърна кротко той. — Извинявай, че не ти казах. Напразно си се разхождала дотук. Няма значение, поне се срещнахме.

— Заповядайте, пожелавам ви много успех в учението.

— Благодаря, господине. И аз ви пожелавам много щастие — отвърна Хуан и излезе от ателието заедно с Лусиана. Тя си помисли: „Мили боже, не ме измъчвай повече, умолявам те“.

— Лусиана, нека ти помогна — предложи й любезно той.

— Не, мога и сама.

— Аз ще го нося, Лусиана — настоя той, но тя продължи да упорства.

— Не господине, аз ще го нося. Затова дойдох.

— Добре, колко е седем по осем? — промени той темата.

— Защо винаги ме питате такива трудни неща? Почакайте. Нека да помисля. Седем по осем е... — Изчерви се. Присъствието му й пречеше да се съсредоточи.

— Виждаш ли, човек може да постигне всичко, когато пожелае — изрече гордо той. — Когато пристигна, не знаеше да четеш и да пишеш. Сега знаеш дори да смяташ. Знаеш таблицата за умножение.

— Вие ме научихте на всичко, толкова сте добър с мен. Ще ми липсвате.

— Искам да не забравяш, че си много талантива. Имаш големи възможности и можеш да осъществиш всичките си мечти — каза й с мек, но леко наставнически тон. — Никога не се отказвай да вървиш напред.

— Няма да забравя това, на което ме научихте.

— Кажи ми колко е шест по девет? — с широка усмивка я попита той. — Шест по девет?

Чувстваше се объркана, когато беше близо до него. Щеше да помни тези мигове до края на живота си. Струваше й се, че е попаднала в нов свят, изпълнен с чудесни открития. Имаше чувството, че нищо друго не съществува, че животът е спрял. Тъжно й беше, защото времето, прекарано с него, минаваше бързо. Знаеше, че едва ли ще преживее подобни мигове на щастие в бъдеще. — Неочаквано Лусиана бе обзета от предчувствие — тези щастливи дни...

При тази мисъл изпита болка. Почувства се ужасно самотна. Сякаш той й принадлежеше, а сега трябваше да го загуби завинаги. Едва не заплака при мисълта за бъдещето без неговия глас, уханье или случаен допир.

Гостите вече пристигаха в дома на семейство Де ла Крус, а Лусиана стоеше в стаята си, неспособна да събере смелост да се появи пред толкова много хора, които тази вечер ненавиждаше, защото бяха дошли да го изпратят. През цялото време се молеше: „Боже, дай ми сила да не ти изневеря. Богородице, дай ми сила всичко да бъде добре и той да стане добър свещеник. Дай сила и на мен да го изтръгна от сърцето си“.

На тържеството по повод заминаването му в богословския факултет присъстваха много важни личности от Мексико и връстници на Хуан, между които и разочаровани девойки, защото един от най-привлекателните младежи щеше да стане свещеник.

— Значи утре заминаваш? — приближи се до него Бегония, дъщеря на семеен приятел, и продължи: — Не разбирам, толкова си млад. Има и други начини да служиш на бога.

— Да, както теб ли? — иронично я попита той.

— Хуан, не мога да повярвам, че никога не си бил с жена — провокира го тя.

— Не, никога.

— Тогава не знаеш какво пропускаш.

— Може би си права — отвърна Хуан и се извърна към вратата.

— Извинявай.

— Хуан де ла Крус.

— Извинете.

— Къде отиваш?

— Този...

— Избягваш разговора с мен цяла вечер. Бих казала, че те е страх от мен. Не се притеснявай, няма да те изям.

— Много си духовита, Бегония.

— Не смяташ ли, че утре ще бъде твърде късно?

— За какво?

— Да изпиташ нещо непознато.

— Не, уверявам те, че не.

— Не те ли интересува любовта?

— Подиграваш ли се с мен, Бегония?

— Положил ли си вече клетва?

— Само за послушание, смирение и непорочност.

— Това означава ли, че сега не си активен? От теб ще стане прекрасен свещеник. Бих искала да се изповядам при теб някой ден — предизвикателно изрече тя, разгневена, че не успя да си поиграе с него, както бе свикнала да прави с мъжете.

— Няма ли да вдигнем наздравца за бъдещия свещеник? — предложи някой от гостите.

— Да, наистина. Наздраве!

— Не мога да приема.

— Сигурен съм, че Ана Хоакина умира за това.

— Аз ли?

— На нея дължим честта, че сме се събрали тази вечер, за да отпразнуваме раздялата със сина ни.

— Добре. Бих искала да споделя радостта си, тъй като на сина ми Хуан де ла Крус му предстои важна крачка в живота — гордо изрече Ана Хоакина.

— Браво! — извикаха всички.

— Толкова съм развълнувана. Извинете — заплака тя.

— Мамо, не плачи, моля те — прегърна я Хуан.

— За Хуан де ла Крус и за успешното му завършване на факултета, въпреки че някои от нас ще съжаляват за това — казаха момичетата весело. — Наздраве!

През това време Лусиана седеше в кухнята; не смееше да се смеси с видните гости.

— Как е там? — плахо запитва тя Чепа.

— Добре. Вдигат наздравници за заминаването му.

— Толкова се радвам. Сигурна съм, че ще бъде щастлив.

— Къде е това, което ти дадох, Чепа?

— Кръстът ли? Тук е.

— Откъде знаеш, че е кръст? — изненада се тя.

— Видях го. Лусиана, летиш много нависоко, изхвърли тези грешни мисли от главата си. Казвам ти го за твое добро — добродушно я посъветва Чепа. Виждаше колко ѝ е тежко тази вечер.

Лусиана отиде до стаята на Хуан, за да му поднесе подаръка — не го намери и остави кръста на леглото му.

Когато той видя прощалния ѝ подарък, бързо се отправи към стаята ѝ.

— Лусиана, защо плачеш? — изненада се, когато влезе вътре.

— Господарю! — възкликна тя.

— Лусиана, какво ти е? Защо плачеш?

— Вземи, това ще те пази — подаде му тя кръста, избягвайки отговора.

— Лусиана, толкова ми е добре с теб. Изпитвам чувство, което ми е непознато. — Сега разбра какво му е нашепвало сърцето. „Да, да! Обичам това момиче.“ — Лусиана...

— Винаги съм ви обичала. Обичам ви — призна тя.

Жадуваше за него, за допира му. Дълбоко в себе си усещаше, че би искала да му принадлежи, и се изчерви от тази мисъл. Неочаквано я обзе желание да бъде негова, да му се отдаде. Затвори очи. Той бавно я събличаше, а тя сякаш не го осъзнаваше потънала в мечтите си. Търпеливо той я привлече в прегръдките си, а тя се подчини, топла и нежна, с блестящи, трескави очи. Част от нея се съпротивляваше, а другата се стремеше към него. Когато възбудата ѝ стигна до краен предел, тялото ѝ потръпна от щастие, тя престана да се съпротивлява и се отдаде на ласките му, носена от вълните на сладострастието. Галеше го със затворени очи. Радваше се на нежността, която бе предугаждала, че се крие в него. Хуан лежеше до нея също безкрайно щастлив от подаръка, с който го бе дарила.

Когато излезе от стаята на Лусиана, чу глас в коридора:

— Къде беше, Хуан де ла Крус? Отговори ми, синко. Къде беше? Какво ти е? Лицето ти... — засипа го с въпроси Ана Хоакина, забелязвайки преbledнялото му лице.

— Не ми е добре, мамо.

— Да не си болен? — загрижено го попита тя.

— Нямам представа — разсеяно отвърна той. — Изведнъж си помислих, че приятелят ми може да е прав.

— За какво? — смаяно запита тя.

— За това, че никога не съм целувал девойка, за да проверя дали наистина искам да стана свещеник.

— Да не смяташ да се откажеш? Сега не е време за това. Защо не ми каза по-рано? — ядоса се Ана Хоакина.

— Защото никога не си ми давала тази възможност — гневно отвърна синът ѝ. — Никога не си се интересувала какво искам като мъж.

— С течение на времето ще постигнеш спокойствието необходимо за свещеник — успокои го Ана Хоакина, опитвайки се да прикрие изненадата си от държанието на сина си. — Ще забравиш за светската суета. Ти си роден...

— Да, мамо, да служа на бога — яростно я прекъсна. — Можеш да бъдеш спокойна. Вече съм сигурен, че ми е отсъдено да служа на него и на другите от негово име. За мен няма друга любов, освен тази към Бога — огорчено изрече той.

— Синко... — прегърна го благодарно майка му.

— Извинявай, мамо, но бих искал да си легна. — Тръгна към стаята си. Беше объркан от случилото се с Лусиана и бъдещето, което го очакваше — в него нямаше място за нито една жена.

— Ще се видим сутринта, синко — опита се да го целуне майка му, но той извърна глава.

— Какво правиш тук, Лусиана? — попита грубо Ана Хоакина.

— Бих искала да поздравя младия господар — несигурно отвърна девойката. Не знаеше, че Хуан вече е напуснал къщата.

— Няма с кого да се поздравяваш, а най-малкото със сина ми — заяви Ана Хоакина. — Искам веднага да напуснеш дома ми, не ставаш за нищо. Само Хуан де ла Крус те защитаваше, а тъй като сега не е тук, не виждам причина да оставаш. Върви да си прибереш вещите.

— Не ме гонете, госпожо — умоляваше я момичето. Всеки ден беше принудено да търпи подобни унижения. — В името на сина си, не ме пъдете. Направете го заради него.

За разлика от съпругата си, която бе жестока към сина си, бащата на Хуан де ла Крус бе изпълнен с разбиране към голямата жертва на сина си, докато го изпращаше на гарата.

— Уверявам те, че сам съм избрал този път — каза Хуан на баща си.

— Добре, щом желанието ти е такова, ще го уважа. Искам само да ти кажа, че ако размислиш или решиш, че си сгрешил, трябва само да ме повикаш — напомни му баща му. — Ще те разбере.

— Обещавам, че ще го сторя.

Раздялата бе тежка за бащата, който не споделяше решението на сина си да стане свещеник, но не можеше да се пребори с амбициите на съпругата си.

След страстите, които преживя миналата нощ, Хуан реши да се изповяда на отец Марсел.

— Отче, аз съм грешник.

— Всички сме грешници, дете мое.

— Но аз съм по-голям грешник от останалите. Извърших плътски грях.

— Всички сме хора и лесно се поддаваме на изкушението. Трябваше да бъдеш силен, но само бог може да ни съди.

— Недостоен съм, отче.

— Покай се, синко.

— Разкайвам се с цялото си сърце. Беше само миг на слабост, но навредих на добро момиче, толкова чисто и невинно. Смятам, че бог няма да ми прости.

— Тези неща не ги решаващ ти. Отдай се на бога, избягвай грешните мисли и спаси вярата си — убеждаваше го отец Марсел.

Хуан бе измъчван от угризения.

— Това се нарича черната дълбина на душата, Хуан — обясни отец Марсел спокойно, доловил паниката в гласа на младежа. — Каж ми искрено, силен ли е духът ти? Или смяташ, че отново ще съгрешиш?

— Не знам, отче. Смятах, че съм убеден в желанието си да стана свещеник, да служа на бога, но сега съм объркан — призна Хуан. — Чувствам се изгубен, отклоних се от правия път. Отче, помогнете ми — умоляваше го той, тъй като не можеше да изхвърли от главата си образа на красивата Лусиана. — Помогнете ми да получа опрощение и да се върна към вярата.

— Моли се, сине мой. Отвори сърцето си към господ, той ще те чуе — увери го свещеникът.

Хуан се обръщаше с молитви към Бог всеки ден, убеден, че ще му бъде простено: „Господи, дари Лусиана с щастието, което заслужава, а на мен дай мир, за да се доближа до теб. Помогни ми да се освободя от мрачните мисли и ми дай силата, нужна ми, за да се посветя само на теб, на вярата, която просветлява душата ми“.

Нямаше представа, че Лусиана е бременна и че заради една бурна нощ скоро ще бъде изхвърлена на улицата далеч от него и ще се наложи сама да се справя с препятствията и негодите на живота. Лусиана нямаше сили да му каже, че в нощта на заминаването му се бе случило нещо много по-сериозно от обикновена авантюра, нещо, което след девет месеца ще дойде на бял свят като последица или печат на тяхната любов.

През това време Лусиана се бореше да запази работното си място, защото нямаше къде да отиде. Беше сама на този свят, при това емоционално и физически изтощена. Всяка нощ в леглото си изричаше една и съща молитва: „Богородице, прости ми. Въпреки че измина много време, откакто той замина за факултета, не мога да го забравя.

Помогни ми, Богородице. Моля те. Той принадлежи на бога, а не на мен“. Осъзнаваше, че рано или късно ще трябва да го забрави и да продължи живота си без него.

Щом разбра за бременността ѝ, Ана Хоакина я повика.

— Какво желаете, госпожо? — боязливо я попита Лусиана, пребледняла, защото постоянно ѝ се гадеше и не можеше да го прикрие.

— Откога чакаш дете? Питам те! — разярено я запита господарката, когато забеляза, че тя е свела поглед.

— Не, госпожо, аз... — тихо промълви Лусиана.

— Отговори ми. Доктор Селивя ми каза. Как е възможно нещо подобно да се случи в къщата ми? Отговори, чие е детето? — извика тя и я хвана за косата.

— Пуснете ме, госпожо, причинявате ми болка — извика Лусиана.

— Ще те заболи още повече, ако не ми кажеш истината. Така ми се пада, щом ти вярвам. Неблагодарна лицемерка.

— Не, госпожо, заклевам се...

— Не се кълни! Не изричай името Господне! Бременна си вече пет месеца и мълчиш!

— Но аз...

— Няма да позволя това дете да се роди под моя покрив! То е плод на греха, а ти си блудница! — крещеше Ана Хоакина. — Кой е бащата!

— Извинете, но не мога да ви кажа.

— Как така не можеш! Настоявам да ми кажеш. Няма да те оставя на мира, докато не ми кажеш. Кой е този неблагодарник?

— Не, госпожо, не ме удряйте — плачеше Лусиана.

— Ще те пребия до смърт, ако не ми кажеш кой е баща на детето. Кажете веднага!

— Пуснете ме, моля ви.

— Кой е този нещастник? Кажете ми кой е?

— Младият Хуан де ла Крус е баща на детето ми — призна накрая тя. — Бог ми е свидетел, че не исках да ви кажа.

— Лъжеш. Ти си измислила всичко — смая се Ана. — Лъжеш, проклетнице.

— Не, госпожо, заклевам се в Бога. В нощта преди заминаването дойде в стаята ми, за да ми благодари за дървения кръст, който му подарих.

— Не е истина. Не може да бъде — яростно повтаряше Ана Хоакина.

— Не знам как стана. Неочаквано ме прегърна и ме целуна.

— Не! Синът ми не може да направи подобно нещо, най-малкото с теб. Лъжеш! Махай се! Ще те пребия, ако не престанеш да лъжеш. Искаш да окаляш доброто име на Хуан де ла Крус. Тръгвай си още сега! Вън! Вън! — крещеше тя.

Както винаги Ана Хоакина не искаше да послуша съпруга си, който се опитваше да защити момичето. Тя безцеремонно го беше изхвърлила, без да се замисля, че заедно с нея внучето ѝ също остава на улицата. Не искаше да унищожи бъдещето на сина си.

Съпругът ѝ Раймундо не беше толкова категоричен. Тъй като синът му потвърди думите на Лусиана, той се почувства отговорен за бъдещето ѝ. Поне така беше обещал на сина си.

Отначало Лусиана намери спасение в шиенето — умение, което наистина притежаваше и беше решила да се издържа по този начин. Намери работа в шивашкото ателие на доня Кати, наблизо до дома, от който я изгониха. Обеща си да положи всички усилия, за да успее, както я бе посъветвал Хуан. Думите му ѝ даваха сили да върви напред.

Както беше обещал на сина си, Раймундо се опита да умилостиви Ана Хоакина.

— Хуан де ла Крус призна всичко. Каза ми, че наистина е имал връзка с Лусиана. Сега виждаш, Ана Хоакина, че детето на Лусиана е наша кръв, наше внуче — увещаваше я Раймундо.

— Каза ли му, че Лусиана е бременна? — попита уплашено съпругата му.

— Не, не успях. Беше толкова смирен и твърдо решен да стане свещеник, че не намерих сили да му кажа. Хуан не знае, че ще има дете.

— Не бива да разбере! — твърдо изрече Ана Хоакина.

— Обещах на Хуан да се погрижа за нея и възнамерявам да изпълня обещанието си — каза Раймундо.

— Нищо няма да правиш. Никъде няма да ходиш — възпротиви се жена му.

— Махни се от вратата!

— Не!

— Пусни ме! Пусни ме да мина! — Когато излезе от къщата и седна в колата си, му прилоша.

Лекарят каза на Ана Хоакина, че Раймундо не бива да се вълнува, докато състоянието му не се подобри. Тя се възползва от положението и излъга съпруга си, че е загубила следите на Лусиана.

От друга страна, Ана Хоакина се погрижи Лусиана завинаги да напусне града им. Нямахше представа, че по този начин може да направи голяма услуга на момичето. Решена завинаги да се отърве от нея, тя забрани на доня Кати да дава работа на Лусиана, а после се срещна с нея и я заля с купища лъжи.

— Никой няма да ти помогне. Трябва да си вървиш.

— Няма да си тръгна, докато бащата на детето ми не разбере, че съм бременна! — възрази Лусиана.

— Мислиш ли, че не знае! Лично аз му казах — отвърна Ана Хоакина.

— Вие?

— Ще се изненадаш още повече, когато научиш как реагира той. Не го интересува, не иска да знае за теб — студено изрече тя, с което нарани сърцето на девойката.

— Лъжете, той не би могъл да каже подобно нещо — извика с болка Лусиана.

— Какво си очаквала? Да падне в краката ти? Не ставай смешна. Не се чувства отговорен, смята, че си спала ѝ с други — продължи Ана Хоакина.

— Не ви вярвам. Лъжете!

— Вземи това и си тръгвай — изрече тя и хвърли пари на пода.

— Не съм искала нищо от вас. Нито на мен, нито на детето ми са ни нужни вашите пари, госпожо — отвърна с достойнство Лусиана.

— Неблагодарница. Тежко ти! Ще свършиш на улицата като просякиня.

Във всеки живот настъпват велики мигове, само трябва търпеливо да се чака. Хуан де ла Крус доживя този момент. След дълъг размисъл осъзна, че иска да стане свещеник — смирен и искрен човек, който до края на живота си да е отдаден на бога. Нямаше представа, че в мига на взимането на това важно решение дъщеря му се бе появила на бял свят. Докато Лусиана се бореше с всички сили да оцелее, Хуан бе повишен и преместен в Мексико Сити. Ана Хоакина ловко скри истината за Лусиана, а той наивно повярва на майка си, така че нямаше представа колко е нужен на Лусиана — на нея и на бебето.

С дете на ръце тя скиташе гладна по улиците. Отчаяна, реши да остави момиченцето пред вратата на богатата вдовица, която нямаше деца. Оставяйки бебето на прага на непознатата, задушавана от сълзи и мъка, Лусиана изрече:

— Скъпото ми момиченце... Надявам се някога да разбереш, че го правя за твое добро. Ако тази госпожа е добра, сигурна съм, че ще те обича много. Ще ти даде всичко, което аз не мога да ти дам. Нека Бог и Девата от Гваделупе те пазят и защитават. В името на Отца и Сина и Светия дух.

След това отиде в парка, където бе решила да преспи тази нощ. Легна на една пейка, зави се с парцаливите си дрехи и заплака. При мисълта за дъщеря ѝ я прониза силна болка и тя зариде още по-силно. Никой не я чу, наоколо цареше мрак и духаше силен вятър. Накрая тя се изтощи и постепенно хълцанията ѝ заглъхнаха. Душата ѝ бе пуста.

С настъпването на новия ден Лусиана се събуди нов човек — бе решила да се противопостави на всички.

„Отсега нататък няма да имам милост към никого. Нараниха ме, но повече няма да го допусна! Няма да позволя на никого да ми причини подобна мъка и да ме унижава. Заклевам се! Заклевам се пред Бога!“ — обеща си тя. Сега беше свободна и можеше да прави каквото пожелае.

Животът беше пред нея. Мисълта за момиченцето я изпълваше с копнеж и болка, но и с някаква странна топлина. Струваше си да живее. Беше успяла да изплува от мрачните дълбини на отчаянието. Това бе чудесно и необяснимо чувство! Кой ли щеше да влезе в живота ѝ и да ѝ предложи утеха и съчувствие за това, което бе преживяла досега? Животът неминуемо криеше непознати за нея красоти.

Двайсет години по-късно

За пръв път в живота си Лусиана осъзна, че щастието и благополучието са несъвместими. През всичките тези години се бе научила да не пропуска дадените възможности. Единствената ѝ цел беше да успее. Беше се променила.

Сега от нея се излъчваше ледената изисканост, присъща на богатите жени. Крачеше по лъснатия под на модерната си къща, която бе построила заради себе си и дъщеря си Лизбет. Момичето вече бе на прага на пълнолетието. Лусиана бе доволна, но дълбоко в себе си изпитваше самота, независимо от това, че около нея винаги имаше много хора. Понякога я обземаше страх от тайната, която криеше. Не бе успяла да я сподели със съпруга си.

Зад привидната ѝ студенина се криеше разплакано девойче. Искаше ѝ се да се довери на някого и тихо да поговори за това, което я измъчва, да си спомни за дъщеря си, за която не знаеше нищо. Дланите ѝ се изпотиха, ръцете ѝ бяха ледени. Искаше да се изповяда на някого, да сподели тайната, която с всеки изминат ден ѝ тежеше все повече и повече. Чувстваше се уморена и изоставена.

Пътят, който ѝ показва първият ѝ мъж Трухильо и който я отведе от закона на улицата до това да стане една от най-добрите модни дизайнерки в Мексико, беше труден. Може би сега можеше да помогне на загубеното си дете. Вероятно щеше да го открие. Можеше да му помогне и то да получи всичко онова, което имаха Лизбет и Виктор Мануел — доведеният ѝ син. Не предполагаше, че скоро ще срещне дъщеря си, която ще стане манекенка в нейната агенция.

Когато дойде в големия град, Кристина за пръв път осъзна какво представлява Мексико Сити. Беше си го представяла по съвсем друг начин. Самата тя не знаеше как да го обясни, но мечтаеше за съвсем друго. Смяташе, че тук въздухът е различен, че цветовете, звуците и хората са различни. Тези представи я напуснаха, когато се запозна с връстниците си в агенцията. Стигна до заключението, че тук само рамките са по-големи, а хората изглеждат дребни и нищожни. Сякаш животът в провинцията правеше хората по-значителни. Още първите дни в големия град предизвикаха в нея известно безпокойство.

Още несвикнала с новия начин на живот, тя бе понесена от една силна и мощна вълна, от непознати за нея страсти и мечти, но типични

за едно двадесетгодишно момиче, решило да направи кариера.

Лусиана, подтиквана от тайната си, се опитваше да осъществи мечтата си — да събере достатъчно пари за отглеждането на деца без родители. Един от начините беше да организира модно ревю с благотворителна цел. Тя успя да постигне всичко, с изключение на това да подобри отношенията си със своя съпруг Андрес Дювал, но сега това не я тревожеше особено. Отхвърлен и огорчен, той се впусна в авантюра, търсейки онова, което Лусиана не му даваше. Най-много го натъжаваше споменът за миговете, когато наистина я обичаше и се радваше на щастието ѝ. Беше дълбоко убеден, че го е измамил и използвала, че е живяла за сметка на добротата и вродената му веселост. Беше убеден, че го контролира. Беше му казвала хиляди пъти, че го обича, защото за нея любовта беше нещо като награда. Беше му отнела най-добрите години от живота, не го познаваше и не се интересуваеше от него.

Успешната артистична кариера вече не означаваше нищо за Андрес Дювал. Напоследък не можеше да сподели нито един свой успех с Лусиана.

— Не се интересуваш от онова, което ти говоря — разочаровано отбеляза той, след като ѝ бе съобщил, че е получил главна роля в нов филм. — Ти постигаш успехи ежедневно в своето предприятие. Успехът не те въодушевява.

— Защо говориш така? — учудено го погледна Лусиана.

— Сякаш разговарям сам със себе си. Не ми обръщаш никакво внимание.

— Моля те, Андрес, уморена съм.

— Аз също се уморих от равнодушието ти.

— Защо винаги мислиш, че работата ти не ме интересува? Непрекъснато ми го натякваш. Много добре знаеш, че не е така — опита се да го разубеди Лусиана.

— Нямам представа дали не ти досаждам. Дали ме обичаш или мразиш.

„Мразя само един човек от цялото си сърце“ — помисли си тя.

След успешното модно ревю Кристина отиде в сиропиталището разочарована, все още под впечатлението, което бе оставила у нея работодателката ѝ Лусиана. Не можеше да разбере как такава изискана жена може да бъде толкова лоша.

— Не се съмнявам в благородството ѝ, но има лош нрав. Дори се уплаших. Прониза ме с поглед — каза тя на монахинята, когато се върна от ревюто.

Въпреки това сестра Бернардина реши да поговори с Лусиана и да препоръча момичето, което мечтаеше да стане манекенка.

— Не, майко, недейте — умоляваше я Кристина. — Наистина съм много благодарна, но не бих искала да съм близо до тази жена. Ще си намеря работа като продавачка. Тръгвам. Искам да занеса нещата в квартирата, която наех.

Беше погълната от подреждането на квартирата си и от търсенето на работа. Беше започнала нов живот и бе възбудена от промяната. Не бяха изминали няколко дни, а Кристина вече се бе настанила в дом срещу този на семейство Дювал и бе намерила две съквартирантки на нейната възраст — Лоренса и Макловия, които бяха пристигнали в големия град с надеждата да си намерят богати съпрузи. Всяка от тях жадуваше за любов, но по различен начин.

— Никога ли не си се влюбвала? — попита я Макловия.

— Не. Още не съм срещнала човека, който да пробуди в мен истинска любов — отвърна Кристина.

— Как можеш да живееш така? — учуди се приятелката ѝ. — За мен любовта е като водата, въздуха. Трябва да съм влюбена.

— За мен това е въпрос на изчакване — непоколебимо отвърна Кристина. — Ще чакам да се появи истинският мъж.

Лусиана имаше проблеми с Лизбет, която бе твърдоглава и непокорна, а сега се бе влюбила и никой не бе в състояние да ѝ повлияе. От друга страна, имаше проблеми с агенцията за манекенки. Много от момичетата бяха разтрогнали договорите; едни поради болест, а други заради лошия нрав на Лусиана.

— Какво ще правиш без манекенки? — попита я Мириам, най-добрата ѝ приятелка и помощничка.

— Ще намерим други, ще видиш! — увери я тя. — Неблагодарници! Не ценят нито времето, нито труда, който...

— Манекенките не са от пластмаса, а от кръв и плът. Естествено е да се влюбват, да раждат деца — възрази Мириам.

— Не съм съгласна!

— Но те също са хора.

— Не, те са работен материал — безмилостно възрази Лусиана.

— Не би допуснала никой да се държи така с Лизбет — напомни й Мириам. — Много от тези момичета нямат кой да ги защити.

— Сами са избрали професията си, никой не ги е карал насила. Щом искаш да си манекенка, трябва да се отречеш от всичко останало, дори да си съпруга и майка.

— Така ли? — учуди се помощничката й. — Ти би ли се отрекла от майчинските си чувства? Отговори! Би ли се отрекла да си съпруга и майка? Не мога да повярвам, че го изрече.

— Така е! В тази професия е така! Ако не ги притиснеш, те ще те смажат! Ако не си пръв, губиш!

— Значи за тебе успехът се състои в това да потискаш останалите и да не проявяваш никакво уважение?

— Успехът надделява над всички недостатъци, ако постигнеш това, което искаш.

— Това не е успех!

— Тогава си от страната на губещите. В бизнеса няма милост! — изрече Лусиана, припомняйки си, че към нея никой не е проявил милост.

Андрес Дювал изпаднаше във все по-дълбока криза заради държанието на Лусиана и единственият човек, на когото можеше да се оплаче, бе приятелят му Николас. Двамата се разбираха чудесно и Андрес винаги се вслушваше в съветите му. Независимо от това, че Николас го убеждаваше постоянно да започне свой живот, той не можеше да се откаже от любовта си към Лусиана.

— Да не я ревнуваш? Беше толкова щастлив, когато се оженихте! — припомни му Николас. — Благодарение на теб тя се запозна с важни хора и започна да се издига.

— Помогнах й — прошепна Андрес. — Не съм ревнив към успеха на съпругата си. Знаеш ли защо?

— Не — отвърна приятелят му.

— Защото много я обичам. Никой няма да я обича колкото мен. Всеки трябва да посрещне съдбата си. Лусиана е моята съдба. Мога да го призная пред теб, защото си ми приятел. Обичам съпругата си истински и никога не съм ѝ изневерявал.

— Защото не си поискал, или защото няма с кого? — провокира го Николас. — Това са две различни неща.

— Смятам, че... — започна да се защитава той, но ги прекъсна приятен женски глас:

— Господин Дювал, помните ли ме?

— Да — потвърди той, съзирайки красивото момиче, с което се бе запознал преди няколко дни в асансьора. — Ти си момичето от асансьора. Казваш се Кристина и си нова тук.

— Така е.

— Това е Николас Обрегон.

— Приятно ми е.

— Мразех ролята ви в онзи сериал. Бяхте толкова лош — откровено призна тя.

— Приятно ми е, че се запознахме, Кристина. Лош съм само по телевизията, в живота съм съвсем различен. Какво правиш тук?

— Видях обявата във вестниците. Има кастинг за манекенки в студио 3 — изрече тя.

— Това се намира от другата страна на сградата. Побързай. Желая ти успех.

— Чак там ли е?

— Да. Не мога да те заведа, защото ще ме повикат на снимки всеки момент — извини се той.

— Благодаря, господин Дювал. Пак ще се видим. Не искам да закъснея. Благодаря! — тръгна забързано тя, а двамата мъже я изпратиха с поглед.

— Красива е, нали? — попита Андрес.

— Много е красива — съгласи се Николас. — Но това не е момичето, с което те видях снощи в театъра — отбеляза той, припомняйки си лицето на Лоренса. — Тази е наивна, докато другата беше малко... Надявам се журналистите да не са те забелязали.

— Не са.

Андрес не искаше да спори с приятеля си. Мислеше за Кристина. Беше очарован от нея. Тя беше красива и скромна. Имаше прекрасни

черти. Очите ѝ бяха големи и черни, а тялото ѝ беше съвършено. Притежаваше магнетична привлекателност. Реши да ѝ помогне да стане част от екипа на Лусиана, защото бе сигурен, че момичето ще отговори на строгите изисквания на съпругата му. Беше объркан от красотата на Кристина, защото тя му напомни за красотата на съпругата му преди години.

Първата среща между Кристина и Лусиана в агенцията беше доста неприятна за момичето, тъй като Лусиана се държа доста грубо. Междувременно тя бе малко объркана, защото в нея се пробуди някакво чувство при срещата с момичето — нещо, което от много години не бе изпитвала, но бързо се съвзе и отново си надяна маската на грубостта, която улесняваше общуването ѝ с хората. Страхуваше се да не я наранят отново. Отдавна бе разбрала, че няма да бъде напълно щастлива, докато не открие дъщеря си, нито щеше да обича от сърце, ако в живота ѝ не присъства Хуан де ла Крус.

— Обърни се! Нямах понятие как да се държиш. Не ходиш елегантно, нямаш нужното държание, нито грация. Много си обикновена. Липсва ти индивидуалност, за да станеш манекенка. Не знам как ти е хрумнало да се явиш тук — грубо изрече тя.

— Благодаря, че сте искрена, и моля да бъда извинена за нахалството си — обидено изрече Кристина.

— Не съм казала, че можеш да си вървиш.

— Няма смисъл. Тръгвам си. Ще отворите ли вратата?

— Не, няма да си тръгнеш, докато не се изкажа.

— Защо говорите така с мен, госпожо? — попита Кристина, готова да се разплаче. — Дойдох, за да осъществя най-голямата си мечта, а вие я унищожихте само за миг. Явно никога не сте страдали и не са ви наранявали. Сигурно никога не ви се е налагало да се борите с живота — разплака се момичето, изненадано от нападките на тази изискана жена.

— Откъде имаш визитна картичка на съпруга ми? — ревниво попита Лусиана.

— Той ми я даде — тихо отвърна Кристина.

— Защо? Какво общо имаш с него?

— Нищо, госпожо. Запознах се с него случайно. Беше много любезен. Не е като вас — отвърна Кристина и излезе от кабинета.

В този момент Лусиана реши да я вземе в модната агенция. Девойката я бе заинтригувала, изглежда и съпругът ѝ я бе харесал. Искаше да открие каква е връзката между тях. Андрес обичаше тя да му показва ревността си. Лусиана бързо узна онова, което искаше, докато Кристина се задушаваше от плач в малката си стая. Досега никой не я бе обиждал по този начин.

Не бе очаквала да я унижат дотолкова, но не си позволи да се отчайва въпреки неприятните слова на бъдещата ѝ работодателка. Винаги бе изпълнявала обещанията, които си даваше, така че щеше да изпълни и това. То беше най-важното от всички. Не ѝ се наложи да чака дълго, защото пред дългоочакваното ревю една от манекенките се разболя и се наложи Кристина да представи нейния модел, съгласявайки се на всичките условия, които ѝ постави Лусиана. Момичето бе доволно от първото си представяне и забележа задоволство в очите на Лусиана. Кристина се усмихна и спокойно се прибра у дома, уверена, че ще изгрее и нейната звезда.

От този ден нататък тя редовно ходеше в модната агенция и изслушваше всички критики на Лусиана, а понякога и добронамерените ѝ предложения.

— Повдигни глава. Малко по-високо. Не, не толкова! Така, брадичката високо. Погледът да е далечен, замечтан. Околните не трябва да те интересуват — съветваше я Лусиана. — Манекенката трябва да изглежда загадъчно. Стига за днес.

— Бъдете търпелива с мен. Ще се постарая да направя всичко, обещавам.

— Упорита си, така ли?

— Да, искам да стигна до върха — откровено призна Кристина.

— Няма да е лесно. Трябва да се изкачваш крачка по крачка, да се обръщаш назад и да се стремиш към целта си.

— Така ще сторя. Извинете.

— Какво казват родителите ти за професията, която си избрала? Подкрепят ли те?

— Нямам семейство, госпожо. Нямам нито баща, нито майка — призна Кристина и ѝ стана мъчно.

— Значи си сираче — изрече Лусиана, изпълнена със съчувствие към момичето.

— Така е, госпожо. Сега мога ли да си тръгна? Уморена съм.

— Аз също съм уморена. Седни! Умората е лукс, който не можеш да си позволиш. Ясно ли е? — Отново започна да се държи грубо. — Изчакай, докато станеш известна. Тогава сама ще те изпратя да почиваш, но дотогава има още много време.

— Да, госпожо.

— Ако искаш да успееш, трябва да спазваш строги правила и да не допускаш никаква слабост. Само амбицията не е достатъчна, малката. Сега върви. Върви, щом ти казвам! Не чуваш ли?

— Извинете ме, госпожо — тръгна Кристина с наведена глава. Беше объркана, не знаеше какво иска от нея тази жена, която в един момент се държеше приятелски, а в следващия я обиждаше.

Животът на Кристина се променяше. През първите си дни в големия град се бе запознала с Виктор Мануел, много симпатично момче. Реши, че той ще бъде онзи, когото е очаквала цял живот. Погледът ѝ се спря на силните му ръце. Вдигна очи към красивото му мъжествено лице. Държанието му бе уверено, като на човек, свикнал да разполага с много пари. Излъчваше благородство и това ѝ вдъхваше чувство на сигурност, нещо, което не изпитваше с останалите младежи. Наблюдаваше лицето му, доволна, че то отговаря на онова, за което винаги бе мечтала — да открие младеж, който да ѝ харесва и на когото би отдала стройното си тяло.

Обаче много бързо се разочарова от него, защото още на втората им среща той пожела да спи с нея. Кристина не беше от момичетата склонни към авантюри.

— Смятах, че Виктор Мануел е любовта на живота ми, че изпитва нещо красиво и чисто към мен. Надявах се, че е искрен. Защо животът не може да бъде както в сънищата ни? — оплакваше се тя на съквартирантката си.

Виктор Мануел също беше разочарован, но по типично мъжки начин. Въпреки това не искаше да се откаже от Кристина.

— Какво стана, Виктор? Добре ли прекара? — запита го Николас.

— Какво?

— Не се прави на наивен. Какво стана? Хайде, кажи ми всичко. Защо си толкова недоверчив? Познаваше ме добре.

— Няма нищо за разказване — отвърна лаконично той.

— Защо, не ти ли хареса? Гълъбицата отлетя, така ли? Колко жалко. Казанова изгуби битката — насмешливо изрече Николас.

— Битката, но не и войната — възрази Виктор Мануел. — Момичето или беше уплашено, или е много хитро. Бъди сигурен, че ще открия истината.

— Глупав си като баща си. Не се дръж така с жените. Не започвай отново с букетите, писмата и кой знае още какво. — Започна да му обяснява наставнически Николас. — Какво му е лошото на секса?

— Нищо, носи само болести, разводи и самота без любов.

— Всичко с времето си. Първо трябва да се влюбиш.

— Трябва да ти кажа за новия свещеник, който ни изповяда. Много е добър и търпелив. Поддържа училище за сираци — каза Кристина на монахинята още от вратата, въодушевена от срещата си със свещеника.

— Добър ден — поздрави Хуан де ла Крус.

— Отче, точно за вас говорехме. Това е Кристина — представи я монахинята, — отраснала е тук при нас в манастира.

— Приятно ми е, отче.

— На мен също. Радвам се, че отделяш време да посетиш сестра Бернардина.

— Сестрите направиха много за мен. Никога няма да успея да им се отблагодаря — изрече Кристина с уважение.

— Радостта от това, че нашите момичета са се превърнали в добри жени, е най-голямата награда за нас.

— Да. Благодарение на хората, които подпомагат сираците. Няма нищо по-тъжно от това да разбереш, че родителите ти са те изоставили.

— Простете, отче.

— Имаш прекрасни и чисти очи, дъще — каза ѝ Хуан де ла Крус и я погали по косата. — Нека Бог да запази чистотата на погледа ти. Сега бихте ли ме извинили, трябва да отида в църквата.

Той си тръгна.

— Отец Хуан де ла Крус е задължен да ни изповядва и да преподава вероучение на младите монахини — обясни ѝ сестра Бернардина.

Андрес все по-често изпаднаше в отчаяние, защото смяташе, че жената, която обича, го презира. Беше обзет от нерешителност и песимизъм. Все по-често се случваше на събирания да се напие и да вдига скандали.

— Искаш да кажеш, че съм пиян? Отговори ми! — викаше той на Лусиана.

— Пусни ме! Извинете, не знам какво го е прихванало днес — обърна се Лусиана към гостите.

— Аз мога да ти кажа какво ми е. Не успях да поговоря със сладката си женичка, която е твърде заета с моделите си, да се кара с манекенките и да се радва на големите си печалби — сърдито отвърна той.

— Замълчи.

— Няма да мълча!

— Моля те, престани, имаме гости.

— Смяташ ли, че те не знаят, че не се интересува от кариерата ми? Все още сме женени, защото...

— Защото сме много щастливи — прекъсна го тя.

— Ти наричаш щастие това всеки път да те моля, когато пожелае...

— Замълчи! Излагаш се — не се сдържа Лусиана.

— Така е, истински глупак съм. Знаеш ли защо? Защото още не съм събрал смелост да си намеря любовница.

— Моля те, Андрес, не знаеш какво говориш. Пи твърде много.

— Остави ме. Не съм ти прислужничка, нито служител.

— Добре, извинявай, ако съм те обидила.

— Виждате ли? Маестро, видя ли? Великата Лусиана Дювал, тази, която никога не греши, ми се извинява — саркастично изрече той.

— По-добре иди да поспиш. Ще поговорим утре.

— Не, ще поговорим сега.

— Не, скъпи, по-добре е да поговорим утре.

— Защо? Само защото си преуспяла жена, която може да взема решения? Аз също имам успешна кариера като актьор.

— Никой не го оспорва. И двамата постигнахме успехи — опита се да го успокои Лусиана.

— Понякога ми се иска да се порежеш, за да видя дали има кръв във вените ти.

— Няма да ти доставя подобно удоволствие, Андрес. Знаеш ли защо? Защото успявам да се справя с проблемите си. Не търся спасение в алкохола. Не разбирам защо мъжете намират, че да си преуспяваща жена е нещастие, което трябва да се поправи в леглото! — изрече тя така, че всички да я чуят.

Кристина беше нещастна и тъжна, защото не знаеше какво да предприеме във връзка с Виктор Мануел. Харесваше го много и непрекъснато мислеше за него.

— Не знам дали е искрен — неуверено изрече.

— Сигурно. Дай му още един шанс — убеждаваше я Макловия.

Една сутрин някакво момче донесе букет, изпратен от Виктор Мануел, а тя се изчерви, защото не очакваше той да ѝ се извини по такъв романтичен начин. Смяташе, че го интересува само сексът. Слава богу, беше го преценила погрешно. Беше трогната, но въпреки това прие извинението му с притеснение. Сега беше сигурна, че е попаднала в света на лудо влюбените.

Не беше истина, че за любовта са необходими песните на птиците, разходките по старинни улички, нощите и сиянието на луната. Пробуждащата се любов следва жертвите си навсякъде и не ги оставя нито за миг. Съществуват мигове, когато любовта прилича на страха, който изпитваме, когато асансьорът внезапно спре между етажите и човек не знае дали няма да падне. Всичко това е разбираемо, защото любовта е готова на огромни жертви — на тялото и сърцето, на жертване на честта и здравето. Въпреки това никой не може да избегне подобни чувства.

Мислите на Кристина бяха прекъснати от почукване на вратата. Тя отвори и се вцепени.

— Какво правиш тук? — попита и се изчерви.

— Виждам, че си получила цветята — усмихна се Виктор Мануел. — Дойдох да се извиня.

— Не знам какво да кажа — нерешително отвърна момичето.

— Хайде да излезем и да поговорим — предложи той.

— Къде? В апартамента на приятеля ти ли?

— Не, вече няма да се повтори. Ще отидем, където пожелаеш. Кристина, държах се лошо. Искам да те помоля да ми простиш.

Можеш ли да забравиш за случилото се? Знам, че се държах глупаво с теб — оправдаваше се Виктор Мануел.

— Изпрати ми цветя. Какво мислиш сега за мен?

— Объркан съм и не се срамувам да го призная — откровено призна той. — Не мога да те забравя. Постоянно си в мислите ми.

— Бих предпочела да съм в сърцето ти.

— А аз в твоето ли съм? — усмихнато я запита той.

— Възможно е — срамежливо отвърна тя.

— Тогава и ти вярваш в любовта от пръв поглед.

— Вярвам в любовта — прошепна Кристина, взирайки се в очите му.

Той нежно я прегърна и устните им се докоснаха, а телата им се притиснаха жадни за любов.

Понесена от вихъра на любовта, Кристина не предполагаше каква драма се разиграва заради нея между майка ѝ и Ана Хоакина, която се молеше на Бога синът ѝ да не узнае за съществуването на дъщеря му.

„Господи, трябваше да го направя. Лусиана беше лоша, олицетворение на злото, изкушение за сина ми. Не можех да позволя да опропасти живота му. А ти, Господи, трябва да я накажеш“ — непрекъснато се молеше Ана Хоакина.

Лусиана ставаше все по-нервна, тъй като ежедневно се срещаше с млади момичета в агенцията. Все по-ясно разбираше, че допуска грешки в отношението си към Андрес и децата, но не знаеше какво да стори. Един следобед остана сама с Мириам и ѝ довери, че не може да издържа повече на напрежението и че трябва да сподели мислите си с някого.

— Страхувам се, Мириам. Страх ме е да не го изгубя.

— Не вярвам нещата да са толкова сериозни — утеши я приятелката ѝ.

— Всъщност не мога да разбера какво му е.

— Обича те и има нужда от теб.

— И аз го обичам, но не става дума само за Андрес. Лизбет казва, че съм я изоставила, а Виктор Мануел твърди, че съм се посветила изцяло на работата си.

— Едно време им отделяше повече внимание. Истина е, че твърде много работиш.

— Да, но...

— Освен това по-рано Андрес те подкрепяше.

— Да, по-рано. Изглежда всичко се е променило. Може би и ние сме се променили, а не сме забелязали — замислено изрече Лусиана.
— Тежко ми е. Понякога не мога да спя, размишлявам за живота си и се питам дали съм била добра съпруга и майка.

— Разбира се, че си.

— Не съм толкова сигурна. Смяташ ли, че добрата съпруга ще излъже мъжа си, както аз Андрес, като не му разказах за миналото си? Смяташ ли, че добрата майка ще скрие от децата си, че е изоставила сестра им?

— Била си принудена да го сториш. Не се измъчвай повече, Лусиана — прегърна я Мириам.

— Какво ще стане, когато разберат? Обичам ги, Мириам. За нищо на света не бих искала да ги изгубя, но не мога да загубя и работата си, тъй като за мен компанията е като дъщерята, която изоставих. Тя ми даде сили да стигна дотук. — Очите ѝ се насълзиха. Не се налагаше да крие слабостта си пред Мириам.

Положението се влоши още повече, когато малко по-късно тя излезе от кабинета си треперейки неудържимо.

— Какво се е случило? Защо изглеждаш така? — попита Мириам, когато я видя на вратата.

— Срегнах Трухильо — изстена Лусиана.

— Кого?

— Трухильо. Човекът, когото използвах да ме заведе при доня Ампаро.

— Сигурна ли си?

— Да, той беше. Погледни ме, още треперя от шока, който изпитах. Мириам, какво да правя?

— Първо се успокой. Може да не е бил той. Сигурна ли си?

— Да, познах го, той беше. Със същата цинична усмивка. Приблужи се и ме поздрави. Господи, смятах, че вече никога няма да го видя.

— Успокой се, Лусиана.

— Мили боже... Миналото напомни за себе си — хълцаше Лусиана пребледняла.

— Успокой се, Лусиана — безуспешно се опитваше да ѝ вдъхне кураж Мириам.

— Не мога. Нима не разбираш? Това означава край на кариерата, на живота ми, на всичко!

— Трябва да изчакаме, може би няма да се появи повече.

— Не съм убедена. Познавам Трухильо и съм сигурна, че е готов на всичко.

— Толкова ли е лош? — загрижено попита Мириам.

— Не го познаваш, Мириам. Затова избягах от него. Той не се спира пред нищо. Много е опасен. Не можеш да си представиш колко е лош.

— Престани да мислиш за него. Ако имаше лоши намерения... — започна приятелката ѝ.

— Животът ми тогава беше истински ад!

Моля те, Лусиана, не си единствената, която е изоставила някой мъж. Всичко това сега е минало.

— Точно това не можеш да разбереш! Това е минало, което исках да забравя, да потисна болката и отчаянието! Не желая отново да се изправя пред миналото си! Не искам децата да разберат какво съм била принудена да върша! Не искам Андрес да научи...

— Не бива да научи. Съпругът ти не трябва да научи каквото и да било. Ако Трухильо реши...

— Трябва да го открия.

— Защо, Лусиана? По-добре остави нещата такива каквито са.

— Как, Мириам? Как? Ако каже на Андрес, че съм...

— Нищо няма да му каже. Ще ти дам успокоително.

— Успокоително? Не ме интересуват никакви лекарства! — извика Лусиана.

В този момент в просторното фоайе влезе Кристина и тя изля гнева си върху нея.

— Добър ден, госпожо — любезно поздрави момичето.

— Глупачка! — изсъска Лусиана и я удари.

— Как смеете? Кой ви дава право? — извика разгневено момичето.

— Предупредих те да не сменяш външния си вид!

— Моята приятелка е козметичка... — опита се да обясни Кристина, но Лусиана не ѝ позволи да продължи.

— Казах ти, че трябва да ми се подчиняваш, ако искаш да работиш за мен! Смятах, че си разумно момиче.

— Не вярвах, че можете да бъдете толкова груба.

— Не ми противоречи!

— Ударихте ме, сякаш съм ви дъщеря! Мога да си представя как се държите с вашата дъщеря — дръзко изрече момичето, притискайки бузата си.

— Дръж се възпитано!

— Как да се държа с вас! Да застана на колене и да ви моля за прошка, защото позволих на Лоренса да ме гримира? Не, госпожо. Наистина мечтая да стана манекенка и знам, че можете да ми помогнете, но няма да позволя да ме унижавате. Майка ми не би го сторила — заяви Кристина.

— Защо лъжеш? Самата ти ми каза, че си сираче.

— Така е. Не се срамувам от този факт. В сиропиталището намерих топлота и любов. Там не ме малтретираха така.

— Измий си лицето! Изправи си косата! Изведи я оттук!

— Не е нужно, госпожо. Тръгвам си. Няма да ви давам повече възможност да ме обиждате. Благодаря за всичко. Довиждане. — Кристина демонстративно напусна фойайето.

— Защо я удари, Лусиана? Това момиче не е Лизбет — укори я Мириам.

— Тя е просто манекенка, при това амбициозна. Ще се върне. Много е темпераментна. Силна е, точно каквато бях аз на нейните години — отвърна Лусиана, съвземайки се.

Андрес Дювал намери утеха в младата Лоренса.

— Моля те, та аз съм само една обикновена девойка, а ти си знаменитост. Моят идол — шепнеше му тя.

Той бе изнервен поради предстоящата премиера на филма. Имаше защо да се притеснява, защото критиците не бяха благосклонни към него. Публиката не бе щедра на аплодисменти. Единственото хубаво нещо, което му се бе случило тази вечер, бе, че Лусиана беше до него въпреки зачестилите скандали и заплахи за развод.

В агенцията бе настъпило объркване, защото Кристина не идваше. Лусиана осъзна колко горда е девойката, така че реши да

отиде при нея. Момичето ѝ харесваше. Този път трябваше да се държи добре с Кристина, която не бе виновна за случилото се вчера.

— Добър ден.

— Какво правите тук? — изненада се момичето.

— Не се появи в агенцията. Очаквах те. Случило ли се е нещо?
— невинно попита Лусиана.

— Аз ли трябва да ви казвам? Губите си времето, госпожо. Не дойдох, защото нямам намерение да се връщам на работа. Кристина все още не бе забравила неприятната сцена.

— Кристина, не ме познаваш. Винаги постигам това, което искам
— заяви Лусиана.

— Не ми разправяйте, че се интересувате от мен. Защо? За да ме биете ли?

— Идваш с мен в агенцията — настоя Лусиана.

— Не можете да ме накарате. Ще съм ви благодарна, ако си тръгнете. Няма да се върна на работа — упорито повтаряше Кристина.

— Не ставай глупава, не отхвърляй това, което искам да ти дам. Ще участваш в най-добрите ревюта и ще получиш добра заплата.

— В замяна на какво? Ще ми отнемете достойнството и самоуважението ли? Ще ме малтретирате, когато поискате, така ли? Не съм ваша дъщеря.

— Никога не съм вдигала ръка срещу дъщеря си.

— Тогава защо ме ударихте?

— Кристина, двете имаме много общи черти — тъжно констатира Лусиана. Вече не се държеше надменно и студено.

— Шегувате ли се? — подигравателно се усмихна тя. — Може да съм бедна, но винаги съм се борила.

— Както и аз. Аз също съм била на твоите години, Кристина. Нямах представа колко усилия съм положила да постигна това, което имам сега. Бях бедна, борех се да оцелея ден след ден. Опитвах се да избягам от средата, в която се задушавях, не исках никой да ме унижава. Успях, повярвай ми, но с упорит труд. Спечелих уважението и удивлението на всички — призна Лусиана. Не разбираше защо споделя всичко това с Кристина.

— И как го постигнахте? Като си проправяте път с плесници?

— Напротив, мен ме блъскаха и потискаха, но аз издържах. Изтърпях и глад, и унижение, но го преодолях.

— Още една причина да ви ценят повече.

— Съзнавам, че имам твърд характер, свикнала съм да заповядвам, но чуй ме, Кристина, когато те видях, разбрах, че ще успееш. Затова съм тук. Не позволявай гордостта ти да надделее.

— Няма да ме убедите, госпожо. Няма да се върна. Има и други модни агенции, ще продължа да се боря сама — отхвърли поканата Кристина.

— Никой няма да ти предложи моите условия.

— Благодаря, но по-скоро бих се отказала от мечтата си, отколкото отново да ме ударите! Можете да си вървите. Вече реших, няма да ви досаждам повече.

— Съжалявам. Извинявай, че се държах така с тебе. Не изпускай шанса си. — Лусиана говореше съвсем тихо. — Ако го пропуснеш, ще съжаляваш до края на живота си — изрече тя на тръгване. Отиде си доволна, защото бе сигурна, че е успяла да убеди момичето да се върне.

— Мамо, подготвих документите... — връхлетя в кабинета Виктор Мануел и се натъкна на Кристина.

— Това е Кристина, бъдещата ми звезда — гордо заяви Лусиана. — Кристина, това е Виктор Мануел, моят син.

— Приятно ми е — поздрави я той.

— И на мен — едва промълви Кристина. Не знаеше, че любимият ѝ е син на работодателятката ѝ.

— Как ти се струва Кристин, синко?

— Много е красива, мамо — спокойно отговори той.

— Ще бъде в групата на най-добрите ни манекенки. Ще участва в следващото ни ревю в Ню Йорк и Маями — похвали я Лусиана.

— Направила си добър избор, мамо. Честито, Кристина.

— Благодаря — едва изрече тя, без да го погледне. — Мога ли да си тръгна, госпожо?

— Да. Върви в салона, аз ще дойда по-късно.

— Да, госпожо. Извинете — рече Кристина и излезе.

— Това момиче има голямо бъдеще. Притежава характер. Много прилича на мен — продължи да я хвали Лусиана и това изненада Виктор Мануел. — Какво стана, Виктор Мануел? Какво те тревожи?

Мога ли да ти помогна? — загрижено го запита майка му, когато забеляза, че е пребледнял и не я слуша.

— Не, мамо. Нищо ми няма — излъга той.

Кристина крачеше из салона за проби, неспособна да се възстанови от шока, не можеше да се концентрира върху работата си. Лизбет подготвяше сцената в съседната зала за ревюто, за което Лусиана бе пуснала съобщение в пресата. Както винаги Виктор Мануел подкрепяше Лусиана, а Лизбет отново не пропусна възможността да му напомни, че не е неин син. Лизбет имаше остър език и често обиждаше близките си. Тя бързо си тръгна, а Лусиана остана да работи с Виктор Мануел.

— Виктор Мануел, ти си мой син — нежно му каза тя. — Не съм те родила, но не се съмнявай, че те обичам. Грижа се за теб откакто беше на три години, когато майка ти почина.

— Бил съм сам, значи съм сираче.

— Не, ти си син на Андрес. Когато те прегърнах за пръв път, ти открадна сърцето ми — нежно се обърна тя към него. — Знаех, че ще бъдеш мой син. И така стана, ти си моята гордост и подкрепа.

— Благодаря ти, че замести майка ми и ме дари с толкова обич.

— Не, аз трябва да ти благодаря, защото си най-добрият син, за това, че работиш с мен, че ме подкрепяш. Не обръщай внимание на сестра си.

— Знам, че Лизбет е в такава възраст, че се държи лошо и не знае какво говори. Сигурен съм, че ме обича, но понякога ревнува заради любовта, с която ме даряваш. Ти си най-добрата майка на света — призна Виктор Мануел и я прегърна.

След разговора с майка си Виктор Мануел очакваше Кристина пред дома ѝ. Бавно се приближи към нея и нежно ѝ каза:

— Кристина, скъпа, откога те чакам.

— Защо? За да продължиш да си играеш с мен ли? За да продължиш да ме лъжеш? Защо не ми каза, че Лусиана Дювал е твоя майка?

— Нека да отидем някъде. Всичко ще ти обясня.

— Няма какво да ми обясняваш. Остави ме на мира! Не искам да те виждам повече!

— Не съм те лъгал. Лусиана Дювал не е моя майка.

— Какво искаш? Да се подиграеш ли с мен?

— Не, любов моя. Лусиана ми е мащеха. Майка ми е починала, когато съм бил на три години — спокойно ѝ обясни той.

— Така ли? Не ти вярвам. Вече не вярвам на нищо!

— Кристина, почакай! Кристина! Всичко ще ти обясня — викаше след нея, но тя тичешком влезе в апартамента и затръшна вратата.

— Не му вярвам. Сигурно отново се опитва да ме излъже. Не искам да го видя повече. Няма да излизам с Виктор Мануел — задъхано заяви тя на Макловия, която се опитваше да я успокои.

— Да не си полудяла? Сега, когато знаеш, че е богат, не го оставяй.

— Ти мислиш само за пари — разочаровано каза Кристина и се хвърли на леглото си.

Макловия се приближи и нежно я погали по косата.

— За какво мислиш, Кристина? — загрижено я попита.

— Чувствам се безсилна, Макловия. Бих искала майка ми да е до мен, да ме изслуша, да ме посъветва. Защо не ме е искала? Защо ме е изоставила? — тъжно прошепна Кристина.

Неочаквано я обзе страх и тя потрепери. Искеше да заплаче. Имаше чувството, че е повлечена от някакъв водовъртеж, за чиито дълбини нямаше представа. Намираще утеха само в работата си в болницата, където се грижеше за болни деца.

След разговора с Виктор Мануел Лусиана отново се замисли за голямата си дъщеря: „Какво ли са казали хората за мен? Сигурно мислят, че съм я изоставила, защото не я обичам. Ами ако са я отвели в Европа, докато още е била малка? Може би никога не са ѝ казали за мен. Как ли изглежда? Дали прилича на Лизбет? Каква ли е съдбата ѝ? Дали е щастлива? Мили Боже, понякога ми е трудно да понеса тази мисъл. Нужна ми е помощ и опрощение“.

Денят беше чудесен и Лизбет с нетърпение очакваше родителите ѝ да ѝ подарят нещо за осемнайсетия ѝ рожден ден. Дълго време ги беше молила да ѝ купят кола, въпреки че Андрес не беше съгласен. Беше ги убедила, но при условие че ще се запише да следва в университета. Дълго се излежава, защото искаше да изглежда добре на тържеството вечерта. Бяха поканени много нейни връстници и знаменитости. Както винаги Лусиана бе организирала всичко чудесно. Тя се надяваше да се запознае с приятеля на дъщеря си Маурисио и с баща му Трухильо. Беше обзета от паника и потърси помощ от Мириам, която единствена знаеше за предишния ѝ брак.

— Забавляваш ли се? — попита Лусиана, когато Лизбет се приближи с двама мъже. Щом разпозна Трухильо, кръвта ѝ изстина.

— Да, мамо. Благодаря.

— Да ви запозная с баща си — каза младежът.

— Педро Трухильо — изрече мъжът с усмивка, която единствено Лусиана разбра.

— Татко е известен актьор, а мама позната на всички дизайнерка.

— Да, синът ми ми е говорил за вас — изрече Трухильо. — Радвам се, че младите се забавляват — продължи той, преструвайки се, че не я познава.

— Мамо, може ли да пуснат малко по-бърза музика? — попита Лизбет и Лусиана намери повод да се отдалечи. Остави Трухильо в компанията на съпруга си.

След около час Трухильо я намери сама в ъгъла на голямата зала и ѝ каза:

— Бях сигурен, че рано или късно ще поговоря с теб.

— Какво искаш? — попита Лусиана. — Защо дойде?

— Красива си както винаги — престори се той, че не е чул въпроса ѝ. — Само че сега изглеждаш по-зряла, по-одухотворена.

— Кажки каквото имаш да казваш.

— Защо да бързам? Доколкото помня, едно време моето присъствие не ти пречеше.

— По-добре си върви! Ако не си тръгнеш... — повиши глас тя.

— Какво? Ще крещиш ли? Искаш да вдигнеш скандал? Хайде, започвай, нямам нищо против — предизвикваше я Трухильо.

— Добър вечер — приближи се към тях Виктор Мануел, забелязвайки израза на лицето на майка си.

— Синко, моля те, изпрати този господин — помоли го Лусиана.

— Госпожо, беше ми приятно да се запознаем. Целувам ви ръка — тръгна си той, давайки й ясно да разбере, че няма да се отърве лесно от него.

— Бащата на Маурисио не ми харесва. Струва ми се, че е лош човек. С какво се занимава? — попита загрижено Виктор Мануел.

— Нямам представа. Почти не разговаряхме — излъга Лусиана.

— Стори ми се, че ти е неприятно да говориш с него. Скарахте ли се?

— Как можа да си го помислиш? Та ние едва се запознахме — продължи да лъже майка му.

— Лизбет е голяма глупачка, от толкова много момчета да избере точно това. Нямам нищо против приятеля й, но той не е подходящ за нея.

— Синко, моля те, опитай се да убедиш сестра си да се раздели с него — помоли тя Виктор Мануел.

— Обещавам, че ще сторя всичко по силите си, само се успокой.

Докато Лусиана разговаряше с Трухильо, Лизбет и Маурисио се бяха оттеглили, за да се отдадат най-после на любовните си ласки. Не само Лусиана бе разтревожена. Андрес, който бе доверил на Николас за връзката си с Лоренса, се безпокоеше, защото отношенията им бяха отишли твърде далеч.

— Лусиана винаги е била искрена с мен. Никога не ме е лъгала. Затова изпитвам угризения. Нужен ми е приятелски съвет — призна Андрес.

— Искаш съвет от приятел? Остани при нея и бъди щастлив, обичай я, обожавай я и се освободи от всичките си комплекси — каза Николас. Точно в този момент Лусиана прекъсна разговора им. Беше разтревожена от отсъствието на Лизбет.

Дъщеря им винаги им бе създавала много проблеми, тъй като бе разглезена и своенравна. Лусиана я търси навсякъде, но не я откри. На разсъмване Лизбет се появи в трапезарията и тя веднага започна да я разпитва, тъй като никак не й харесваше, че толкова дълго дъщеря й е била със сина на Трухильо.

— Къде беше? По това ли време се прибираш? Защо не се обади?
— упрекваше я Лусиана.

— Какво е това? Разпит ли? Трябва ли да напомням отново, че съм на осемнайсет години. Бях с Маурисио — отвърна момичето.

— Той е виновен за всичко! Откакто излизаш с него, се държиш отвратително.

— Какво искаш, мамо? Да бъда нещастна като теб!

— Лизбет, моля те. — Изгубила самообладание, Лусиана я удари.

— Пусни ме — викаше Лизбет.

— Разбери, правя го за твое добро — каза Лусиана. — Не искам да допускаш грешки, за които после ще съжаляваш и ще се разкайваш цял живот като мен...

— Защо ми говориш така? Какво се опитваш да ми кажеш? — объркано попита Лизбет, а майка ѝ избяга в стаята си. Страхуваше се, че миналото може да унищожи семейството ѝ.

Реша да се срещне с Хуан де ла Крус и да му признае всичко, защото вече нямаше сили да пази тайната си.

Преоблече се, гримира се и без да се обажда на никого, се отправи към църквата. Отиваше на среща с миналото си, от което не можеше да избяга, колкото и да се опитваше. Затова реши да прехвърли бремето си върху друг.

— Добро утро — обърна се към клисаря тя. — Тук ли е отец Хуан де ла Крус?

— В изповедалнята е, дъще.

— Какво те измъчва, дъще? — попита Хуан де ла Крус, без да я познае. — Нуждаеш се от божията помощ ли? Идваш за пръв път в църквата, не съм те виждал преди.

— Паметта ви не е добра, отче — тихо изрече тя. — Познавате ме отдавна. Споделихте с мен важна част от живота ми.

— Къде? — учуди се той.

— В къщата на родителите ви.

— Как се казваш?

— Лусиана. Да, аз съм бедното момиче, което ви подари кръст през последната нощ у дома, както и невинността си — изрече на един дъх, забелязвайки как лицето му болезнено се сгърчи.

— Много пъти съм мислил, че миналото ще се завърне — изрече с болка той. — Страхувах се, Лусиана... — замислено изрече името ѝ,

изненадан от реакцията, която предизвика у него тази жена. — Много си се променила.

— Така е.

— Не бих те познал. Сега си жена...

— Да, от онази бедна и глупава девойка не е останало нищо. Сега съм милионерка, прочута и силна. Сега съм жена с кариера. Всички ме уважават — гордо изрече въпреки горчивината, която изпитваше. — Защо не ме попиташ как съм го постигнала?

— Предполагам, че с много воля и труд.

— Не е така. Използвах мъжете и чара си, за да постигна това, което искам. Използвах тялото си, за да се измъкна от бедността. Накратко, продадох се на най-богатия кандидат.

— Не говори така, не ми напомняй — опита се да прекъсне горчивата ѝ изповед.

— Наистина, отче, беше толкова лесно да забравиш и да се преструваш, че нищо не се е случило.

— Не трябваше да се случва.

— Да, но се случи. И вече не бях същата. От онзи миг обикновеното и мило момиче се превърна в твърда жена, каквато съм сега. Жена, изпълнена с ревност и горчивина — откровено му призна тя. — Жена, която няма милост към никого, защото никой не е проявил и към нея — с горчивина в гласа си припомни миналото тя. Хуан де ла Крус бе онемял от изненада, осъзнавайки какво е причинил. Една нощ, изпълнена със страст, бе опропастила живота на момичето. — Нямах представа какво съм преживяла. Майка ти ме изхвърли на улицата, малтретираще ме, унижаваше ме. Единствено вярата в Бога ми помогна да продължа да живея.

— Мили боже!

— Не знаеш на колко врати съм чукала да търся помощ, но намирах само презрение. Постепенно душата ми се изпълни с горчивина и разочарование, което прерасна в омраза. Престанах да се интересувам от другите хора. Борех се, за да постигна това, което съм. Искях всички да ме уважават и да се страхуват от мен.

— Нямах представа, че съм те наранил толкова дълбоко. — Лицето му продължаваше да е сгърчено от болка.

— Не само мен, но и едно невинно човешко същество — студено му съобщи тя.

— За какво говориш?

— Много добре знаеш. Защо ме питаш?

— Нищо не знам. Нямам представа за какво говориш.

— Бях бременна и родих дъщеря. Ти си бащата! — студено заяви тя.

— Къде е момичето?

— Не знам — с престорено равнодушие отвърна Лусиана.

— Как така?

— Оставих я. Повече не съм я виждала — призна и отново изпита угризения.

— Лусиана... Защо си я изоставила? — едва изрече Хуан де ла Крус.

— А какво трябваше да сторя? Да я оставя да умре от глад? Да умре болна без покрив над главата? Не, Хуан, всичко друго, но не и това. Бог никога нямаше да ми прости — заплака тя. Гордостта и смелостта я напуснаха.

— Опитвала ли си се да я намериш, да разбереш къде е? — попита я Хуан де ла Крус.

— Никога не научих нищо. Затова изпитвам угризения. Това е единственият грях, който няма да си простя! — плачеше неудържимо Лусиана.

— Лусиана... — прошепна той, наблюдавайки как тя бавно се отправя към изхода. — Господи, помогни ни — падна на колене Хуан де ла Крус пред иконата на Богородица.

Лусиана се върна у дома изтощена, но Лизбет веднага привлече вниманието ѝ.

— Нима не разбираш какво става? Ако Лизбет е спала с него, накрая ще загуби — убеждаваше тя Андрес.

— Не вярвам да... — опита се той да оправдае постъпката на дъщеря си, но жена му го прекъсна:

— И ти си като всички мъже. Отвратителен си!

— Любов моя, не говори така. Нямах представа какво всъщност се е случило. Трябва първо да разберем, преди да обвиняваме детето — опита се да я успокои.

— Омръзна ми да ме критикуват? Лизбет трябва да го разбере рано или късно. Може би причината е стремежът ми да ѝ дам всичко,

от което съм била лишена... — прехапа устни тя. — Отгледах едно егоистично и неблагоприятно момиче.

— Добре, скъпа. Успокой се. Права си. Трябва да...

— Искам да остана сама! Остави ме на мира! — Лусиана се сви на леглото и тихо заплака.

Виктор Мануел не предполагаше, че няма да е никак лесно да спечели сърцето на Кристина. Отначало за него това бе само авантюра, но тя бе прераснала в нещо голямо, нещо, което не бе преживявал досега. Не знаеше, че докато е изпробвала един модел, тя е разбрала от една от работничките в агенцията за връзката му с Тамара. Тази новина засили недоверието ѝ към него. Беше му все по-трудно да се доближи до Кристина, въпреки че не знаеше истинската причина за отказа ѝ да се вижда с него.

— Не ме притеснявай! — извика тя, когато той дойде в залата за проби.

— Защо? Кажи ми защо? — попита той. — Искам да ти обясня.

— Не си прави труда. Разбирам, че не ме обичаш. Само се възползва от моите чувства — отвърна тя с треперещ глас.

— Не е вярно.

— Точно така е. Никога няма да разбереш какво е да се чувстваш беззащитен или да се бориш за онова, което искаш — гордо му отвърна тя.

— Нямах представа какво говориш.

— Знам. Не ми беше лесно да постигна и малкото, което притежавам — продължи тя. — Ти си разглезен, свикнал си да използваш жените, да си играеш с тях, а после да ги захвърляш — гневно се нахвърли върху него.

— Не позволявам... — започна Виктор Мануел, но тя го прекъсна:

— Самата аз ти позволих да си играеш с мен, но всичко свърши. Нямах представа какво бих сторила.

— Развълнувана си, изслушай ме.

— Казах ти, че няма — твърдо заяви Кристина. — Не идвай повече. Моля те, върви си. Останалите момичета ще дойдат всеки момент. Не искам да ни виждат заедно.

— Но, Кристина...

— Върви си! Да не искаш да си загубя работата? — попита тя и той напусна залата.

Хуан де ла Крус не беше на себе си от гняв, когато връхлетя в стаята на Ана Хоакина. Тя изненадано повдигна глава и като забеляза израза на лицето му, разбра, че нещо се е случило.

— Веднага искам да поговоря с теб.

— За какво? — попита тя, макар да се досещаше.

— Защо не ми каза, че Лусиана очаква дете от мен?

— Какъв е този разпит? — опита се да избегне отговора майка му.

— Моля те, мамо, отговори ми.

— Няма какво да кажа.

— Напротив, имаш.

— Не ме притеснявай, не съм добре.

— Искам само да си откровена с мен.

— Защо си се сетил за това? Изминаха толкова години.

— Защото дойде да ме види. Каза ми всичко. Сега знам, че имам дъщеря. — Седна на стола.

— Не, Хуан де ла Крус. Детето не е от теб. Тази жена лъже — опита се да го заблуди Ана Хоакина.

— Мамо, моля те.

— Тогава ме излъга, а сега иска да измами и теб. Нямах нищо общо с нея. Ако се появи отново, изхвърли я — посъветва го тя.

— Мамо, моля те.

— Лусиана е истински дявол. Тя иска да открадне душата ти. Не си ли го разбрал? — изсъска Ана Хоакина при мисълта за жената, която се опитваше да унищожи живота на сина ѝ.

— Не ме лъжи. Тя беше наивно момиче, също като мен. Това бяха първите ни целувки. Първият допир.

— Замълчи! — прекъсна го майка му, тъй като не желаше да изслуша изповедта му.

— Беше девствена, мамо.

— Престани. Не желая да те слушам.

— Беше ѝ за пръв път. Отдаде ми се от любов — с болка призна той.

— Как е възможно да говориш така? Това е светотатство!

— Този миг на слабост ми донесе плод. Ти си знаела — не спираше да я обвинява той. — Защо не ми каза? Разбираш ли последствията от мълчанието ти? Грешна си колкото и аз. Дори повече.

— Аз съм ти майка! Дължиш ми уважение! — гордо изрече тя и напусна стаята, захвърляйки книгата, зад която бе скривала мислите и чувствата си.

Хуан остана сам в стаята. Беше разгневен, че не може, да върне времето назад. В него се бореха две личности — свещеникът и човекът.

— Мили боже, нямам желание да живея. Колко ли пъти съм бил необходим на това момиче? Колко ли пъти се е нуждаела от утехата ми, от поддръжката ми, от благословията ми?

В този миг се появи баща му, който бе дочул част от разговора. Думите на баща му му подействаха благотворно:

— Мислите ти са грешни, синко. Тази жена е дошла при теб, за да обърка живота ти. В теб говори човекът, а не свещеникът. Нямаш друг избор, трябва да откриеш тази жена.

— Да, татко.

— Единствено тя може да ти помогне да намериш дъщеря си.

Докато крачеше по улиците на Мексико Сити, Хуан де ла Крус взе твърдо решение да посети Лусиана.

„Преживях мигове на слабост. И ето го резултатът. Всичко ще се промени. Ще намеря дъщеря си“ — обеща си той.

Почука на вратата на семейство Дювал и попита за госпожата.

— Аз съм съпругът ѝ, Андрес Дювал — любезно се представи домакинът.

— Приятно ми е.

— За какво търсите съпругата ми? — поинтересува се Андрес.

— Бих искал да поговоря с нея — отвърна Хуан де ла Крус.

— По въпроса с даренията ли? — попита Андрес.

— Ако госпожата не е тук, ще дойда друг път.

— В никакъв случай. Заповядайте, отче. Може би ще съм ви от полза — опита се да разбере намеренията му Андрес.

Свещеникът беше доста притеснен и се държеше тайнствено. На Андрес не му оставаше нищо друго, освен да предаде на съпругата си за посещенията му, без да подозира за истинската причина, както и значението, което имаше то за живота му.

— Сега разбираш ли защо не съм спала? — загрижено каза Лусиана на приятелката си Мириам. — Вече не знам какво да мисля.

— Търси те Трухильо — информира я Мириам.

— Имаше възможност да каже всичко на Андрес, но не го направи. Защо ме потърси след толкова години? — измъчваше се тя.

— Не знам, но не е за добро — предположи Мириам. — Трябва да изчакаш, за да разбереш намеренията му.

— Загрижена съм за Лизбет. Докато е с Маурисио, няма да се отърва от Трухильо — продължи Лусиана отчаяно. — Лизбет не знае причината за моето нежелание тя да се среща с Маурисио. Дори не разговаря с мен. Толкова съм разтревожена. Миналото ме преследва — тихо промълви и заплака, скривайки лице в дланите си, докато Мириам безпомощно я наблюдаваше.

В агенцията имаше много работа, защото се подготвяха за годишното ревю. Лусиана смяташе да направи Кристина една от основните манекенки, но трябваше да се поработи доста по външния ѝ вид. От своя страна момичето не се стремеше на всяка цена да постигне успех. Имаше нещо, което никога не би променила в себе си и което донякъде се харесваше на Лусиана. Двете постепенно постигнаха приятелски отношения, каквито собственичката нямаше с нито една от манекенките.

— Търсили сте ме.

— Както си забелязала, имаме много работа — каза ѝ Лусиана.

— Да, така е.

— Трябва да побързаме с твоите облекла.

— Не ви разбирам — смути се Кристина.

— Трябва да изградим стила ти, да придадем характерни черти на лицето ти. Ще изпробваме с цветовете, докато не открием кои най-много ти отиват. Трябва да направим нещо и с косата ти. Тя е рамката на лицето. Трябва да ти създадем имидж. Можем да променим името ти — предложи Лусиана, уверена в необходимостта от тези промени.

— В никакъв случай, госпожо. Съгласна съм да смените прическата ми, да ме гримирате, но никога не бих сменила името си — твърдо изрече Кристина.

— За твое добро е. Така по-лесно ще можем да те лансираме — обясни ѝ Лусиана. Не разбираше защо е против промяната на името.

— Не се съмнявам в добрите ви намерения, но харесвам името си. Не желая да го променям, нито да бъда друга.

— За такава красавица ли се смяташ?

— Съгласна съм на всичко, за да успея. Знаете това. Но човек не трябва да изневерява на себе си. Казах ви, че съм сираче. Кристина означава „християнка“ — гордо заяви момичето. — Няма да си сменя името. Заради християнското добро съм жива и стоя пред вас.

— Уверена ли си?

— Напълно, госпожо — непоколебимо отвърна тя.

— Ами ако от това зависеше кариерата ти? — лукаво я попита Лусиана.

— Дори тогава не бих го сменила.

— Харесва ми твоята решителност, толкова приличаш на мен — призна другата жена. — Добре, ще уважим желанието ти. Ще продължим с пробите и ще оставим името непроменено — съгласи се Лусиана.

— Благодаря.

Кристина излезе от кабинета, изпълнена с някакво необяснимо щастие. Такива светли мигове ѝ подсказваха, че наистина може да успее в работата си.

— Как ти се вижда? — попита Лусиана след излизането ѝ.

— Има твоя характер — отбеляза Мириам.

— Възлагам големи надежди на това момиче. Всичко я интересува. Притежава силна воля и ще успее в живота. Много добре знае какво иска — въодушевено изрече Лусиана. — Бих искала Лизбет да е като нея — тъжно добави и отново си спомни за проблемите с дъщеря си. Заради колата, от която не искаше да слезе, и заради

забавленията с момчето, което щеше да обърка живота ѝ. Въртеше се в омагьосан кръг, в който миналото бе изплувало сега, за да я измъчва. Беше забранила на Лизбет да се вижда с Маурисио и не позволи на Андрес да се намесва, въпреки че Лизбет молеше баща си за подкрепа. Лусиана бе решила да бъде твърда с Лизбет за нейно добро, въпреки че момичето не можеше да го разбере. Един ден щеше да ѝ бъде благодарна.

Щом влезе в апартамента, Кристина чу, че двете ѝ съквартирантки се карат.

— Изненадах се, когато Чемо те целуна. Срещаш ли се с него? — попита Макловия.

— Така си мисли той. Защо да го разубеждавам? Обичам някой да ме глези. Ако иска, никой не го спира да ме обича — отвърна Лоренса.

— Радвам се. С Андрес Дювал нямаш никакво бъдеще. Щеше да страдаш много.

— Почакай и ще видиш. Ще продължа да се срещам с него. Той ме заинтригува — усмихна се Лоренса.

— А Чемо? — загрижено я попита приятелката ѝ.

— Той е като играчка в ръцете ми. Харесва ми как се целува. Винаги е тук, когато ми потрябва, но нищо повече. Ще остана при Андрес — обясни Лоренса, а Макловия бе изненадана от пресметливостта ѝ.

— Добър ден, Лусиана — неуверено поздрави Хуан де ла Крус.

— Защо си дошъл? Да ме упрекнеш, че съм нарушила душевното ти равновесие ли? — нападна го веднага тя.

— Грещиш. Тук съм, за да ти поискам прошка. Мога да си представя какво си изстрадала.

— Не става въпрос само за страданието. Тук са намесени гняв и омраза — прекъсна го тя. — Ако смяташ, че като ми поискаш прошка, ще ти простя, много се лъжеш.

— Как да ти докажа, че не знаех нищо. Това също е част от вината ми. Защо не ме потърси? Защо не ми каза?

— Казах на родителите ти.

— Но не и на мен. Трябваше да знам. Лесно е да хвърлиш вината върху мен, но ти не си ми дала шанс да сторя нещо. Още повече, помолих баща си да те пази, да те остави у дома — обясняваше той.

— Не го стори.

— Нямах представа колко съжалявам. От теб зависи дали ще ми позволиш да направя нещо за детето — умолително изрече той. — Кажи къде е тя?

— Изоставих я. Оставих я пред вратата на една къща. Надявах се, че ще ѝ дадат всичко онова, което аз не можех.

— Нищо повече ли не знаеш? Върна ли се там?

— Да, по-късно се върнах.

— И какво стана?

— Семейството беше продало къщата и бе заминало за чужбина.

— Сигурна ли си, че са взели и нея?

— Така си помислих. Не съм сигурна. Нямам представа какво се е случило с дъщеря ни — изрече тя и лицето ѝ се сгърчи от болка.

— Видях едно момиче у дома ти — не преставаше да я разпитва той.

— Това е Лизбет, дъщеря ми от Андрес — обясни му тя. — Не знам къде е дъщеря ни — безсилно продължи Лусиана.

— На колко години беше, когато я остави?

— Защо ме питаш?

— Като знам датата на раждане и датата, на която си я изоставила, може да...

— Какво възнамеряваш да направиш?

— Да не повтарям грешката отпреди двайсет години. Ще потърся дъщеря си. Всичко бих сторил, само да я намеря — призна Хуан де ла Крус и си тръгна със сведена глава, а Лусиана остана неподвижна във фотьюйла, взирайки се в празното място, където доскоро бе стоял свещеникът.

Хуан де ла Крус веднага се отправи към къщата на Ана Хоакина. Искеше да зарадва майка си, като ѝ разкаже за необичайната си среща.

— Грешно е, че си погълнат от фиксидеята да намериш дъщеря си — каза тя на сина си, умело прикривайки истинските си чувства. Напоследък едва понасяше тежестта на лъжата, която бе измислила преди двайсет години. — Ти си свещеник.

— Това е мое задължение, мамо.

— Кой знае какъв човек е сега. Може да е пропаднала. Може да е...

— Колкото по-ниско е паднала, толкова по-отговорен трябва да бъда. Трябва да ѝ подам ръка.

— Не, синко. Ти принадлежиш на Бога. Не бива да се унижаваш. Трябва да съхраниш душата си — говореше му тя, но този път не можеше да го отклони от пътя му.

— Именно защото служи на Бога, трябва да ѝ помогна.

Когато Лусиана се прибра у дома, още на вратата започна да се притеснява за Лизбет. Тя беше избягала от къщи и не бе оставила никаква бележка. Лусиана потръпна от предчувствието, което я обзе. „Това е вече прекалено за един ден!“ Копнееше да вземе вана и да се отпусне в леглото, да заспи дълбоко и да не мисли за проблемите. Вече не знаеше къде да намери подкрепа, за да продължи нататък. Загубата на още една дъщеря би означавало край на живота ѝ. Всичко, което бе сторила досега, се обезсмисляше. Дълго плака в леглото.

Когато си помисли за Лизбет, я прониза остра болка и тя заплака на глас. Не беше плакала така от дете. Сетне се успокои, гримира се и взе бележника с телефонните номера. Помисли да се обади в полицията или в болницата, но се опитваше да овладее паниката си.

Накрая Лусиана трябваше да направи нещо заради дъщеря си, което смяташе, че никога няма да стори — да прекрачи прага на дома на Педро Трухильо.

— Каква изненада. Добре дошла, Лусиана — подигравателно я посрещна той.

— Къде е дъщеря ми? — загрижено попита тя, без да обръща внимание на държанието му.

— Не е тук.

— Познавам те, Педро. Знам, че лъжеш. Възнамеряваш да ѝ причиниш това, което направи с мен, нали? — Лусиана беше готова да изпадне в истерия.

— Благодарение на мен ти успя — рязко ѝ напомни той.

— Не е вярно, успях чрез много труд. Ако бях останала при теб, досега да съм мъртва — отвърна и влезе в стаята.

— Къде отиваш? — учудено я наблюдаваше Педро. Не можеше да свикне със самоувереното ѝ държание.

— Махни се от пътя ми. Вече не съм онова напласнено момиче, Педро. Заради дъщеря ми съм готова на всичко.

— Не ме е страх от теб. Искаш ли да кажа на дъщеря ти коя си ти всъщност? — заплаши я той.

— Синът ти също ще разбере. Полицията много ще се зарадва, ако те открие — отвърна тя.

— Почакай! — извика Педро в мига, в който тя видя Лизбет и я хвана за ръката.

— Не! — дърпаше се момичето.

— Хайде, Лизбет — решително заповяда Лусиана и силно задърпа момичето.

— Оставам тук, мамо.

— Не се шегувам, Лизбет. Ще дойдеш с мен. Разбра ли! — заповяда ѝ с тон, който не търпеше възражения.

— Не, госпожо — намеси се Маурисио, защитавайки Лизбет.

— Махни се от пътя ми! — извика тя на момчето. — Това е между мен и дъщеря ми. Вземи си нещата! — нареди тя на Лизбет.

— Маурисио! — извика момичето, но напразно.

Лусиана беше силна и упорита. Завлече я насила до колата. Когато влязоха в къщата, Лизбет избяга в стаята си и отказа да говори с родителите си. Лусиана получи силно главоболие. Дъщеря ѝ смяташе, че ѝ е позволено да върши каквото си пожелае. Лусиана имаше намерение да я върне в правия път, но знаеше, че ще ѝ е трудно да я откъсне от Маурисио.

— Колко добре познаваш това момче? — спокойно попита тя.

— Мамо, знаеш, че се запознахме тук, на забавата — нервно отвърна Лизбет.

— Нямам това предвид. Знаеш ли какви качества притежава? Сигурна ли си, че ще ти помогне да разрешиш проблемите си? Ако допуснете грешка, ще поеме ли отговорността? — продължаваше да пита майка ѝ.

— Не знам — объркано отвърна момичето.

— Разбира се, че не знаеш. Вероятно ще го разбереш, когато е твърде късно. Когато няма да застане до теб. Когато няма да те обича — опитваше се да вразуми дъщеря си Лусиана.

— Той ме обича.

— Дъще... В подобна ситуация винаги ти ще си губещата. Винаги страда жената — горчиво изрече майка ѝ. — Не казвам, че всички момчета са едни и същи, но защо да рискуваш? Лизбет, първо го опознай, а после прави каквото знаеш.

— Заклевам ти се, че не съм сторила нищо лошо — оправдаваше се Лизбет.

— Вярвам ти. Разбери, мъжете трябва да те уважават. Ако прекараш нощта извън дома, какво ще си помислят другите за теб? Ако някой разбере, че много се интересуваш от него, той няма да те уважава. Ще се позабавлява с теб. Няма да те приеме на сериозно. На теб това също няма да ти хареса. Помисли си — умоляваше я Лусиана.

— Признавам, че допуснах грешка — прошепна накрая Лизбет. — Не ме наказвай повече, моля те.

— Не го приемай така — изрече майка ѝ в мига, в който се появи Андрес.

— Сгреси, че ѝ даде всичко — намеси се той в разговора.

— Не разбирам.

— Изпълняваше всичките ѝ прищевки. Ти я провали. Виж какво стана — гневно се нахвърли той върху жена си.

— Внимавай какво говориш — предупреди го тя.

— Казвам истината.

— Добре, щом искаш да чуеш истината, слушай — решително отвърна Лусиана, преминавайки в нападение. — През цялото време не правиш нищо друго, освен да ме критикуваш. Аз поех всички отговорности. Теб те интересува единствено кариерата ти на актьор.

— Не е вярно. Беше така, когато се запознахме.

— И продължи по същия начин. Все още очакваш великата роля, докато филмите ти се прожектират в празни кинозалони.

— Мамо, не желая да се караме — прекъсна я Лизбет. — Какво мога да очаквам от живота без твоята помощ и доверие. Трябва да ме разбереш.

— А мен кой ме разбира? Никой! — трепереше от гняв Лусиана и се обърна към съпруга си. — Ти не ме обичаш повече. Мразиш ме,

защото премълчах нещо, което би съсипало живота ти, името ти. Направих го от любов, а сега ти ме презираш. Кълна ти се, че ще съжаляваш. Къде отиваш? — попита тя, когато Андрес демонстративно започна да събира вещите си.

— Там, където ще ме оценят и уважават като личност — нервно отвърна той.

— Извинявай за всичко, което ти наговорих, но ти си виновен, че казах нещо, което нямах намерение. Ти не оценяваш труда ми, нито жертвите ми — понижи глас Лусиана.

— Не съм искал това от теб. Интересуват те само успехът и властта. Дори с цената на семейното щастие.

— Нима успехът е престъпление, а работата забавление? — безпомощно повдигна рамене тя.

— Освен това не мога да понасям надменността и амбицията ти да трупаш пари. Оставям те, Лусиана. Не искам да живея повече с теб — решително изрече той.

За пръв път го виждаше толкова разгневен.

По-късно Лусиана отиде до агенцията, защото се чувстваше потисната. Сякаш всички бяха против нея.

— Успокой се — прегърна я Мириам.

— Не мога, Мириам. Не разбирам какво става. Защо всички се обърнаха против мен? Нима съм толкова лоша? — заплака силно Лусиана.

— Не е вярно, Лусиана.

— Тогава какво става?

— Не ме разбирай погрешно, но напоследък си много нервна и агресивна — внимателно обясни приятелката ѝ.

— Отчаяна съм. Ако Андрес и децата разберат за миналото ми...

При споменаване на миналото я обзе отчаяние.

— Не знаеш как ще реагира. Не стигай до заключения вместо него. Не му даваш възможност да вземе сам решение — успокоително ѝ говореше Мириам.

— Същото ми каза Хуан де ла Крус — избърса сълзите си тя.

— Прав е.

— Не познаваш Андрес. Толкова е чувствителен. Ще го нараня силно. Ще го загубя завинаги.

В този момент не знаеше, че Андрес наистина е събрал нещата си и подготвяше децата, че ще напусне дома им.

В другия край на града Хуан де ла Крус водеше спор с майка си, защото твърдо бе решил да издири дъщеря си.

— Мамо, ти ме научи да се страхувам от Бога — опита се да я вразуми. — Да помагам на ближния. Не искам от мен да го забравя сега.

— Бъди благороден с другите, но се опитай да се отървеш от нея, тя е истински дявол — злобно отвърна Ана Хоакина. Страхуваше се, че този път не може да надделее над сина си.

— Не мога, мамо. Трябва да намеря дъщеря си.

— Ако го направиш, ще се наложи да забравиш за мен. Няма да ме видиш през целия ми живот.

— Не ме принуждавай да избирам — ядоса се той. — Нямам намерение да живея като теб.

— За какво говориш?

— Не успя да ме излъжеш. Угризенията на съвестта те сломиха. Искаш това да се случи и с мен ли?

— Не е вярно — неубедително се отбраняваше тя.

— Признай, майко. Страх те е от ада.

— Не... — уплашено изрече тя, сетне събра сила и извика: — Махай се от тук!

Ана Хоакина остана сама и се зае да измисли нов пъклен план, за да измъчва Лусиана.

Когато почука на вратата на семейство Дювал, се притесни малко, но скоро отново я обхвана гняв.

— Търся теб. Помниш ли ме? — обърна се тя към нея.

— Как бих могла да забравя някого, когото мразя толкова силно — отвърна Лусиана, която не бе изненадана от посещението.

— Ти ме мразиш?

— Съсипа живота ми — отвърна Лусиана.

— Не се преструвай на жертва — студено възрази възрастната жена. — Жертва е нещастният ми син.

— Ами аз?

— Излъгала си го. Ти си дяволът, който го е съблазнил. Изгуби непорочността си — упрекна я Ана Хоакина.

— Бях невинна. Любовта ни бе толкова чиста и тайна, че я поверих само на Бога.

— Не споменавай името Божие! Ти си грешна! — започна да вика жената.

— Грешник е Хуан де ла Крус — отвърна ѝ Лусиана.

— Той се е изповядал и са му простили.

— Колко лесно. Сега може да живее спокойно — подигравателно възкликна другата жена.

— Било е миг на слабост.

— Този миг имаше последици, госпожо. Роди се дете. Знаехте, че ще стана майка. Знаехте, че съм бременна и го премълчахте — обвини я Лусиана, без да се страхува от възрастната жена както някога.

— Замълчи!

— Като богобоязлив човек не се уплашихте от божието наказание?

— Ти трябваше да се страхуваш, когато остави детето на улицата — искаше да я унижи Ана Хоакина.

— Този грях ще тежи на моята душа, но аз не съм единствената виновна, вие с Хуан де ла Крус също сте виновни. Затова ще горите в ада — изрече Лусиана. — Вървете си или не отговарям за действията си — загуби търпение тя.

— Страхуваш се, че прислугата ще узнае що за човек си? — изрече Ана Хоакина с тон, който ясно показваше, че е готова на всичко.

— Нима вие не се страхувате да научите, че синът ви е грешник? Въпреки че е свещеник, не е толкова свят, колкото изглежда — отвърна ѝ Лусиана със същия тон.

— Ти губиш повече. Когато беше с него, той все още не беше свещеник.

— Сигурна ли сте? Нека проверим.

— Слушай, Лусиана. Няма да допусна да нараниш сина ми. Най-добре ще е да забравиш за този разговор — изрече Ана Хоакина, защото не беше готова да спори дълго с жена с такъв силен характер. — Остави го да живее спокойно. Ти изостави дъщеря си, не той.

— Вървете си! — извика Лусиана, загубила търпение.

Този разговор бе част от неприятностите, които ѝ се струпаха. Веднага отиде при Хуан де ла Крус и в името на миналите им отношения го помоли да обуздае майка си. Ана Хоакина бе в състояние да съсипе кариерата на сина си, както и живота на Лусиана. Веднъж вече бяха допуснали тя да се намеси и да си играе с тях като с марионетки и бяха платили скъпо за това. Сега като възрастни хора не би трябвало да ѝ се подчиняват.

Лусиана изпита цялата тежест и тъга на света, в който властваха мъжете. Беше ѝ ясно, че Андрес и Хуан де ла Крус с нищо не са помогнали за успеха, който бе постигнала в работата. Ана Хоакина я бе накарала след дълго време отново да изпита унижение и болка. Беше ѝ достатъчно да ѝ причинят малка рана, от която цялото ѝ тяло да се инфектира. Каквото и да беше решила, както и да се бе справила с живота, първото, което трябваше да стори, бе да се отърве от тази рана. Трябваше да отхвърли миналото и да промени настоящето, за да успее отново да открие щастието или поне малка част от него.

Докато Лоренса пресметливо играеше ролята на годеница на Чемо и всички около тях вярваха в искрените ѝ чувства, Кристина все още спореше с Виктор Мануел.

— Какво съм направил, скъпа? — попита той, без да скрива чувствата си към нея.

— Не ти ли се струва, че си направил достатъчно — напомни му тя. — Не ми каза коя е майка ти.

— Вече ти обясних, Лусиана, не е моя майка, въпреки че я обичам като такава.

— А какво ще кажеш за снимката във вестниците на годеницата ти заедно с теб? — попита тя, внимателно следейки реакцията му.

— Не ми е годеница, а приятелка на сестра ми. Снимаха ни, защото искаше пресата да я забележи. Излъга журналистите. Заклевам се... — убеждаваше я той.

— А Тамара? — продължи да го разпитва Кристина.

— Знаеш за нея. Имахме връзка, но се разделихме отдавна. Тя е в Европа със семейството си. Повярвай ми — опитваше се да я убеди

той, но тя все още изпитваше известни съмнения.

— Франко каза, че майка ти е била доволна. Дори е искала да се оженим.

— Франко си измисля. Вярно е само, че единствената жена, която ме интересува, си ти — уверено изрече той, осъзнавайки, че положението е сериозно и че не може лесно да излъже Кристина.

— Не знам, Виктор Мануел. Не ти вярвам — откровено призна тя. — Има много неща, които ни делят.

— Какви? — учуди се той.

— Ти не работиш и си богат.

— Това пречка ли е? — усмихна се той.

— Да. Аз съм бедна.

— Не бъди старомодна. Отдавна са минали времената, когато богати и бедни не са смеели да бъдат заедно. Всички сме еднакви.

— Не сме. Разделя ни социалната среда — трезво обясни тя.

— Значи трябва да обеднея, за да те обичам — засмя се той. — Обичаме се и трябва да се насладим на любовта си — нежно изрече и леко я целуна.

— Какво ще стане, ако майка ти научи? Никак няма да ѝ хареса — тревожеше се Кристина.

— Засега не е необходимо да научава — увери я той. — Това ще бъде нашата тайна.

— Смятам, че не е... — опита се да каже нещо, но той я целуна и изрече умолително:

— Недей да мислиш. Отдай се на чувствата си.

Беше се стъмнило, когато Виктор Мануел и Кристина излязоха навън, без да спорят повече. Бяха спокойни и влюбени. Бяха прекрасна двойка.

— Градът е пълен с красиви момичета. Защо избра точно мен? — нежно го запита тя, когато седнаха на масата.

— Защото те харесвам повече от всичко на света — увери я той.

— Защо ти харесвам?

— Заради красотата ти и заради характера ти — засмя се Виктор Мануел.

— Защо се шегуваеш? — срамежливо го попита тя.

— Толкова съм щастлив, когато сме заедно — искрено отвърна той и силно я прегърна.

— Аз също. Бих искала майка ти да знае за нас. Неприятно ми е да се крием.

— Не мисли за това — опита се да прекъсне темата Виктор Мануел.

— Много съм изстрадала през живота си. Необходимо ми е да вярвам в нещо, да съм сигурна в някого. Да обичам без страх и да съм убедена, че съм обичана. Искам да те обичам, само това искам от теб.

Андрес бе размислил и бе решил да поговори със съпругата си, тъй като все още означаваше много за него.

— Разбрах, че вината не е само твоя, когато се карахме, заради Лизбет — каза ѝ той. — Аз също нося голяма отговорност. Моля те, прости ми.

— Андрес, обичам те — приближи се към него тя, а в очите ѝ напиряха сълзи. — Ти си мъжът на моя живот. Искаш ли да затворя фирмата? Ще направя всичко, което пожелаеш — предложи му, осъзнавайки колко би загубила, ако той си отиде от живота ѝ. — Решавай.

— Бих искал да не работиш повече, но не съм егоист, това ще те направи нещастна. Рано или късно ще ме обвиниш. Обещавам ти да се опитам да проявя по-голямо разбиране.

— Ще напусна работа, така ще съм по-близо до теб — настоя тя, но той не искаше да чуе за подобно нещо, просто настояваше да прекарват повече време заедно.

— Не искам да престанеш да работиш, само бъди по-дълго време с нас.

— Андрес, това означава ли, че още ме обичаш? — внимателно го изгледа тя.

— Не те обичам. Обожавам те. Затова толкова ме боли. Мъчно ми е, че се случиха такива неща.

— Трябва да си дадем още един шанс — реши тя.

— Не мога и не искам да те загубя — прегърна я Андрес също като някога, а тя притвори очи. В главата му преминаваха спомени от съвместния им живот, когато тя му помагаше, а той беше вдовец и мислеше, че животът е свършил за него. Сега беше щастлив, че в нея се бяха пробудили старите чувства, и напълно забрави за Лоренса.

Лусиана също криеше своята тайна. Не му бе споменала за посещението на Ана Хоакина, която се бе появила в дома им като демон на миналото, демон, който бе решил да съсипе щастливия ѝ живот.

Същата вечер Андрес Дювал се срещна с Лоренса далеч от погледите на любопитните доброжелатели.

Надявам се да ме разбереш. Беше чудесно, но няма да се срещаме повече — заяви той, а тя учудено го изгледа.

— Не те разбирам — объркано промълви тя, защото не очакваше подобна реакция след чудесните мигове, които бяха прекарвали заедно. — Моля те, обясни ми.

— Едва ли е необходимо. Няма нужда от обяснения. И двамата сме възрастни хора. Връзката ни беше без ангажименти. Надявам се да ме разбереш.

— Сигурно си се сдобрил със съпругата си и искаш да ме отблъснеш — разгневи се Лоренса.

— Не, скъпа, не става въпрос за това. Обичам жена си — каза той. — Винаги съм ти го казвал. Това е причината да не се виждаме. По-добре ще е да се разделим сега.

— Андрес, не си тръгвай — помоли го тя, галейки го по косата, целувайки го по врата, но тъй като това не даде резултат, започна да го заплашва. — Няма да те пусна толкова лесно. Не мисли, че можеш да ме захвърлиш като стар вестник — заяви тя на раздяла, ядосана на себе си, защото не бе вложила повече усилия, за да заздрави връзката им, а се бе забавлявала с Чемо. Реши да не се предава, но първо трябваше да измисли отмъщение за Лусиана Дювал. Не беше свикнала мъжете да я напускат по този начин и трябваше да си отмъсти.

Хуан де ла Крус се чувстваше все по-зле заради греха, който бе извършил. Беше изправен пред дилема, която искаше да сподели с приятеля си, възрастен и мъдър свещеник.

— Само веднъж се усъмних в призиванието си. След онази нощ — оплака се той.

— Уважаван си като свещеник. Оценявам високо работата ти с безпризорните деца — напомни му свещеникът за добрите дела, които бе извършил.

— Да, но дъщеря ми...

— И тези деца са твои. До известна степен всички деца са наши. Ти си един от най-добрите свещеници, които познавам — окуражаваше го приятелят му. — Не позволявай тези мисли да застрашават делата ти.

— Разберете ме, отче. Онова, което стори мъжът, тежи на съвестта на свещеника — изрече на глас онова, което вече цяла седмица го измъчваше.

Лусиана също мислеше за Хуан де ла Крус. Обвиняваше се все повече за съдбата му.

— Хуан де ла Крус е прав. Не му казах истината — мислеше си Лусиана, упреквайки се за малодушието си да признае истината пред човека, с когото живееше и обичаше от цялата си душа.

— Не мисли за това — убеждаваше я Мириам.

— Животът ми е една голяма измама. На никого не съм казала истината. Единствено Трухильо знае коя съм. Най-лошото е, че човекът, когото обичам, не разбра с кого се свързва. Тази лъжа ни разделя.

Нощта беше като в сънищата ѝ. Кристина не чака дълго да постигне успех, още при първото ревю публиката започна да ѝ ръкопляска. Беше една от най-младите манекенки, но привличаше камерите към себе си, предизвикваше въздишките и на жените, и на мъжете. Модната къща се гордееше с нея. Виктор Мануел също се радваше на успеха ѝ. Гордееше се с избора си. Все повече се влюбваше в момичето.

— Музика, светлина... Всичките тези хора, които ми ръкопляскаат. Всичко е като сън — замечтано говореше Кристина. — Прекрасен сън, който се осъществи. Толкова съм щастлива — стискаше ръката на Виктор Мануил.

— Радвам се, че си толкова щастлива и доволна от себе си.

— Сигурно е от шампанското.

— Изпий още една чаша.

Не мога повече, Виктор Мануел.

— Да вдигнем наздравица. За нас!

— Бих искала да спра този миг завинаги. Толкова съм щастлива с теб, Виктор Мануел. Трябва да се прибирам.

— Остани.

— Трябва да тръгвам — изрече със съжаление Кристина.

— Остани с мен тази нощ.

— Имаш ли представа какво искаш от мен? — изненада се тя.

— Да — отвърна той.

— Виктор Мануел, аз... Трябва да вървя. Бях превъзбудена от ревюто.

— Не казвай нищо.

— Всички ме видяха. Имаше много хора, нали?

— Хайде, толкова е лесно.

— Моля те, искам да си тръгна.

— Не говори. Отдай се на чувствата си.

— Чувствам се чудесно. Това не трябва да се случи — не успя да скрие страха си от онова, което можеше да се случи между тях.

— Ти си жена, а аз мъж. Харесваме се.

— Виктор Мануел... — прошепна тя, безсилна да се пребори с чувствата си. — Не бива да го правим.

— Но ще стане. Обичам те — каза той и я поведе към колата си.

Пристигнаха в тайната му квартира и там той предложи да я масажира, за да се отпусне от напрежението от ревюто. Атмосферата бе романтична, беше пуснал приятна музика.

Кристина бе много музикална и изпитваше наслада от всеки звук. Сърцето ѝ потрепваше от любовните думи на песента. Притисна се към него, изпълнена със сладки чувства.

— Не ме гледай така — засмя се той, прегръщайки я силно. От този миг нататък Кристина вече не принадлежеше на себе си. Намери устните, които толкова я изкушаваха, откри вихър от непознати чувства. Всичко в нея се пробуди, вече не можеше да се спре и силата на възпламенената ѝ страст едва не я уплаши. Стройна и силна, тя бе създадена за любов. Въпреки това бе неопитна, за да разбере как Виктор Мануел подсилва желанията ѝ. Повдигна я и тя усети колко силен е той. Понесе я през стаята към леглото и се отпусна до нея. Не откъсваше очи от тялото ѝ. Тя трепереше, готова да му се отдаде.

Устните му бяха на сантиметър от нейните и тя силно го притисна към себе си. Отначало целувките им бяха нежни, но ставаха все по-пламенни. Тя се потопи в море от чувственост и когато за малко повдигна глава, чу собственото си учестено дишане. Той ловко разкопчаваше блузата ѝ. Ръцете му я галеха и тялото ѝ се извиваше в екстаз. Шепнеше името му.

— Бях като обезумяла — разказваше Кристина замечтано на другия ден на Макловия, докато крачеше из стаята. — Не знаех какво върша. Не съм сигурна дали надделяха чувствата ми, или това бе в резултат на изпитото шампанско, но беше като сбъдната мечта. В ушите ми още кънтят аплодисменти. Чувството, което изпитвах, докато се движа по подиума, светлините, музиката. И неговия поглед — гордо продължи тя и се обърна към Макловия. — Виктор Мануел не сваляше поглед от мен. Усмиваше се и ме аплодираше.

— Сигурно е много приятно.

— И много вълнуващо — съгласи се Кристина. — Когато всичко свърши, бях много щастлива и развълнувана.

— А после? — поинтересува се приятелката ѝ.

— Виктор Мануел дойде да ме поздрави с успеха. После започнахме да се целуваме и да се галим — почервения Кристина.

— Кристина, какво ще правиш сега? — загрижено попита Макловия.

— Не знам. Сега съм негова и той е мой. Принадлежим един на друг.

Лоренса също забеляза, че Кристина се държи по-различно, че е замислена. Реши да разбере какво се е случило, тъй като не бе спала в апартамента. Когато разбра истината, загрижено каза:

— Струва ми се, че се страхуваш. Кажи ми откровено, страх ли те е?

— Малко. Надявам се отношенията ни да не се променят. Ще продължим да се обичаме. В това съм сигурна. Виктор Мануел е мой.

— Възможно е — не беше толкова уверена Лоренса, която притежаваше по-голям опит с мъжете. — Но защо загуби здравия си разум? Как се случи? — Бе изненадана и изпитваше ревност към щастието на Кристина.

— Нямаш представа какво е, когато любимият човек те докосне. Когато сте сами. Когато усетиш топлината на кожата му. Губиш

представа за реалността — разсеяно ѝ отвърна Кристина, припомняйки си изпълнената със страст нощ. — Това обаче не е извинение за стореното. Знам, че не е правилно. Не исках да се случи. Сигурно защото същото се е случило с майка ми. Не е била омъжена и затова ме е изоставила. Няма да повтора грешката ѝ — заяви Кристина.

— При теб е различно. Ще изчакаме да видим края на любовната история.

— Сигурно ще завърши пред олтара. — Беше изпълнена с оптимизъм, когато излезе от дома си и забърза за работа.

„Богородице, проявих слабост. Пропаднах. Моля те, прости ми. Помогни ми Виктор Мануел да не ме излъже. Майка му да приеме нашата любов. Един ден майка му да стане и моя майка. Умолявам те, Богородице“ — молеше се тя, докато се возеше в таксито.

Кристина изгаряше от нетърпение да види Виктор Мануел, същевременно изпитваше неудобство от случилото се. Измъчваше я неизвестността, чудеше се как ли ще се държи отсега нататък с нея. Нямахше опит и не знаеше какво да стори, за да не развали впечатлението от прекрасните мигове, прекарани заедно. Може би щеше да е най-добре да поговори с Виктор Мануел и го потърси в любимото му кафене.

— Виктор Мануел!

— Здравей — поздрави я хладно той.

— Вчера не ми се обади. — Забеляза по израза на лицето му, че нещо не е наред.

— Не успях. Не ми беше възможно.

— Какво става?

— Нищо — лаконично отвърна той.

— Кажи ми истината — започна да губи търпение Кристина. — Промени ли се нещо в отношенията ни?

— Защо мислиш така? — изпитателно я погледна той.

— Странен си. Затова попитах.

— Кристина, моля те...

— Мисля за онова, което се случи, и Лоренса каза... — започна неуверено тя.

— Аз също размишлявах много. Събудих се, а теб те нямаше. Остави ме сам.

— Почувствах се странно — оправдаваше се тя. — Разбери ме. Може би за теб не е толкова трудно, но за мен беше. Бях в чужда стая, а ти спеше до мен — неуверено каза тя.

— Права си. Трябва да поговорим, но не тук — явно не беше в настроение той.

— Моля те. Искам да разбера.

— Кристина, защо не ми каза, че си девствена? — запита направо той.

— Не беше необходимо. Ти си първият мъж в живота ми. Ти какво си помисли? — Беше ѝ неудобно да говори за това с него.

— Не се сърди. Не знам какво да кажа. Объркан съм.

— Трябваше да разбереш.

— Откъде?

— Знаеш какво е възпитанието ми.

— Много жени говорят по същия начин. По-късно се разбира, че лъжат.

— Беше първият мъж в живота ми. Първият и единственият, Виктор Мануел. Единственият! — повтори Кристина през сълзи, защото той я беше преценил погрешно, а тя му се бе отдала с цялата си душа.

— Чувствам се неудобно. Разбирам какво е означавало това за теб — опита се да я успокои.

— Смятал си, че те лъжа?

— Често жените говорят какво ли не, за да те убедят в нещо, което не съществува — обясни ѝ той, а тя потръпна при мисълта, че е бил с много други жени.

— Не ми харесва това, което ми казваш.

— Наистина ли беше девствена?

— Пълна невежа, нали? — иронично запита тя.

— Но много страстна.

— Сега го знам.

— Чувствам се отговорен. Ти не искаше да го направиш и това ме кара да се чувствам зле. Нямах право.

Въпреки че тя щеше да понесе последиците от тази нощ, Кристина се държеше по-смело. Виктор Мануел, който се бе впуснал в тази авантюра, за да се самодокаже, сега изпитваше нещо, което го

обвързваше с това момиче. Това не му харесваше и го плашеше. Трябваше да се довери на своя приятел и да облекчи душата си.

— Ако знаех, нямаше да настоявам. Сега се чувствам неудобно. Изпитвам угризения.

— Все още има достойни жени. Попаднал си на една от тях — пошегува се приятелят му.

— Каза ми, че ме обича и че затова го е направила. Не искам да поема отговорността на първия мъж в живота ѝ.

— Прекъсни тази връзка — посъветва го приятелят му.

— Не искам, харесвам я — призна му Виктор Мануел.

— Как така?

— Не мога да ти обясня.

— Докато не ти омръзне. Този път наистина отиде твърде далеч.

— Не е така, просто съм объркан — оправда се той, без да е сигурен докъде ще стигне.

Досега не се бе влюбвал така в някое момиче. Не можеше да си обясни какво става с него: „Дали това не е истинската жена?“.

Отец Хуан де ла Крус денонощно търсеше някаква следа от момичето, оставено преди много години на прага на една къща. Напразно разпитваше съседи и приятели на вдовицата, която отдавна бе заминала за Европа. Беше сгрешил само веднъж в живота си, но сега бе твърдо решил да поправи тази грешка от младостта си, за да намери душата му покой. Непрекъснато се обръщаше към Бога с думите: „Мили Боже, умолявам те, дай ми сила да намеря дъщеря си и да я срещна с Лусиана. Тя е страдала много повече от мен“. Накрая откри, че жената е заминала за Европа, но че е оставила бебето в сиропиталището „Светото сърце на Исус“.

Лоренса знаеше да дава съвети на Кристина, но усложняваше отношенията си с Чемо, защото не искаше да остави Андрес Дювал. Чемо постоянно я тормозеше, защото по природа беше упорит и ревнив.

— Чемо, не ми прави сцени. Никога не си бил ревнив — все по-често го предупреждаваше тя.

— Така ли мислиш? Напротив, ревнив съм като всяко момиче — иронично ѝ отвърна той.

— Наистина ли?

— Не обичам да споделям една жена с друг. Тя е само моя. Която се опита да ме лъже, трябва да си върви.

— За бога, Чемо!

— Не се страхувай, шегувам се.

— Съжалявам, скъпи.

— Намерила си си ревнив приятел. Ти си моя, само моя — прегърна я той.

Кристина не знаеше, че Лусиана никога не би позволила на сина си да се ожени за момиче от нейния кръг. Лусиана се изненада, когато след едно ревю Лурдес ѝ каза, че Виктор Мануел сигурно си е тръгнал с неговата манекенка, така че не е необходимо да го чака за вечеря.

— С коя манекенка? Той не излиза с тях — отвърна тя. — Много добре знае, че не го одобрявам.

— Излъгал те е, Лусиана — увери я Лурдес. — Виктор Мануел има връзка с Кристина.

— Моля? — удиви се тя.

— Трябваше да ги видиш на ревюто. Изпрати му целувка — злобно заяви тя.

— Нищо не видях. Не се притеснявай, не е важно.

— Надявам се да е така.

— Между тях не може да съществува нищо. Виктор Мануел е мой син, а тя...

— Твоята любима манекенка!

— Хубава е, не отричам, но е съвсем обикновена. Кристина е обикновена работничка и точно както я харесвам, утре мога да я изхвърля на улицата. Не би трябвало да се заглежда в сина ми. Как смее! Никога не бих одобрила връзката между тях — изрече Лусиана.

Виктор Мануел знаеше за становището на Лусиана. Затова трябваше да бъдат търпеливи, докато той подготви майка си за тяхната връзка.

— После ми каза, че ще постъпи по свой начин. Да бъде търпелива — обясняваше Кристина на съквартирантката си, скривайки загрижеността си. — Трябва да подготви майка си.

— Каза, че те обича? — добронамерено я попита Макловия.

— Не знам дали ще ме обикне като годеница на сина ѝ. Все пак коя съм аз? Сираче с неизвестни родители — тъжно промълви Кристина.

— Ако те обича, мнението на госпожата не е от значение. Нали за теб любовта беше най-важна?

— Госпожа Лусиана иска по-добра съпруга за Виктор Мануел. От техния социален кръг. Мириам ми го каза ясно.

— Ако го обича, трябва да го остави сам да си избере съпруга.

— Госпожа Лусиана може да бъде студена и пресметлива. Не знам как би реагирала, като узнае — питаше се Кристина, без да има представа каква драма се разиграва в къщата на Дювал заради връзката им.

— Не знам откъде го измисли — отговаряше Виктор Мануел, отказвайки да признае връзката си с Кристина. — Обясних ти, че бях излязъл с приятели. Празнувахме рожден ден, Кристина бе едно от момичетата...

— Красива, умна и с голямо бъдеще във фирмата ми — прекъсна го майка му.

— Още една причина да не се обвързвам с нея. Добре познавам правилата.

— Лурдес ми каза, че... — обясни тя, но той ѝ заяви, че не желае да слуша коментарите на хора от агенцията.

— Мамо! Лурдес е завистлива. Иска да навреди на Кристина. Интересува се от мен, а аз не ѝ обръщам внимание — разгневи се Виктор Мануел.

— Затова ревнува.

— Заклевам се, че между скъпата ти манекенка и мен няма нищо — заяви той.

— Много добре. За твое и нейно добро се надявам да не лъжеш — рече с облекчение Лусиана.

— Нима се гордееш, че си му била любовница? Сякаш е голяма чест — учуди се Кристина.

— Щастлива съм, че бяхме заедно. И пак ще бъдем. Сигурна съм, че ще се върне отново — самоуверено заяви Лоренса.

— Лоренса, любовниците получават само остатъци. Винаги са в сянка — опитваше се да я вразуми Кристина, защото бе започнала да обича това момиче и не искаше да бъде наранено.

— Не искам да те слушам. Запуших си ушите — отказваше да я чуе Лоренса.

— Може да остава с теб само за няколко часа. После ще се прибере у дома, при жената, която обича и уважава.

— Когато бяхме заедно, той ми принадлежеше.

— Така си мислиш. Мъжете се отдават само телом заради удоволствието. Жените влагат чувствата си. Ще видиш, че ще се върне при съпругата си — каза Кристина.

— Няма да стане така.

— Защо? Не бъди наивна.

— Притежавам качества, които мъжете харесват. Знам как да ги накарам да паднат на колене пред мен. Когато се сдобря с Андрес, ще се наложи да се въздържам. После постепенно ще го разделя със съпругата му. Ще бъде само мой. Ще направя така, че да му бъде нужна. Ще видиш, че ще се разведе — заяви Лоренса, а Кристина реши да не спори повече с нея.

Виктор Мануел не знаеше какво точно изпитва към Кристина. Харесваше я много, но не желаше сериозна връзка. Все още очакваше Тамара да се върне от Рим. Междувременно не искаше да се откаже от Кристина и помоли свой приятел да му даде ключовете от апартамента си. След като ѝ се обади, че се намира в града, Кристина изпусна телефонната слушалка. Това, което я плашеше най-много, беше мисълта, че твърде бързо се бяха сблизили с Виктор Мануел. Въпреки големите различия между тях съществуваше силно привличане. Искаше да го забрави, но постоянно мислеше за него. Някакво странно чувство възникваше в нея въпреки опасенията ѝ, че той си играе с нея.

Когато влязоха в големия и добре подреден апартамент, Виктор Мануел изрече:

— Този апартамент ми го отстъпи мой приятел, за да можем да се виждаме.

— Виктор Мануел, аз... — промърмори притеснено.

— Ела. Сега сме сами и се обичаме.

Той леко я привлече към себе си. Прокара пръсти през косата ѝ, после я притисна към себе си така, сякаш нямаше намерение никога да я пусне. Целуна я страстно. Ръката му се плъзна надолу и погали гърдата ѝ през тънката копринена рокля. Целувките и ласките я възбудиха. Той я целуваше непрекъснато, тя усещаше уханието на кожата му. Двамата изгубиха чувство за реалността.

В един миг дойде на себе си и намери сили нежно да го отблъсне.

— Моля те, Виктор Мануел. Не искам отново да бъда с теб. Съжалявам, но не мога — едва изрече.

— Излъга ме. Мислех, че ме обичаш — каза той, разочарован от държанието ѝ.

— Обичам те. Но не може така.

— Защо? Нали сме сами? Държа те в прегръдките си. Усещам, че... Искам да ме прегърнеш и да ме целунеш. Да ме обичаш. Бих дал всичко на света, защото те обичам.

— За теб любовта е да спиш с някого — обидено му отвърна тя. — Не, Виктор Мануел. Точно защото те обичам, не искам да принизявам любовта си.

— Нима е грешно да се обича? Имаме право...

— Да се виждаме в апартамента на приятеля ти и да спим всеки път, когато пожелаеш. Не, Виктор Мануел. Обичам те — повтори тя. — Обичам те повече, отколкото смятах, и съм много щастлива, че ти изпитваш същите чувства.

— Какво не е наред?

— Искам да се омъжа за теб. Да кажем на целия свят, че те обичам и че съм най-щастливата жена на света. Обичам те, но не желая да ти бъда само любовница — заяви тя. — Откарай ме у дома — помоли го и той се подчини.

Когато остана сам, той се замисли. Реши да не бяга от чувствата си. Не искаше да се лъже: обичаше Кристина и знаеше, че няма смисъл

да се съпротивлява.

Затова бе щастлив, че ще бъде член на екипа, който щеше да пътува до Маями, и радостно събщи на приятеля си:

— Ще прекарам няколко чудесни дни с Кристина в Маями.

— Тя още ли те интересува? — учуди се той. — Реших, че си прекратил връзката.

— Привличат ме невинността ѝ, а същевременно и пълното ѝ отдаване.

— Чувстваш се зле, защото я лъжеш.

— Винаги съм ѝ казвал, че я харесвам. Това я кара да се чувства щастлива — замислено изрече Виктор Мануел.

Докато Кристина се измъчваше заради чувствата си към него, подготовката за заминаването за Маями протичаше гладко. Единственият проблем бяха завистта и ревността на останалите манекенки, защото изборът бе паднал върху нея — най-новата в агенцията. Но тя не се впечатляваше особено от погледите и коментарите на колежките си. За нея беше по-важно да се изповяда при отец Хуан де ла Крус заради любовния си грях.

— Отдадох му се, защото исках да бъда негова.

— Дъще, да се поддаваш на изкушението е грях — отвърна отецът и замълча, спомняйки си за страстната нощ в своя живот. Много добре разбираше колко е трудно да превъзмогнеш изкушението, когато си млад. — Нарушила си принципите и възпитанието, което ти дадоха монахините.

— Исках да се държа както трябва, но не бях на себе си. Простете ми, отче.

— Разкайваш ли се за постъпката си?

— Да, отче.

— Признаваш ли вината си?

— Да.

— Обещавах ли, че няма да се повтори и че ще престанеш да се срещаш с това момче?

— Накажете ме, отче, но не искайте това от мен.

— Дъще...

— Не искам да съм лицемерна, няма да ви лъжа. Искам само да се помолите за мен. Най-голямата ми мечта е да се свържа пред Бога с

този човек. Не мога да не го виждам — на един дъх изрече тя, а той я гледаше. Не можеше да ѝ помогне.

Заради все по-честите изнудвания от страна на Трухильо Лусиана събра смелост да разкаже на Андрес за своето минало. Той бе загрижен за нея, защото виждаше, че тя не може да прикрие лошото си настроение.

Опитваше се да скрие мъката си от другите, но когато останеше сама, често плачеше. От друга страна, Андрес, въпреки че бе забравил за споровете им, постоянно се страхуваше за техния брак. Това бе по-силно от него. Колкото и да се стараеха да възвърнат вярата в брака си, той не можеше да се отпусне.

За пръв път изпитваше ревност и трепереше при мисълта да не открие причина наистина да се съмнява в съпругата си. За пръв път усети колко ужасно може да бъде. Това му причиняваше физическа болка. Когато най-после успя да се освободи от тези натрапчиви мисли, той се успокои и престана да се сърди на Лусиана. Въпреки това се налагаше да мобилизира всичките си сили, за да скрие от Лусиана какво преживява. Наблюдаваше я напрегнато.

— Как си? Какво ти е? Държиш се странно — отбеляза той, щом влезе в къщата.

— Андрес, трябва да поговоря с теб — отвърна тя.

— За какво?

— За мен. Искам да ти разкажа нещо, което ми се случи преди много години. Трудно ми е. Не знам откъде да започна.

— Най-добре от самото начало.

— Андрес, преди много време...

— Мамо, искам да те питам нещо — изскочи Лизбет от стаята си, прекъсвайки я точно когато бе събрала кураж да сподели с него тайната си.

— Сега не е моментът, разговарям с баща ти.

— Лизбет, мокра си.

— Искан да попитам дали ще ми подариш...

— Мокриш килима. Винаги прекъсваш важни разговори с твоите глупости.

— Добре, не се ядосвай — дръзко отвърна тя. — Съжалявам. Не е нужно да ми викаш — ядоса се на майка си момичето.

— Защо си изкарваш яда на Лизбет? Ако не си имала време за нея, защо я роди? — ядоса се Андрес на съпругата си, която вече нямаше никакво търпение, когато говореше с децата.

— Опитах се да ти кажа нещо важно — върна се тя към темата на разговора им.

— Може би онова, което искаше Лизбет, също да е важно.

— Андрес, много съм изнервена.

— Това не ти дава право да се държиш лошо с дъщеря ни. Тя не е виновна за проблемите ти.

— Твоето неразбиране ме влудява — разочаровано изрече Лусиана.

— Да не мислиш, че си единствената, която има проблеми? — гневно запита той.

— Нямах право да ми говориш така.

— Посветила си живота си на работата, крадеш време от брака ни, от семейството. Това е живот, лишен от любов, който никой не би пожелал — продължи той и Лусиана вече нямаше сили да сподели тайната си.

— Аз също не го искам — едва чуто промълви и излезе от къщата.

Наближаваше полунощ. През отворените прозорци в стаята влизаше приятен майски въздух, изпълнен с аромат на цветя. Луната осветяваше околните хълмове. От време на време облаци закриваха луната и на нея ѝ се струваше, че хълмовете се движат. Подухваше вятър. Наоколо бе тихо. Отец Хуан де ла Крус най-последно бе открил къде се намира дъщеря му.

— Не разбирам защо ме търсите — каза учудено непознатото момиче. — Защо ме гледате така?

— Бих искал да поговорим. — Гласът му трепереше от вълнение.

— Защо, отче? Сигурно ви е изпратила сестра Бернардина, за да ми кажете, че съм я разочаровала. Аз съм единственото лошо момиче, излязло от сиропиталището, и затова тя ме мрази — извика тя.

— Успокой се, чедо. Сестра Бернардина не те мрази. Много съжالياва за живота, който водиш — смирено отвърна той.

— На мен ми харесва. Какво сте очаквали? Да стана послушница? Или да прекарам живота си над шевната машина?

— Знаеш ли да шиеш?

— Да. Харесва ми, но не е за мен. Не искам да умра от глад.

— Този начин на живот ще те погуби — опита се да я вразуми отецът, потресен от държанието ѝ.

— Това е мой проблем. Защо не си вървите? Чакаат ме клиенти.

— Би ли искала да откриеш майка си и баща си? — прошепна той, страхувайки се от вероятността това да е неговата дъщеря.

— Не, отче. Не искам да чувам нищо за майка си. Тя ме е изоставила. Не се е интересувала дали ще умра, или ще оцелея. Защо да искам да я видя? Баща ми не ме интересува. И двамата са виновни. Не желая да чувам за тях. Съжالياвам, отче. Нямам повече време за вас — рязко изрече и се отдалечи, а той остана неподвижен и дълго гледа към стената на мръсния бар, в който протичаше животът на дъщеря му.

На другия ден Хуан де ла Крус веднага се отправи към фирмата на Лусиана.

— Мили боже! — изтръгна се от него, щом влезе в кабинета ѝ.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Съсипан съм. Вината ми ще ме убие. Открих момичето в долнопробен бар... където се събират пропаднали типове — с болка изрече той.

— Говори ли с нея? — заинтригувано запитва тя.

— Да, много се огорчих. Това момиче е паднало много ниско. За всичко съм виновен аз — пое той цялата вина. — Бог не би ми причинил това! — Беше готов да изпадне в нервна криза.

— Може би това не е нашата дъщеря — опита се да го утеша Лусиана. — Някои от подробностите не са ми ясни. Защо не я измъкна оттам?

— Това, което ми каза, ме потресе. Трябваше да бъда силен, за да понеса толкова болка и срам.

— Господи, ще отида да я видя — заяви Лусиана. — Но...

— Не ме интересува каква е. Сърцето на майката ще ми подскаже дали наистина тя е моя дъщеря. Дай ми адреса — настоя

Лусиана, която изгаряше от нетърпение да види детето си след толкова години, дори то да беше най-пропадналото момиче на света.

ГЛАВА 2

Докато Виктор Мануел слизаше по стълбите, разочарован и вече изгубил надежда да открие Кристина, за най-голяма своя изненада видя пред себе си Тамара. Тя крачеше нервно напред-назад, очаквайки го. Застина на място. Сякаш за миг всички мисли излетяха от главата му. Обзе го подозрение.

— Изненадан съм да те видя тук — гневно изрече той.

— Не разбирам защо, любов моя. Знаеше, че ще се върна, защото те обичам — отвърна тя, без да му позволява да продължи нататък. Беше ѝ неприятно, че не може да се владее, но продължи: — Знам, че ме обичаш, както и аз тебе. Целуни ме.

За да избегне неприятностите, той я целуна. Опита се да намери оправдание за постъпката ѝ. Успя да се поуспокои, но въпреки това съмненията не го напуснаха. Беше изправен пред проблем, за който не намираше обяснение, но не можеше да я упрекне. Тамара сякаш прочете мислите му и продължи да му говори мило:

— Разкайвам се, че си тръгнах. Все още те обичам. А ти, Ромео? Обичаш ли ме?

Виктор Мануел отново изпита съмнение: „За какво бихме могли да говорим? Какво имаме да си кажем?“. Сега животът му бе изпълнен с нов смисъл. Целта му сега бе Кристина, към която изпитваше не само физическо привличане, но и нежност.

Щом се разделиха с Тамара, потърси Кристина.

Носеше спомена за целувките ѝ като тайна болест.

— Любов моя! — възкликна той щастливо, щом я видя.

— Изплаши ме — отвърна тя притеснено, сякаш я бе заловил на местопрестъплението. Погледна го и се усмихна. В очите ѝ се отразяваше цялото щастие на света. — Наистина ли ще се ожениш за мен? — попита го с известно съмнение.

— Казах ти, че искам. Смяташ ли, че мога да живея без теб. — Виктор Мануел се приближи към нея и се вгледа в очите ѝ. Тя леко

притвори очи, когато я целуна. — Толкова съм щастлив — въздъхна той.

— Обещах да не го правя повече — защитаваше се тя, но въпреки това го прегърна.

— Това доказва, че ме обичаш, така че не се разкайвай, любов моя. Скоро ще се оженим. — Докато говореше, не смееше да погледне Кристина, сякаш се страхуваше да не ослепее.

— Трябва да се срещаме тайно, сякаш е грешно да обичам — гледаше го тя умолително.

— Не мисли повече за това. Кажи ми, че ме обичаш — настояваше той.

— Обичам те от цялото си сърце — промълви тя, осъзнавайки, че той се бори със себе си.

Лусиана ден след ден се опитваше да открие някаква нова следа от изгубената си дъщеря. Хуан де ла Крус ѝ беше казал, че детето не е израснало в Европа, а тук, в Мексико. Веднага се отправи към сиропиталището и взе адреса на момичето. С бързи, но несигурни крачки тръгна към къщата ѝ. Замисли се. Осъзнаваше, че всички сме играчки в ръцете на съдбата и напразно се опитваме да се борим със самите себе си. Не можем да отклоним ръката ѝ. Сепна се, когато чу хрипливия глас на момиче, което явно водеше доста разпуснат живот.

— Колко време смятате да стоите и да ме гледате? — попита я тя доста невъзпитано, притеснявайки се от факта, че някаква елегантна госпожа се интересува от нея.

— Извинявайте, дойдох да ви видя, защото отец Де ла Крус ми каза, че сте израснали в сиропиталището — веднага отвърна Лусиана.

— Какво искате да научите? Дъщеря си ли търсите? — равнодушно я попита момичето.

Лусиана прехапа устни. Почувства се така, като че ли ѝ бяха ударили плесница. Лицето ѝ преbledня. Искаше да каже нещо, но гърлото ѝ се стегна. Настъпи тишина и тя рязко тръгна към вратата. При мисълта, че това просто момиче можеше да бъде дъщеря ѝ, кръвта ѝ се вледени.

„Не е възможно да е дъщеря ми. Тази е напълно пропаднала. Ако Росенда е моя дъщеря, никога няма да си простя, че е водила такъв

живот — мислеше си. — Сърцето ми не трепва, сигурно не е моето дете. Нямам такова усещане. — Въпреки това се измъчваше: — Ами ако наистина е моята дъщеря, а аз я напускам за втори път?“

Потънала в мисли, тя се отправи към модната си агенция — мястото, където се чувстваше уверена в себе си, далеч от всички проблеми. Там всички я уважаваха и нямаха представа за тайната и греха, които криеше в душата си. Когато пристигна, я засипаха с въпроси, а тя не беше способна да отговори на нито един. Тревожеше се също така, че трябва да отиде на вечеря при Офелия, а телефонът на Андрес бе изключен, което беше доста странно.

Андрес отново се бе върнал при Лоренса. Искаше му се да ѝ каже нещо хубаво и топло, но не се сецаше какво.

— Лесно ли беше да намериш обзаведен апартамент? — попита я той и я прегърна през рамената.

— Чудесен е, скъпи. — Беше се появил лъч надежда, сънищата ѝ се сбъдваха. Андрес разбра молбата в очите ѝ и това малко го уплаши.

— Не мога да бъда постоянно с теб. Имам съпруга и семейство, което не мога да пренебрегна. — Хвана я за ръцете и я целуна. Мислите му се насочиха към Лусиана и изпита тъга. Бързо пусна ръката на Лоренса. — Не искам да напускаш апартамента, в който живееш. Това ще бъде само наше скривалище — изрече той. В очите ѝ се появи леко разочарование.

Росенда дълго лежа след посещението на Лусиана. Искаше да си почине след последната ѝ визита. Тази госпожа все по-често я посещаваше. Отначало я посрещаше враждебно, сетне ѝ хрумна страхотна идея. Животът ѝ можеше да се промени коренно. Отпусна глава на възглавницата и се отдаде на мечтите си. Стресна я трясъкът на вратата. „Нейният човек“ се прибираще. Беше красиво момче, но доста буйно по природа, непосредствено и открито. На челото му имаше белег от удар с нож, който бе получил при сбиване. Очите му бяха светли, но погледът му бе замъглен от изпитото вино.

— Какво ти е? — нервно попита той.

— Нищо. Просто съм се замислила за тази жена и свещеника — отвърна тя, без да го погледне.

— Сиропиталището... — засмя се рязко той. — Не се надявай. Не вярвам тази жена да е твоя майка.

— Може и да не е, но помисли малко. Да, точно така, животът ми ще се промени напълно — опита се да го заинтригува. — Ще имам много нови рокли, пари и може би кола. Ще си живея като царица.

— Нямах никакъв шанс! Няма да ти позволя да ме оставиш тук! Забрави за тази жена — започна да крещи и да я заплашва той. — Направи ми омлет, ако не искаш да те ударя.

Росенда не му обърна внимание и продължи да мечтае. Колко е странна човешката съдба. Неочаквано всичко доби нов смисъл, нови измерения, а това се случваше само веднъж в живота. Искаше да поеме по този път, не знаеше накъде ще я отведе, но бе уверена, че е много по-добър от сегашния. Защо да не се спаси, след като ѝ се предоставяше такава възможност?

След продължителен размисъл Лусиана стигна до заключението, че е започнала да мрази богатството си.

— Животът ми е непоносим. Болно ми е, че дъщеря ми е израснала в сиропиталище. През цялото време смятах, че е на сигурно място в дома на тази жена, че е обичана и гледана. Прости ми, Боже — отчаяна и с болка в гласа се обърна тя към Хуан де ла Крус.

— Не се самообвинявай, Лусиана. Сега плащаме за греха си — опитваше се да я ободри той. — Един ден ще се наложи да кажа истината.

— Бях глупава. Опропастих живота си — продължи Лусиана. — Какво ще си помислят Андрес и децата, когато им кажа?

— Това ще разбереш едва след като им кажеш истината.

— Какво ще си помисли дъщеря ми за мен? Ако Росенда е моя дъщеря, сигурно ме мрази. Няма да ми прости, че съм я изоставила.

— Разбирам страха ти. — Той не искаше тя да понесе цялата вина. — Единствено Бог може да управлява съдбата ни и да ни съди. Ти се отдалечи от него. Време е да се върнеш. Лусиана, никога не забравяй Бога. Той те очаква — изрече с благ тон.

За да се влошат още повече нещата, майката на Хуан де ла Крус непрекъснато наливаше масло в огъня.

— Отново ти казвам, че съм готова на всичко, ако не оставиш сина ми на мира — гледаше я тя с широко отворени немигащи очи.

— Не ме заплашвайте. Не ме е страх от вас. Вече не съм онова бедно момиче, което се опитахте да унищожите — студено отвърна Лусиана.

— Сега ти се опитваш да унищожис Хуан де ла Крус. Кажу ми, че си излъгала и че дъщеря ти не е негова — не отстъпваше Ана Хоакина.

— Губите си времето, госпожо. Много добре мога да се защитя. Вече не треперя, когато ви видя. Сега знам какъв човек сте.

— Проклетата да си, Лусиана. Няма да унищожис сина ми. — Старата жена бе изненадана от твърдостта ѝ.

— Никога не съм го искала. Когато се обичахме, не беше свещеник. Вие ме унищожихте. Изхвърлихте ме на улицата, когато бях в най-тежко положение — напомни ѝ Лусиана.

— Отне му спокойствието. Искаш от него да ти помогне да откриете това копеле.

— Не позволявам да я наричаш така!

— Трябваше да те убия — заяви Ана Хоакина. Неочаквано се появи Трухильо и настъпи гробна тишина. Ана Хоакина ликуваше.

— Семейството ти знае ли, че сте били любовници? Съпругът ти знае ли? — попита тя, тъй като виждаше в Трухильо свой съюзник срещу Лусиана.

Единственият човек от миналото, който проявяваше разбиране към Лусиана, беше домашната прислужничка на Ана Хоакина — Чепа. Тя знаеше истината за миналото на Лусиана, затова Ана Хоакина се държеше все по-зле с нея. Един ден Чепа изчезна мистериозно, а по-късно откриха трупа ѝ.

Ана Хоакина не си губеше времето и щом Лусиана излезе, тя се обади на Андрес. Беше успяла да го заинтригува.

— Господин Дювал?

— Да, аз съм. С какво мога да ви помогна? — спокойно попита той.

— Трябва да ви кажа нещо много интересно.

— За какво става въпрос? — учуди се той, надявайки се да го поканят за нова роля, с която да се прочуе.

— За вашата съпруга.

— За жена ми? — изненада се той. — Какво е станало?

— Тя не е такава, за каквато я мислите. Лусиана ви лъже — злобно изсъска Ана Хоакина. — Господин Дювал, Лусиана ви лъже.

— Коя сте вие? Как се осмелявате да говорите така за съпругата ми?

Андрес бе изненадан и объркан, но това никак не беше за учудване, тъй като Лоренса също го бе вбесила с появяването си в агенцията на Лусиана.

— Много съм ти ядосан — каза ѝ той, щом я видя.

— Защо? — учуди се тя.

— И още питаш? Защо трябваше да ходиш във фирмата на съпругата ми?

— Отидох да си купя рокля — невинно отвърна тя.

— Можеше да отидеш в друга модна къща.

— Всички ходят при нея.

— Всички, освен ти. Ти си единствената, която няма какво да търси там. Знаеш ли как се почувствах? — Почервения от гняв. — Това, че съм с теб, не означава, че ще ти позволя да нараниш семейството ми. Няма да допусна никакви скандали и неприятности.

— Не съм го сторила. Знам, че не ти е до мен.

— Напротив, интересувам се от теб, но не желая проблеми със семейството.

— Нямах представа, че ще се държиш така — изрече тя, осъзнавайки, че си е позволила твърде много.

— Тогава ме послушай. Не се доближавай до жена ми и семейството ми — решително каза той. — Ако се повтори, ще се разделим.

Рано сутринта неочаквано на вратата на Кристина се появи Виктор Мануел. Беше щастлива да го види, но забеляза някаква промяната в него.

Тамара беше привлекателно момиче. Лицето ѝ сияеше, но в последно време, откакто срещна Кристина, тя вече не го привличаше

толкова силно.

Непрестанно мечтаеше за Кристина. Представяше си лицето ѝ обградено с буйни коси, високото ѝ чело, големите очи, нежното носле и красивите чувствени устни.

— Днес по-късно ли ще ходиш на работа? — попита го тя.

— Да, дойдох да те заведа на едно красиво място — събщи ѝ той. — Бих те отнесъл на небето, за да ти покажа колко те обичам. — Той я повдигна от земята и я завъртя.

— Виктор Мануел, пусни ме — опита се да го отблъсне Кристина.

— На много красиво място, далеч от хората и от всичко останало — продължаваше да говори той, докато нежно я целуваше по врата. — Само ти и аз. Ти си най-важното нещо в живота ми.

— И аз те обичам — отвърна му тя.

— Колко? — закачливо се усмихна младият мъж.

— Никога няма да те изоставя — зарече се тя нежно, милвайки го с поглед.

— Чувствам се като в рая — добави той, мислейки си за повода, за който бе дошъл. — Ще се обичаме без никакви свидетели. Само ти и аз.

— Да, само Бог ще ни бъде свидетел. Той ще запази тайната ни.

Той спусна ръце към бедрата ѝ, опиянен от блаженството, което изпитваше. Кристина бе спокойна в прегръдките му, зашеметена от целувките му. Преди да срещне Виктор Мануел, тя беше много самотна. Само той ѝ даваше сигурността, от която се нуждаеше.

За разлика от Кристина Тамара беше самоуверена. Освен това Лусиана държеше на нея. Надяваше се един ден да ѝ стане снаха. Тамара обаче също имаше минало, което я очакваше след завръщането ѝ от Рим. Щом видя Николас, изпита тежест и усети, че пребледнява. Надяваше се той да не забележи слабостта ѝ.

В мига, в който остана сама, Николас се възползва от случая да се доближи до нея. Заведе я в кухнята. Тя започна да трепери, а на челото ѝ избиха капки пот. Наблюдаваше го с широко отворени очи, докато той ѝ каза:

— Никога няма да успееш да избягаш от мен. — Загледа я по начина, който някога предизвикваше блаженство в нея.

Тамара стисна зъби и си помисли: „Няма да го направя отново, имам право на личен живот“. Върна се при гостите. Знаеше каква цена ще трябва да заплати, ако той не престане да я преследва.

До Андрес достигаха слухове, че Лусиана има любовник. Трябваше да открие истината. Все повече се привързваше към Лоренса и се опияняваше от мисълта да живее с нея.

Точно когато се канеше да излезе и да отпразнува с любовницата си рождения ѝ ден, на вратата се появи Лусиана, която излизаше от банята. Носеше само дълга нощница и бе обута в копринени чехли. В този миг той се поколеба и осъзна, че Лусиана означава за него много повече от обикновена жена, брачен партньор, защото тя изпълваше целия му живот. Някога толкова силно се обичаха, че душите им се бяха слели в една. За миг си помисли за Лоренса, която щеше да се разочарова, че не е отишъл. Не разбираше защо изобщо мисли за това. Лусиана беше най-важна за него, беше част от живота му, така че забрави за любовницата си.

В другия край на града Лоренса беше много щастлива. Жадуваше да стане богата, независимо от цената, която трябваше да заплати. Беше пропуснала забавата, организирана в нейна чест от Чемо, майка му и приятелите им. Всички бяха изнервени от това, че тя не се появява. Майката на Чемо, добродушна госпожа, която от прекомерна любов към сина си не знаеше в какво се е замесила, бе започнала да се съмнява в избора на сина си. Като приятелка на Лоренса Макловия се чувстваше неудобно. Испитваше съжаление към Чемо. Тя го обичаше и можеше да го направи щастлив.

— Глупак, как си позволява да ме прави на луда? Не ме познава. Ще си плати за това! — Лоренса влетя в стаята си, викайки и хвърляйки вещите си.

— Къде отиваш? — попита Макловия.

— Да се видя с Чемо — ядосано отвърна Лоренса.

— Лоренса, върни се. Не можеш да отидеш сама.

— Лоренса? — извика въодушевено Чемо.

— Чемо, любов моя! — престорено го поздрави тя.

— Дълго те чакахме. Тортата, вечерята, виното... — започна той. Не знаеше как да реагира. Да се сърди или да се радва, че я вижда. — Всичко беше за теб.

— Моля те, прости ми. — Доближи се до него.

— Каква загуба, дори не сме опитали тортата. — Той я погали нежно по косите. — Не исках да празнуваме без теб.

— Случи се нещо невероятно, заклевам се. Всичко ще ти разкажа. Седни. Едва сега успях да дойда, за да ти се извиня. — За миг ѝ домъчня за него, дори успя да се заплаче. Чемо бе трогнат.

— Беше ми много неприятно. Тортата е прекрасна.

— Пишеше ли нещо на нея?

— Да, но това не е нищо. Виж какво съм ти купил — продължи Чемо.

— Какво е това? — учуди се Лоренса.

— Отвори го.

— Тежко е. Годежен пръстен ли е? — усмихна се тя.

— Да, госпожице — потвърди той.

— Истински пръстен? — погледна го изпитателно тя.

— Разбира се, с диамант. Не е съвсем чист, но е добър. Нека видим как ти стои.

— Чемо, толкова съм развълнувана. Прости ми, че не успях да дойда. Заклевам се, че не съм виновна — доволно оглеждаше пръстена на ръката си Лоренса.

— Не е важно, ще поговорим по-късно. Искам да се оженим.

— Нали вече се разбрахме.

— Искам да го направим по-скоро — настоя Чемо.

Беше опиянен от щастие и надежди, беше доволен, че тя е до него, че му принадлежи и че ще бъдат винаги заедно.

През това време Андрес се опитваше да открие Лоренса, за да ѝ се извини за миналата вечер. Отиде в най-скъпия бижутериен магазин в близкия търговски център и ѝ избра скъп пръстен, който би трябвало да я впечатли. Щом я погледна, разбра, че нещата няма да се оправят лесно.

— Имам годеник. Скоро ще се венчаем — веднага му съобщи тя.

— Шегуваш ли се, Лоренса?

— Не, ти искаше да се забавляваш. Снощи ме излъга.

— Чуй ме, малката. Трябва да поговорим — опита се да я успокои той. — Да отидем до нашия апартамент и да поговорим на спокойствие.

— Няма да дойда. Губиш си времето — твърдо отказа тя.

— Сега съм сгодена.

— Не ти вярвам. Тръгваме за апартамента, и то веднага.

Когато пристигнаха в апартамента, където цареше романтична атмосфера, без да губи време Андрес извади малката кутийка, в която се намираше диамантеният пръстен.

— Разгледай го добре и се увери, че не си играя — гордо рече той.

— Не искам нищо от теб, Андрес. Дойдох, за да ти кажа да не ме търсиш повече.

Лицето ѝ почервения, погледна уплашено към пръстена, сетне вдигна поглед и поклати глава. Погледът ѝ подсказваше да не я докосва. Андрес разбра посланието. Пое ръката ѝ, но все още не разбираше как нещата се промениха толкова бързо.

— Как така имаш годеник? Не знаех, че излизаш с друг — попита той.

— Бях го изоставила заради теб. Снощи се сдобрихме. Ти какво очакваше, да те чакам цял живот ли?

— Успокой се, малката. — Опита се отново да я хване за ръката.

— Не ме наричай така! Купих си роклята, за да ти се харесам. Смятах, че ще ме заведеш на вечеря. Чаках те с часове. Гледах към вратата с надеждата да се появиш всеки миг. Къде беше? При жена си? Не отричай, чух я. „Кой е, скъпи?“ — обвиняваше го тя със сълзи на очи.

— Всичко ще ти обясня, скъпа. — Искаше му се да каже нещо красиво и нежно, но тя го прекъсна.

— Остави ме заради нея. Какво още ще ми обясниш?

— Разговоряхме за това. Не съм свободен. Трябва да запазя приличие. Прости ми, не мога да ти кажа повече. Виж, купих ти това. Лично го избрах за теб — опита се да я спечели с подаръка. Знаеше

много добре, че тя е с него заради парите му. — Подхожда на цвета на очите ти.

— Не го искам. Не те искам само за два часа. Нужен си ми много повече, Андрес.

— Трябва да ме разбереш, малката.

— Искам да съм част от живота ти. Такива са моите условия. Помисли си.

— Добре, ще си помисля. — Беше доволен от шанса отново да се види с нея. — Пръстенът е твой. Вземи го.

Успя да се измъкне от неприятната ситуация и изпита облекчение, че Лоренса приема донякъде условията му. Това беше важно за него, защото въпреки обвързаността му с Лусиана това момиче също му бе необходимо.

Същата вечер Кристина си легна и се унесе в мечти. Представяше си колко хубаво би било сега да е с Виктор Мануел и да го прегърне. Мислеше за него и страдаше. Усещаше празнота в сърцето си. Реши да го потърси на следващия ден.

Щом го видя, се затича към него и го прегърна. Дълго се взира в лицето му с блажения израз на влюбена жена. Това ѝ доставяше удоволствие, но изведнъж се отдръпна и заяви:

— Трябва да престанем да се виждаме.

— Какво ти е? — изненада се той.

— Всички започнаха да забелязват връзката ни. Манекенките говорят, че има нещо между нас и че майка ти затова ме уважава, затова ме изпраща в Маями и е добра с мен.

— Знаеш, че това не е истина. Мама дори не знае за нас — напомни ѝ той.

— За нас ли? Че какво има между нас? Връзката, която крием? Връзката, за която майка ти няма да разбере? — Тя се отдалечи от него, докато говореше. Той разбра колко ѝ е тежко. — Не мога повече така.

— Скъпа, не успях да ѝ кажа.

— Щом Тамара е наоколо, едва ли ще имаш време. Знам, че иска да се ожениш за нея.

— Кристина, вместо да спорим, нека отидем в нашия апартамент.

— Не, Виктор Мануел. Всичко свърши. Докато не ме представиш като своя приятелка пред всички и не определим дата за сватбата, няма да се срещаме. Ясно ли се изразих?

— Скъпа, знаеш, че сега не е подходящият момент...

— Ако наистина ме обичаш, ще намериш начин да кажеш на майка си — прекъсна го Кристина с категоричен тон. — Дотогава не желая да имам нищо общо с теб.

— Кристина — промълви той.

— Сбогом. Знам, че никога няма да спечеля сърцето ти, знам, че няма да ми го позволиш.

— Обичам те — умоляваше я той. — Кристина, любов моя, искам да разбереш нещо — едва прошепна. — Обичам те!

— Казвал си ми го и преди.

— Нищо не разбираш. Наистина те обичам. Не мога да живея без теб. Ще говоря с мама, но не ме оставяй — молеше я той. — Искам да го извикам пред всички. За пръв път съм толкова влюбен.

— Говори по-тихо, моля те. Всички ще ни чуят. Наистина ли ме обичаш?

— Да, много — отвърна той.

Въпреки че бе доволна, тя успя да събере сили и започна да говори за това, което я измъчваше от дълго време:

— Помниш ли майка си?

— Не, бил съм малък, когато е починала — объркано отвърна той.

— Но имаш снимки, знаеш как изглежда.

— Защо ме питаш? — Все още не разбираше защо му задава подобни въпроси.

— Искам да ти кажа нещо много важно. Мислих дълго, преди да се реша да го споделя с теб. Не желая повече да го крия в себе си. Знаеш, че нямам семейство.

— Да.

— Но не знаеш как е протекъл животът ми.

— Знам, че нямаш семейство. Останалото не ме интересува.

— Искам да научиш. Изоставили са ме като бебе пред вратата на някаква къща. Отраснах сама в сиропиталище.

— Сега разбирам защо си тъжна и самотна — прегърна я той. — Сигурно си страдала много. Обичам те още повече заради това.

— Сега съм спокойна. Страхувах се, че ще ме отхвърлиш — въздъхна тя.

— Как ти дойде наум? Ти не си виновна — нежно я целуна Виктор Мануел.

— Знам и затова не мога да простя на родителите си. Толкова съм страдала, че не бяха до мен. Единственото обяснение, което мога да измисля, е, че не са ме искали. Не са ме обичали. Нямах представа какво е да живееш без любов. — Сведе глава, но той, въпреки че не виждаше очите ѝ, знаеше, че са тъжни.

— Мога да си представя какво изпитваш. Искам да престанеш да тъгуваш, искам да ти дам цялата си любов. Кристина, ще се омъжиш ли за мен? — целуваше я той и шепнеше на ухото ѝ думите, за които тя толкова жадуваше.

Виктор Мануел внимателно я изгледа. Беше прекрасна, всичко в нея беше красиво и грациозно. Погали я по меката дълга коса. В този миг не се съмняваше в чувствата си към Кристина. Тя го гледаше с големите си уплашени очи, които изразяваха цялата ѝ любов и доброта.

— Искам да покажем любовта си пред всички. Повече няма да се крием като престъпници — прошепна нежно той. — Твърде много си страдала. Искам да си щастлива. Отсега нататък това е единствената ми цел. Да те направя щастлива.

— Обожавам те — отпусна се тя в прегръдките му. — Ще те помоля за една услуга.

— Каква?

— Все още недей да казваш на майка си.

— Защо? Нали точно това искаше?

— Така е, но нали ще ходим в Маями. Ще се чувствам неудобно. Кажй ѝ, когато се върнем. Достатъчно ми е това, което ми каза. Моля те, нека изчакаме.

— Както искаш.

— Не ѝ казвай това, което споделих с теб. Ще изчакаме.

— Съгласен съм. Ти си господарката на живота ми.

— И ти си моят господар.

Разделиха се щастливи.

Щом се върна у дома, Виктор Мануел разбра, че и Тамара ще замине за Маями с тях. Това го ядоса. Беше сигурен, че ако не

предприеме нещо, ги очакват големи неприятности. Не искаше да обиди Кристина, но нямаше сили да се раздели с Тамара.

Когато пристигнаха в Маями, Тамара веднага започна да се държи нагло. Въртеше се около Виктор Мануел, така че всички да разберат, че е само неин. Лусиана беше доволна, защото харесваше Тамара и смяташе, че е подходяща за сина ѝ. Спомни си за „вероятната си дъщеря“ Росенда, която сега беше в болницата на Червен кръст, защото приятелят ѝ я бе пребил. „Защо и Росенда не е толкова щастлива? Кой знае как е преживявала досега, горката. Никога няма да си простя, ако наистина е моя дъщеря.“

Като разбра, че Лусиана заминава за Маями, Андрес реши да пътува. Между тях се бе зародило недоверие. Без да се двоуми, той реши да прекара края на седмицата с Лоренса извън Мексико. Тя единствена подкрепяше решението му да продаде акциите си от фирмата на Лусиана и да купи кино. То се бе превърнало във фиксидея, която го бе завладяла напълно.

Пътуването до Маями бе като сбъждане на най-голямата мечта на Кристина: едновременно щеше да се изяви като една от най-добрите манекенки и да е заедно с Виктор Мануел. Но този сън не трая дълго. При самото пристигане в хотела Тамара започна да се върти около Виктор Мануел. На Кристина ѝ беше неприятно. Усмиваше се, но не беше весела. Тамара го забеляза и постоянно я дразнеше.

— Нали не ти е неприятно, че Виктор Мануел толкова ме обича?

— Това не е вярно. Не ме интересува какво правите — защити се Кристина, но не беше убедителна.

Виктор Мануел само я гледаше и напразно се опитваше да ѝ обясни положението. Междувременно Тамара също не беше доволна. Не бе очаквала, че Виктор Мануел ще се държи толкова безразлично и студено към нея. Когато останаха сами, той гневно ѝ каза:

— Тамара, трябва да разбереш, че между нас всичко е свършено. Не знам защо си толкова упорита.

— Можеше да бъдеш малко по-тактичен и да ми го кажеш по друг начин. — Макар че разбираше всичко, тя не искаше да го признае

пред себе си.

— Не искам да те лъжа и да ти обещавам нещо, което няма да изпълня — безчувствено отвърна той и се втурна да търси Кристина.

Завари я потънала в сълзи.

— Тамара ме изненада — започна веднага той.

— Не ми казвай, че не си се осмелил да ѝ кажеш... — хълцаше тя.

— Добре, не се ядосвай. Не съм казал нито на мама, нито на когото и да било. Нали ти ме помоли? Не знам докога трябва да чакам, но те уверявам, че не обичам Тамара. Обичам само теб, Кристина — увери я той.

Над Маями се спускаше мрак. Лусиана бе развълнувана, защото тази вечер ѝ предстоеше ревю, което бе много важно за нея.

— Ще изглеждаш чудесно на подиума — окуражаваше тя Кристина, която беше една от най-добрите ѝ манекенки.

Кристина бе очаровала всички, включително Алберто, приятел на Лусиана.

— Коя е тази красавица? — попита той.

— Казва се Кристина. Тя е една от най-добрите.

— Трябва да се запозная с нея.

— Ще ви запозная, но трябва да ти кажа нещо. Тя не е от онези, с които можеш да се забавляваш.

— Нямам такова намерение. Възможно е да отвлека манекенката ти и да се ожения за нея.

— Моля те. Сериозно ли говориш?

— Напълно. Уверявам те, че наистина искам да опозная момичето.

— Смятай, че си го сторил. Обещах да те запозная. Кристина е сериозно момиче. Истинска принцеса — каза Лусиана, докато наблюдаваха Кристина, която се приближаваше към тях. Елегантната ѝ походка и гордата ѝ осанка караха всички около нея да ѝ се удивляват. Хората се обръщаха след нея, мъжете я желяеха, а жените ѝ завиждаха, но тя не забелязваше никого. Бързаше да се срещне с Лусиана, работодателката си, за да сподели с нея радостта от новия си голям успех.

— Честито. Изглеждаше чудесно.

— Благодаря, госпожо — скромно отвърна Кристина. — Вашето признание е най-голямата награда за мен.

— Честито, Кристина. Бяхте неотразима — присъедини се Алберто.

— Благодаря — почервения Кристина. Съзнаваше, че я гледа настойчиво и от това ѝ стана неприятно, защото Виктор Мануел бе наблизо.

— Кристина, това е Алберто Соуса, мой добър приятел — представи го накрая Лусиана.

— И голям почитател на красивите жени — добави Алберто. Никога не скъпеше красивите думи, когато искаше да спечели жената, която го интересуваше. — Рядко се срещат красиви и умни манекенки.

— Благодаря, господине.

— Бих ви поканил на вечеря, ако Лусиана няма нищо против — веднага се възползва от случая той.

— Естествено, че нямам, но само на вечеря. Трябва да се върне рано — предупреди го Лусиана.

— Не, госпожо... — възпротиви се Кристина, объркана от развоя на събитията и забелязала гневния поглед на Виктор Мануел.

— Лусиана ме познава. Тя ми е приятелка. Знае много добре, че ще се държа прилично.

— Никога не бих ти простила, ако сториш нещо на момичето. Кристина ми е като дъщеря.

— Още една причина да я посъветваш да излезе с мен. Разбрах, че заминавате утре.

— Да.

— Сега имате удобен случай да разгледате Маями. Елате, скъпа. Заслужавате малко почивка след толкова много работа. Какво ще кажете? Съгласна ли сте? — запита Алберто.

— Съгласна съм — кротко отвърна Кристина. Испита желание да флиртува и да накара Виктор Мануел да я ревнува. Хвана Алберто под ръка и го остави да я води. През цялото време усещаше погледа на Виктор Мануел, до когото се бе приближила Тамара.

— Пази я — дочу тя зад себе си гласа на Лусиана.

— Като зеницата на окото си — обеща ѝ Алберто.

Виктор бе разгневен от тази сцена. Не беше на себе си от ревност, а в присъствието на Тамара не можеше да стори нищо.

— Нищо не ядеш, само пиеш цяла вечер — загрижено отбеляза Лусиана.

— Не се безпокой, Лусиана. Сигурно това се дължи на напрежението от ревюто — успокой я Тамара, която смяташе, че под въздействието на алкохола лесно ще отведе Виктор Мануел в леглото си и студенината между тях ще се стопи.

На сутринта, когато той се събуди, видя Тамара до себе си. Не помнеше нищо след вечерята и се изненада, като видя в леглото си Тамара.

— Здравей — нежно му се усмихна тя. Той разтревожено попита:

— Какво е станало? Какво правиш тук?

— Прекарахме чудесна нощ — заяви доволно тя. — Любихме се както никога досега.

— Не е възможно — отврати се той само при мисълта за това. — Не е истина.

— Вярно е — рязко възрази тя. Искаше да го спечели на всяка цена, но вече губеше търпение. — Няма да те пусна. Сега си мой завинаги.

Виктор Мануел не знаеше как ще погледне Кристина в очите.

Лоренса все повече се отдаваше на своя блян. Обземаше я странна, приятна топлина, когато си помислеше за Андрес и за прекрасния живот, който я очакваше с него. Беше решила да развали годежа с Чемо, осланяйки се на инстинкта си, който ѝ подсказваше, че изборът ѝ е правилен. Отпрати се припряно към дома на Чемо. Той се зарадва, когато я видя.

— Скъпа... Каква изненада, не те очаквах — изрече той се опита да я прегърне.

— Трябва да поговорим, Чемо — нервно изрече Лоренса, отдръпвайки се.

— Искаш ли да отидем в кафенето?

— Не. Това, което ще ти кажа, не търпи отлагане.

— Плашиш ме, Лоренса — отвърна той.

— Чемо... — неуверено започна тя. Беше ѝ неприятно, но събра смелост да му съобщи, че няма да се омъжи за него.

— Защо не искаш да се оженим?

— Казах ти. Всичко стана толкова бързо. Не съм сигурна, че го искам — излъга тя. — Не знам дали съм готова на такава стъпка. Искам да развалим годежа.

— Просто си се уплашила, скъпа — успокои я Чемо. — Много добре те разбирам. Изнервена си. Сигурен съм, че не мислиш това, което казваш.

— Моля те, не разбираш ли, че не искам да се женим?

— Не се тревожи. Ще го направим, когато си готова, но няма да разваляме годежа.

Той беше уверен, че тя е момичето, за което трябва да се ожени.

Олекна ѝ, че поне бе успяла да отложи венчавката с Чемо, въпреки че това никак не хареса на госпожа Ремедиос. Макловия отново бе тъжна, защото Лоренса не бе казала истината на младежа. Нямахше представа как ще завърши всичко и се страхуваше за Чемо.

Въпреки че в Маями бе много хубаво и ревюто имаше успех, след няколко дни екипът трябваше да се върне в Мексико. Лусиана се чувстваше освежена от пътуването. Беше доволна от успеха на ревюто, но когато се върнаха, отново започна да се измъчва заради изоставената си дъщеря и да се безпокои за Лизбет и нейната връзка с Маурисио. В работата също я очакваше неприятна изненада. Андрес искаше да продаде своя дял от акциите. Това бе унижение за нея и я принуди да действа бързо.

— Положила съм твърде много усилия, за да създам тази фирма, а сега ще трябва да се съобразявам с друг партньор — оплака се тя на Виктор Мануел.

Знаеше, че той ще я разбере. Беше достатъчно силна да се справи сама с проблемите, но ѝ беше необходим някой, с когото да може да поговори, който би я разбрал, който би я подкрепил.

— Не е лесно да се намери партньор — отвърна той.

— Нямам представа как, но ще трябва сама да реша проблема. Андрес е много твърдоглав.

— Мамо, обещавам ти да поговоря с татко.

— Благодаря ти, синко — отвърна Лусиана, доволна от загрижеността, която показваше той. — Надявам се да те послуша и да се откаже от продажбата — продължи тя.

Виктор Мануел помълча известно време, а после започна да говори с тон, който никак не ѝ се хареса:

— Искам да поговорим за Кристина.

— За Кристина ли? Какво имаш да ми казваш за нея?

— Мамо, обичам Кристина и искам да се ожения за нея.

Лусиана пребледня. Синът ѝ, на когото възлагаше толкова много надежди, искаше да се ожени за беднячка.

— Ти си луд. Никога няма да се ожениш за нея. Чуваш ли? Никога! — извика тя.

— Вече съм взел решение — спокойно отвърна той. Беше готов да се изправи дори срещу Лусиана. — Ще се ожения за нея!

— Да не си полудял? Не знаеш какво говориш — отвърна тя, но когато го погледна, реши, че усилията ѝ са напразни, разбра, че чувствата му са много по-сериозни, отколкото си представяше. — Моят син, наследникът на империята, говори за женитба с някаква манекенка?

— Не е „някаква“ — ядосано възрази той. — Сама каза, че е най-добрата. Няма значение каква е, важното е, че я обичам.

— Престани с тези глупости. Забранявам ти да се виждаш с Кристина. За бога, Виктор Мануел! Момичето е красиво, но това не означава...

— Не ме интересува красотата. Кристина доказа, че притежава качества, които не намирам в другите момичета. Обичам я, мамо. Толкова ли е трудно да го разбереш?

— Изслушай ме... — започна Лусиана.

— Ти ме изслушай — дръзко изрече той и майка му потръпна. — Обичам Кристина и няма да я оставя. Това е последната ми дума.

— Това момиче не е от твоята класа, няма положение, да е богато...

— Защо ми го казваш? Аз също нямам нищо. Компанията е твоя.

— Не може да постъпваш така безотговорно. Не бива да опропастяваш живота си.

— Сама каза, че става дума за моя живот — възкликна той. — Ще реша сам. Мамо, чувствам се като марионетка в твоята игра на

власт и любов. Винаги съм правил това, което си искала от мен, но сега става дума за моето щастие и няма да позволя да се месиш. Няма да позволя!

— Същият си като баща си — уморено отвърна Лусиана. Думите му я върнаха двайсет години назад, когато заживяха заедно с Андрес. Тя беше тази, която се стремеше към напредък, а той си остана мечтател.

— Да, може да съм като него, но не се срамувам от това. Ако беше истинската ми майка, нямаше да мислиш за пари и положение, а за чувствата ми. Щастието ми щеше да е на първо място.

Думите му я нараниха и тя студено отвърна:

— Няма да си щастлив с тази беднячка.

— Мамо, моля те.

— А Тамара? — напомни му тя. Според Лусиана тя бе подходящата кандидатка за него.

— Каква връзка има Тамара с всичко това?

— Каза ми, че сте имали връзка. Така ли е?

— Как е посмяла да твърди подобно нещо? — почервения от гняв Виктор Мануел. Не желаше да споделя интимния си живот с никого. Грабна якето си и тръгна към вратата.

Лусиана извика след него:

— Къде отиваш?

— Да поговоря с Тамара. Ще ѝ кажа, че ще се оженя за Кристина. Всичко свърши.

Нищо не бе в състояние да го спре. Изскочи от кабинета като луд, оставяйки Лусиана. Тъй като не знаеше, че Кристина е бременна от Виктор Мануел, и разярена до краен предел, тя започна да крещи:

— Кристина е беднячка, неблагодарница. Аз я направих човек! Това, което е сега, го дължи на мен. Както ѝ помогнах, така мога ѝ да я унищожа. Осмелила се е да се прицели в сина ми. Интересуват я положението му и парите. По-добре ще е да се подготви, защото имам намерение да ѝ кажа някои неща... — викаше силно тя, без да обръща внимание на служителите, които надничаха в кабинета, за да разберат какво става.

По време на този скандал Кристина бе отишла на лекар, защото често ѝ се гадеше и получаваше световъртеж.

— Бог ви е благословил с най-голямото богатство на света. Бременна сте — каза лекарят, след като я прегледа. — Изненадва ли ви? Не сте очаквали? Планирали ли сте да ставате майка? — попита той.

— Не, честно казано, не съм.

— Значи сте взели мерки, за да не забременявате?

— Не, докторе — смутено отвърна тя.

— Много сте нервна. Очевидно вестта, че ще ставате майка, не ви радва. Нима съпругът ви не иска дете? Изоставил ли ви е?

— Не, случаят е различен... — изчерви се тя. — Не съм омъжена — едва промълви, свеждайки поглед.

Тамара се интересуваше само от едно нещо в живота: как да се омъжи. Беше израснала в уютното семейно гнездо, а родителите ѝ, Еразмо и Ребека, бяха готови да угодят във всичко на своята принцеса. Нямаше какво още да желае, освен да се омъжи за Виктор Мануел. Така всички щяха да бъдат доволни. Планът ѝ започна да се осъществява по-бързо, отколкото бе очаквала. Докато обикаляше из къщата и се караше с прислугата, някой позвъни на вратата. Затича се, надявайки се, че я търси Виктор. Когато го видя, веднага промени гневния си тон и му се усмихна мило.

— Виктор Мануел! Скъпи! Радвам се, че те виждам. Нямах търпение — прегърна го тя.

— Защо? — прекъсна я той хладно.

— Трябва да ти кажа нещо много важно.

— Аз също.

— Добре, остави ме да говоря първа, Виктор Мануел... Бременна съм — възкликна тя с грейнало от радост лице. Преструваше се, че изпитва щастие, което не отговаряше на истината. Виктор се опита да каже нещо, но тя нежно сложи пръст на устните му. — Очаквам дете от теб — изрече гордо и влюбено.

— Сигурна ли си? — Тонът му ставаше все по-хладен, в гласа му се прокрадна ужас.

— Да, татко. Ще си имаме бебе — повтори, но той не реагира. — Виктор Мануел, нима няма да кажеш нещо? — отчаяно попита Тамара.

— Не... това не е възможно — безсилно се отпусна във фотьойла той. Отчаяно се бореше да събере кураж и да приеме истината.

— Така е — извика тя. Приклезна до него и обхвана коленете му с ръце.

— Почакай. Сигурна ли си?

— Разбира се. Каза ми го лекарят.

— Тамара, аз... — прошепна той. Искаше да се ожени за Кристина, а сега семейството на Тамара и Лусиана щяха да го принудят да се ожени за жена, която не обичаше. Трябваше да заплати цената за онази нощ, прекарана с Тамара.

— Родителите ми не знаят нищо и не бива да узнаят — каза тя, преструвайки се на засрамена. — Виктор Мануел, налага се да се оженим.

— Тамара... Извини ме, но не мога да се ожения за теб.

— Как е възможно? — лицето ѝ помръкна. — Нали очаквам дете от теб?

— Мога да те подкрепя морално или материално — неуверено промълви. — Ще призная детето и ще му дам името си, но не мога да се ожения за теб — изрече той, макар да знаеше, че думите му са я засегнали.

— Не, не... не... Нима ще ми причиниш подобно нещо! Не е възможно — извика тя. Виктор Мануел се бе хванал в мрежите ѝ. Тя беше решила да каже на всички, че е бременна. Тамара прошепна през зъби:

— Рано или късно ще бъдеш мой, Виктор Мануел, ще бъдеш!

Заканата ѝ се осъществи. Когато се прибра у дома, Лусиана го очакваше в дневната с книга в ръка. Той я поздрави и тръгна към стаята си, но строгият ѝ глас го спря. Нямахше настроение да говорят, но я уважаваше и обичаше, така че се подчини и се върна. Седна срещу нея, огорчен и измъчен. Лусиана го изгледа продължително и каза:

— Как можеш да бъдеш толкова наивен? Явно Кристина се опитва да те оплете. Момичето е амбициозно, а ти си удобна мишена.

— Ти не я познаваш — уморено възрази той. — За теб тя е само вещ, с която можеш да си играеш. Кристина е благородна и е неспособна да направи това, в което я обвиняваш. Искам да я върнеш

— помоли я той. — Моля те, Кристина не е такава, за каквато я мислиш.

— Казах ѝ да използва мъжете, да не се влюбва, а да извлича най-доброто от тях — опита се да я унижи тя. — Явно ме е послушала. Веднага те хвана. Не бъди глупав. Тя не те обича. Стреми се към положението и парите ти. — Лусиана беше решила да не подбира средствата, за да избие от главата му всяка мисъл за Кристина.

— Това не е вярно. Не ме интересува какво мислиш. Няма да промениш чувствата ми към Кристина — твърдо заяви той. — Обичам я и не искам да страда от проблемите, които имаме ние с теб. Що се отнася до мен, истина е, че...

— Виктор Мануел — нервно го прекъсна Лусиана, губейки търпение. Скочи от фотьойла и се доближи до него. — Истината е, че Тамара чака дете от теб. Дватама с баща ти сме те учили да поемаш отговорност към семейството. Ако като мъж смяташ, че си длъжен да защитиш онази нещастница, то тогава бъди мъж и поemi отговорността си към Тамара.

През това време Кристина нямаше представа какво изживява Виктор Мануел. Тя мечтаеше за бъдещия им живот, за любовта и детето. Каквато си беше наивна, сподели радостта си с отец Хуан де ла Крус. Довери му надеждите си да се омъжи за Виктор Мануел.

Приятелките Лоренса и Макловия ѝ завиждаха. Двете си говореха:

— Тя явно не е толкова невинна, на колкото се прави. Ще роди дете. Сега наистина хвана Виктор Мануел натясно. Кристина сияеше от щастие. Ще му съобщи новината. Много е хитра.

Когато на вратата на апартамента им се появи Виктор Мануел, Кристина го посрещна много щастлива. Щеше да му съобщи новината, но по израза на лицето му разбра, че нещо не е наред.

— Кристина, трябва да ти кажа нещо — съобщи ѝ той със сериозен тон.

— Какво има, скъпи? — попита тя.

Той тъжно я изгледа, сравняваше нейното държание с това на Тамара. Кристина нито веднъж не се бе държала като нея, никога не

настояваше за нищо. Осъзнавайки колко е чиста душата ѝ, разбра, че онова, което трябваше да ѝ каже, щеше да я нарани силно.

— Трябва да си силна и да ми простиш.

— Скъпи, какво се е случило?

— Кристина... — започна той, но гърлото му се сви. — Тамара очаква дете от мен.

Кристина пребледня и усети остра болка. Хвана се за облегалката на стола, за да не падне.

— Кажи ми, че се шегуваш, не може да е истина — прошепна тя.

— Бих искал да е така — тихо изрече той и сведе глава.

— Нищо не разбирам — проплака момичето. — Защо?

— Какво да кажа? — отвърна той. — Така се случи. Това е всичко.

— Случило... — повтори тя. — Къде? Защо?

— Моля те, мило. Искаш да ти отговоря на нещо, от което ще изпиташ само болка. Не заслужаваш такова унижение.

— Не смяташ ли, че съм се унижила достатъчно, като имаме връзка, а ти спиш с друга? Как можа да го направиш? Как можа да изневериш на чувствата и на доверието ми? Не искам да те виждам повече! Никога! — извика тя и го удари. В нея се надигна гняв, какъвто никога не бе изпитвала. Той се опита да я прегърне. — Пусни ме! Не искам да те виждам повече! Ти си лош човек, лъгал си ме през цялото време, но всичко свърши.

— Не, няма да го позволя. Знам, че съм виновен, че съм сгрешил, но няма да те загубя. Ще защитавам нашата любов от всичко и от всички. Няма да се ожения за Тамара — изрече той с твърд глас, така че за миг тя му повярва.

— Какво ще правиш с детето? — подигравателно го запита.

— Това, че няма да се ожения за Тамара, не означава, че детето ми няма да получи всичко необходимо. Ще му дам името си, но няма да се ожения за Тамара, защото не я обичам. Така ѝ казах. Обичам само теб. Ти си моята истинска любов и няма да те загубя.

— Колко им е лесно на мъжете. Смяташ, че всичко е уредено, като кажеш, че ме обичаш. Ами аз? Разбираш ли през какво преминавам аз? Болката, която усещам? — опита се да обясни тя.

— Знам само едно. Няма да те загубя. За нищо на света няма да се разделя с теб.

— Не разбирам защо си дошъл да ми обясняваш каквото и да било. Всичко е съвсем ясно. Просто си убивал времето. Синът на господарката си е поиграл с манекенката на мама.

— Не, Кристина, не е вярно.

— Сега е настъпило време да изпълниш отговорностите си към приятелката си и да ме отхвърлиш. — Опитваше се да не гледа към него, за да не види в очите му съжаление към себе си.

— Кристина, любов моя, не искам да те загубя — доближи се той към нея, хвана брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето. Погледна я право в очите.

— Не ме докосвай. Всичко е много лесно, нали? Верен си на светското момиче, на избраницата на майка ти, а мен можеш да ме задържиш като любовница — говореше обидено тя. Колкото и да се опитваше да бъде силна пред него, в един миг отпусна глава на рамото му и заплака.

— Не, Кристина. Разбери, че те обичам. Не плачи, бих сторил всичко, за да избегнем тези неприятности.

— Но не успя или не си пожелал.

— Не, скъпа. Няма да те напусна. Обичам те и ти също ме обичаш.

— Мислех, че никога повече няма да бъда щастлива. Виктор Мануел, не ми изневерявай. Не искам да си създавам лъжливи илюзии.

— Повярвай ми. Повярвай в нашата любов — прекъсна я той.

— Обещавам. — И наистина смяташе така.

— Обещавам ти, че следващият път, когато се видим, ще уговорим датата за сватбата — каза ѝ той.

„Тогаваше му съобща новината“ — помисли си Кристина.

Разделиха се щастливи и влюбени, без да знаят какво им готви съдбата. Неприятна изненада очакваше у дома Виктор Мануел. Тамара и нейните родители бяха там и вече планираха сватбата. Най-много го огорчи мисълта, че отново щеше да разочарова Кристина. Мразеше се заради това. Единственият, който го разбираше, бе баща му, но в този случай и той не можеше да му помогне. Андрес също смяташе, че той трябва да поеме отговорността за детето, а, от друга страна, не искаше да противоречи на Лусиана, която силно желаше този брак.

Следващите дни бяха истински кошмар за Кристина. Рано сутринта някой позвъни на вратата ѝ. Припомни си за обещанието на Виктор да я посети на другия ден.

— Кристина... — тихо изрече той.

— Кажи, Виктор Мануел.

Тишината, която настъпи, беше потискаща. Кристина предусети надвисналата неприятност. Не искаше да пита за нищо.

— Ще се ожения за Тамара. Прости ми, нямаш представа колко съм отчаян. Не искам да го сторя — изрече той.

— Но, нали каза... Обеща ми... Вярвах ти.

Стоеше като вкаменена пред него. Стори ѝ се, че ще се разпадне на хиляди парченца.

— Да, помня какво ти обещах. Признавам, че те нараних дълбоко, че ти причиних болка, но не мога да направя нищо.

Кристина замлъкна. Думите и извиненията му бяха типично мъжки, Лоренса я бе предупреждавала многократно за подобна възможност. Мислено се обърна към Бога, питайки го дали съдбата ѝ няма да е като тази на майка ѝ. Осъзна, че няма истинска любов, че съществуват само илюзията и силно влюбеното женско сърце.

— Не можеш ли? Отново ме излъга. Отново насърчи надеждите ми, само за да ги унищожиш по-късно — обвини го тя.

— Не е вярно, Кристина, не е така. Остави ме да ти обясня — опита се той да се оправдае.

— Какво ще ми кажеш? — попита го тя. — Нима имаш обяснение, с което да ме убедиш да ти повярвам?

— Не, нямам. Не искам да се оправдавам. В края на краищата те нараних, просто искам да кажа...

— Недей, не ми казвай нищо! Не искам да слушам! — извика Кристина извън себе си от гняв.

— Моля те. Бракът ми с Тамара не е причина да престанем...

— Ти се жениш за нея, това е важното! — прекъсна го тя. — Ще се ожениш за нея, независимо от моята любов! Добре. Няма да плача повече, няма да те моля.

— Знам, че ме презираш, но не желая да страдаш. Недей.

С последни усилия тя се овладя и хладно изрече:

— Няма да страдам. Няма да страдам заради теб, ти не го заслужаваш. Не се притеснявай за мен. След като не съм означавала

нищо за теб, няма да позволя на мъката да ме потиска. Уверявам те, че това разочарование няма да ме съсипе. Ще оцелея и без теб. Пожелавам ти много щастие — заяви тя.

Но това не бе всичко, което ѝ се случи през този ден. Облече се и тръгна към агенцията, опитвайки се да забрави за Виктор Мануел и да се посвети на работата, която толкова обичаше.

Но нещастиято не идва само. Щом прекрачи през прага на сградата, видя Мириам, която явно я очакваше:

— Кристина, Лусиана желае да поговори с теб.

Нямаше представа какво може да иска Лусиана от нея. Бързо отиде в кабинета ѝ, а тя още от вратата изрече с враждебен тон:

— Искам да ми обясниш как си посмяла да се заглеждаш в моя син.

— Госпожо, аз... — засрамено започна Кристина, но после в душата ѝ се зароди надежда. — Кой ви каза?

— В този кабинет аз задавам въпросите.

— Позволете ми да обясня...

— Как си могла да си помислиш, че ще успееш да спечелиш сина ми? Естествено, тъй като е мой син, ти си решила да се възползваш от него — злобно добави тя.

— Грешите. Не знаех кой е, когато се влюбих в него.

— Лъжеш! Всичко си планирала предварително. Искала си да намериш някого с много пари. Логично, нали? Колко хубаво щеше да бъде, ако беше спечелила. Ти си...

— Да не сте посмели да ме обиждате — гордо я прекъсна Кристина.

— Сега играеш ролята на мъченица. Много добре знам на какво са способни такива като теб. Появи се от нищото и всичко, което си постигнала, го дължиш на мен. Точно както те издигнах, така мога и да те унищожа.

— Не се страхувам от вас, защото всичко, което ви казах, е истина. Искам да изкарвам хляба си честно, а не да чакам на парите на мъжете, както ми казахте веднъж. Не съм като вас — с презрение изрече Кристина.

— Естествено — скочи на крака Лусиана. — Ти си едно нищо! Няма да се разправам с теб! Преструвай се колкото си искаш. Жал ми е за времето и усилията, които положих за теб. Свършено е с теб. Когато

излезеш оттук, отново ще си безличното момиче, което беше преди. Върви си! Да не си посмяла да се доближиш до сина ми! — изкрещя силно Лусиана.

Кристина веднага излезе от кабинета.

Лусиана нямаше милост към нея. Не изпитваше никакви угризения за отношението си към момичето и нямаше представа каква неправда е извършила. Беше доволна от хода на събитията.

Докато тичаше към изхода, Кристина дочу след себе си подигравателните смехове на колежките си. „Изхвърлиха на улицата любимката!“ За втори път в живота си бе отритната от майка си. Беше ѝ толкова тежко, сякаш подсъзнателно усещаше каква е истината. Никой не предполагаше, че тя е момичето, за което Лусиана тъгуваше и което издирваше.

Майката на Хуан де ла Крус също се опитваше да я открие, за да помогне на сина си и за да изкупи греховете си. Срещна се с Росенда, убеждавайки я, че добронамерени хора се интересуват от нея. Росенда, която беше простодушно момиче и желаше да чуе само онова, което иска, повярва в зловните твърдения на Ана Хоакина, че Лусиана е зла жена, изоставила детето си.

Хуан де ла Крус първоначално бе изненадан от държанието на майка си, но му беше приятно, че е заинтересована от откриването на внучката си, въпреки че не ѝ се доверяваше напълно.

— Майко, защо реши, че трябва да стана свещеник? — постоянно я питаше той, знаейки, че ако зависеше от него, никога не би го направил. Ако не беше волята на майка му и постоянното ѝ настояване, той едва ли би се отрекъл от света. — Сега страдам, защото не мога да вдъхна спокойствие на душата ти. Защо си ме дала на Бога?

— Вече ти казах. Искан да служиш на Бога, за да получа опрощение от него за всичко, което се бе случило. Изпитвах вина. Приятелката ми се самоуби, защото ѝ отнех човека, когото обичаше, и се омъжих за него. Тя се запали в църквата преди сватбата ни — повтори безсилно тя, осъзнавайки, че подобен грях не може да бъде простен. Като беше накарала Хуан да стане свещеник, бе сторила още един грях и този път съвсем съзнателно — беше скрила истината за дъщеря му.

Кристина разговаряше със съквартирантките си, когато на вратата се позвъни. Тя тайно се надяваше да е Виктор Мануел, но видя Лусиана на прага.

— Казах ти да не се доближаваш до Виктор Мануел. Явно не съм се изразила достатъчно ясно. Разбери, че не желая да поддържаш връзка с него — разгневено извика тя.

— Госпожо, преди всичко, не съм го търсила. Той дойде сам, за да ме убеди да не страдам заради женитбата му с Тамара — спокойно обясни Кристина, сякаш бе очаквала това посещение.

— Страдаш единствено за това, че губиш златната мина в лицето на моя син.

— Престанете да ме обиждате, няма да говоря повече с вас. Намирате се в моята къща, така че се дръжте с уважение. — Бе решила да не допусне Лусиана да я ядоса.

— Нямам намерение да се бавя. Дойдох само за да те предупредя да оставиш на мира Виктор Мануел.

— Не искам нищо от него — гордо изрече Кристина.

— Защо си го помолила да говори с мен? За да не те изхвърлям ли?

— Никога не бих го молила. Не желая да го виждам, повече.

— Радвам се, че мислиш така. Явно си схванала, че синът ми ще се ожени за Тамара.

— Разбира се. Тамара, великата Тамара, девойка от висшето общество — подигра се Кристина.

— Така е, момичето притежава класа. Разбери веднъж завинаги, не искам да те виждам повече. Запомни го, стой надалеч от Виктор Мануел. Не означава нищо за него — изрече Лусиана, преди да си тръгне.

Докато се караха за него, Виктор Мануел говореше с баща си за бъдещето. Смяташе, че сега е времето да поеме известна отговорност към останалите.

— Значи това е причината за брака ти с Тамара.

— Да. Може да загуби бебето, а не искам това да се случи. Съвестта ми не го позволява.

— Решението ти е правилно. Синко, никак не е лесно да пораснеш. — Андрес изгледа с гордост сина си.

— Да, татко. Научих се на много неща. Понякога никак не е лесно.

— Виждам, че си се променил много. Станал си по-зрял.

— Да, така е, пред теб стои друг човек — човек, който е, готов да поправи грешките си — изрече загрижено Виктор Мануел, спомняйки си за Кристина.

— Грешките ти не са големи. Не вярвам да ти тежат много.

— Не е така, татко, много ми тежат, но поне само аз ще страдам, надявам се Кристина скоро да намери някого, в когото да се влюби, да ме забрави и да бъде щастлива. — Сведе поглед. Не можеше да забрави израза на лицето ѝ.

Щом Лусиана излезе от дома ѝ, Кристина бързо наметна винената си пелерина, дълга до глезените, и с треперещи пръсти я придърпа плътно до тялото си.

Не можеше да спре да трепери, коленете ѝ се подкосяваха. Тишината ѝ действаше потискащо. Прониза я остра болка — толкова силна, че помисли, че ще умре. Сърцето ѝ биеше учестено. През цялото време внимателно слушаше съветите на Макловия да загърби миналото и да погледне към бъдещето.

— Права си, Макло. Не бива да се отпускам — съгласи се. — Сега, когато всичко пропадна, детето ми ще бъде единствената цел в живота ми. Трябва да си намеря работа, и то бързо — каза решително тя.

Колкото и да настояваше за брака между Тамара и Виктор Мануел, Лусиана добре съзнаваше, че връзката им не е здрава. Но както много пъти се бе случвало, тя се ръководеше от рационални мотиви и от амбициите си. Единствено Николас разбираше нейния стремеж; познаваше я много по-добре, отколкото предполагаше тя. От друга страна, отношенията му с Тамара ставаха все по-сложни.

— Смятам, че синът ми няма да е щастлив с Тамара.

— Защо? — учуди се Николас.

— Защото обича друга.

— Тогава защо се жени за Тамара?

— Николас, любовта е много сложно чувство — въздъхна Лусиана. — Дори ние, които притежаваме опит, не я разбираме напълно.

— Смяташ ли, че човек може да бъде щастлив с две жени, ако изпитва различни чувства към всяка от тях? — замислено я попита той.

— Не питай мен, можеш да си отговориш сам. Много добре знаеш, че не съжалявам, защото никой не ме е обвинявал в подобно нещо. Трябваше да се защитавам, за да оцелея в този суров свят. Когато се бориш всеки ден, ставаш по-силен и се научаваш да не изпитваш скрупули и чувства, за да постигнеш онова, което искаш. Колкото по-високо се издигнеш, толкова по-самотен ставаш — със съжаление рече тя.

— Лусиана, не смяташ ли, че жертва твърде много, за да постигнеш целите си? Успехът невинаги ни прави щастливи — опита се да я вразуми той.

— Може би не ми е било съдено да съм щастлива. Изглежда, че искам да унищожа всичко, което не мога да притежавам.

— Така направи и с Кристина, нали? Както я създаде, така сега я унищожи без капка съжаление.

Може би думите на Николас въздействаха на Лусиана да даде препоръки на Кристина, която благодарение на това получи работа в бутика на Норма Патрисия. Беше скромна, но сравнително добър и познат на клиентите. Не беше точно това, за което Кристина бе мечтала, но въпреки това беше работа, а тя трябваше да се издържа. Заради бременността си трябваше да избягва физическите натоварвания. Опитваше се да не мисли за Виктор Мануел и за присъствието на другата жена в живота му, за всяка негова усмивка, отправена към Тамара. Беше разочарована.

След раздялата им отначало го беше обзело равнодушие, а после започна сам да се утешава, че всъщност нищо не е сторил. След известно време все по-често си спомняше как в полумрака блестяха раменете на Кристина, как срамежливо прикриваше гърдите си, мириxa на кожата ѝ. Спомените му носеха голяма наслада.

Тамара беше от онези жени, които никога не изпускат удобен случай. Никога не би изпуснала подходяща партия като Виктор Мануел и затова бе решила да го държи изкъсо. Бяха в леглото, когато тя реши да даде ход на плана си:

— Днес ходих във фирмата на майка ти. Не си се появявал там — нежно го укори тя.

— Шпионираш ли ме? — ядосано запита той.

— Не, искам да науча нещо. Какво се е случило между теб и Кристина? Влюбен ли си в нея?

— Предпочитам да не говоря за това — изчерви се той.

— Длъжен си. След като ще се женим, трябва да знам всичко.

— Добре, щом искаш. Обичам Кристина — призна той, желаейки да бъде честен към себе си и към Тамара. — Но Кристина...

— Да не си полудял? Как си могъл да се влюбиш в нея? — извика шокирано тя.

— Нямам обяснение за случилото се. Просто се влюбих — вдигна рамене той.

— Предполагам, че си поговорил с нея и си й казал, че ще се жениш?

— Да. Наложил се да се разделим. Няма да се виждаме повече, въпреки че я обичам.

— Как се осмеляваш...

— Тамара! Това, което ти казах, не променя плановете ти. Извинявай, нашите планове. Дадох ти дума и ще изпълня обещанието си. Бъди сигурна, много добре осъзнавам, че имам отговорности — увери я той.

Тя не беше доволна от развоя на събитията, и то няколко дни преди сватбата. Беше силно изнервена. Реши да поговори с нея и да й обясни всичко.

Тя се надигна от леглото, застана на колене, хвана го за ръката и го принуди да седне отново. В нея Виктор Мануел вече не виждаше бившата си годеница, нито неприятел или непозната. Виждаше в нея ужасно изнервена жена, от която трябваше да избяга колкото е възможно по-бързо. Запристъпва назад, стигна до вратата и едва тогава осъзна колко силно е пребледняла. Видя как очите й се насълзиха. Лицето й се сгърчи, устните й се изкривиха и тя закри лицето си с длани. Наблюдаваше я равнодушно, нищо не трепна в сърцето му.

Положи ръка на рамото ѝ, както би го сторил всеки, щом види плачеща жена, но веднага я отдръпна. Тамара не искаше да приеме действителността, живееше в един измислен свят.

Веднага след срещата му с Тамара Виктор Мануел потърси Кристина в сиропиталището, където тя всяка вечер се грижеше за децата.

— Кристина... — прошепна той.

— Остави ме. Не желая да разговарям с теб — отблъсна го тя.

— Кристина, не се дръж така с мен. Искам да ти обясня.

— Не желая да те слушам.

— Радвам се, че все още посещаваш децата.

— Ако не друго, то поне си запазил известно състрадание към децата — подигра се тя.

— Толкова съм щастлив до теб. Обзема ме спокойствие — продължи той, преструвайки се, че не е чул забележката ѝ.

— Точно това искам. Да си щастлив с мен — отвърна тя, давайки му да разбере, че чувствата ѝ не са се променили. — Нима няма да ти липсвам, когато няма да съм до теб. Забелязваш ли колко съм щастлива дори когато можеш да ми отделиш поне миг от живота си? Само една малка частица... Част от сърцето ти.

— Скъпа, ти си прекрасна. Искаш толкова малко от мен — погали я по косата той.

В този момент те не бяха Виктор Мануел и Кристина, а мъж и жена, жертва на банален проблем, който се нарича любов или може би страст. Бързо дойдоха на себе си и осъзнаха, че трябва да вземат съдбата си в свои ръце и да решат накъде да поемат и с кого.

Когато Виктор Мануел си тръгна, Кристина остана сама, обърквана от случилото се. Както винаги, когато се чувстваше най-зле, тя намираще утеха при свещеника Хуан де ла Крус.

— Освен това майка му ме изгони. Естествено е, бях застанала на пътя ѝ, отче.

— Ще поговоря с тях. Трябва да научат, че си бременна — каза той.

— Не, недейте, отче. Умолявам ви. Искам да забравя миналото. Не желая да ги виждам повече.

— А какво ще стане с детето ти? — напомни ѝ той.

— Ще се роди без баща. Няма да има право на наследство. Знаете, че нямам семейство и че ми липсва родителската любов. А това дете ще има мен. Освен това Виктор Мануел и майка му не знаят, че съм бременна и не желая да научат — гордо заяви тя, макар да изпитваше несигурност за отношението си към Виктор Мануел.

Андрес Дювал си задаваше все повече въпроси относно любовта си към Лусиана и авантюрата си с Лоренса. Въпреки това не искаше да бъде егоист към младото момиче, което заслужаваше да се наслаждава на живота както всички млади хора.

— Най-добре ще е да приключим с това — предложи ѝ той, щом седнаха в малкия ресторант.

— Не.

— За твое добро е. Моля те да ме разбереш.

— Но защо? Моля те! — Не искаше да се съгласи на раздялата тя.

— Това няма да реши проблема. Трябва да се разделим. Аз съм семеен. Имам деца и жена — опита се да я вразуми той.

— Не, не искам, Андрес. Моля те.

— Трябва да подредиш живота си, да си намериш свободен мъж, без ангажменти, някой като Чемо.

— Не, Чемо не ме интересува! Не искам да чувам за него...

— Изслушай ме. Трябва да помислиш за бъдещето си. Имаш право да си намериш мъж, който наистина да бъде твой. Трябва да имаш свой дом — настояваше да се разделят Андрес.

— Не, това е моят живот. Харесва ми да съм с теб. Моля те. Искам да изживея живота си с теб — уверяваше го тя.

— Не става въпрос само за теб. Не мога повече да водя този двойствен живот. Не съм свикнал — призна ѝ той.

— Но ти искаше тази връзка колкото и аз. Андрес, моля те.

— Знам. Беше прекрасно. Позволих си да се поддам на чара ти, на страстта си... Вината е моя, но размислих — убеждаваше я той.

— Не.

— За твое добро е.

— Не, моля те, Андрес, не ме оставяй. Съгласна съм на всичко, бъди с мен, когато пожелаеш, но те моля, не ми говори за раздяла —

настояваше тя, отказвайки да се признае за победена. — Не може да се разделим. — Заплака, но не от отчаяна любов, а заради наранената си гордост и осуетените планове.

Независимо от любовта си към Кристина Виктор Мануел реши да поеме задълженията си към жената, която носеше неговото дете. Никак не му беше лесно, но трябваше да се самонакаже и да направи онова, което се очакваше от него, дори ако трябваше да заплати с щастието си. По цял ден се луташе из града и нямаше много време да мисли за Кристина. Тази вечер в Мексико Сити времето бе приятно, беше една от топлите септемврийски вечери. Небето бе запазило морскосиния си цвят. По него плуваха малки розови облачета, въздухът захладня.

Кристина седеше на прозореца в стаята си. Чувстваше се самотна. Денят на сватбата на Виктор приближаваше и тя изпитваше силна болка и самота. Молеше се непрекъснато на Бога и се надяваше молитвите ѝ да бъдат чути. „Богородице, дай ми сила и смелост да забравя за Виктор Мануел. Прости ми за грешката, защото целият ми живот се преобърна. Трябва да продължа сама нататък заедно с детето си. Нека ме изпълни любов към него, тъй като никога повече няма да обичам. Няма да се влюбя. Никога!“

В утрото на венчавката Виктор Мануел завари баща си в трапезарията. В този миг той му беше нужен. По израза на лицето му Андрес разбра колко тежко понася синът му събитието. Беше раздвоен между жената, която обичаше, и задълженията си към другата.

— Май не си много щастлив, а? — веднага го попита баща му.

— Предполагам, че така се чувстват осъдените на смърт, преди да седнат на електрическия стол.

— Не е чак толкова лошо. Бракът е сериозна работа, но не е непоносим.

— Знам, след тази сутрин за мен всичко ще се промени. Ще се опитам да се преструвам, татко. Ще бъде добър съпруг, добър баща, ще се постарая да ѝ бъде верен.

— Само не се опитвай да повтаряш моите грешки. Не съм светец. Имам много недостатъци. Един от тях е, че съм твърдоглав. Виж как настоявам за театъра.

— Да, това означава да поемеш риск, но нямаш други недостатъци.

— Любезността също може да е недостатък. Да, ако се стараем да не нараним онези, които обичаме, не им казваме направо какви са.

— Не те разбирам. Защо говориш така?

— Не, няма нищо. По-добре се заеми със своите проблеми.

— Как? Помогни ми, татко — помоли го той, без да скрива слабостта си.

— Синко, бих ти помогнал на драго сърце, ако притежавах ключа на мъдростта и щастието — с тъга отвърна Андрес.

— Да, така е. Вие с мама не се разбирате.

— Не е точно така, но... Причината е в това, че ние, хората, не сме доволни от онова, което Бог ни дава. В природата ни е постоянно да искаме повече и повече — промълви Андрес.

Настъпи утро. Кристина едва стана от леглото. Беше ѝ тежко, гадеше ѝ се, беше отчаяна. Изпитваше празнота, имаше чувството, че животът ѝ е загубил смисъл. Крепеше я само мисълта за детето. Заслужаваше си да живее заради него. Струваше си да се труди упорито и да постигне велики неща. За детето, за неговото дете си струваше да се живее.

В църквата всичко бе готово за венчавката. Свещеникът започна да говори пред младата двойка. Предупреди ги за задълженията им един към друг, да не си изневеряват, да се подкрепят и да отгледат децата си в семейното огнище. След това се обърна към тях с въпроса:

— Тамара и Виктор Мануел, по своя воля ли встъпвате в свещен брак?

— Да.

— Да.

— Виктор Мануел, взимаш ли Тамара за своя съпруга. Обещаваш ли да ѝ бъдеш верен в добро и зло, да я обичаш и уважаваш до края на живота?

— Да, отче — изрече след кратка пауза той.

— Тамара, взимаш ли Виктор Мануел за съпруг и обещаваш ли да му бъдеш вярна в добро и зло, в болест и здраве, да го обичаш и уважаваш до края на живота?

— Да.

— Това, което Бог съедини, хората не могат да разтрогнат. Амин. В името на Отца и Сина и Светия дух — благослови ги свещеникът.

— Гостите не са много, нали? — констатира Франко на сватбения обяд.

— Още от самото начало искаше скромна сватба.

— Не съм виждал младоженец с такъв израз на лицето като Виктор Мануел. Забеляза ли?

— Да — споделяха присъстващите.

— Вероятно не е много щастлив. Сигурно защото всичко се разви много бързо. Ще отида да честитя на младоженците. Извинете — рече Николас. — За щастието на младоженците — вдигна наздравица той с известна доза ирония. Виктор Мануел не го забеляза, защото онова, което се случваше, не стигаше до съзнанието му.

— Благодаря, Николас.

— Сигурно си много доволен. Съпругата ти е прекрасна. За живот пълен с щастие и за красивата ти жена!

— Наздраве! — казаха младоженците едновременно.

Андрес Дювал откри Лусиана, прегърна я и нежно я попита:

— Доволна ли си?

— Щастлива съм. Направих онова, което трябваше — доволно въздъхна тя.

— Смяташ, че си постъпила правилно, така ли?

— Точно така. Ще видиш, Виктор Мануел и Тамара ще са много щастливи — уверено изрече тя. Андрес обаче беше на различно мнение.

— Хайде да сменим темата — предложи той, тъй като не искаше да разваля доброто си настроение. — Днес изглеждаш чудесно.

— Ти също.

— Обхвана ме носталгия, като наблюдавах сватбата. Напомни ми за нашата сватба и за това колко влюбени бяхме.

— Бяхме? Все още сме. Децата ни са чудесни.

— Така е.

— Важното е, че са щастливи.

— Да, съгласен съм.

— И ще бъдат щастливи.

— Наздраве!

— Наздраве!

Гостите не можеха да не забележат, че младоженците се държат хладно един към друг. Бяха като двама непознати, които присъстват на нечия сватба.

— Държат се много отчуждено, не намираш ли?

— Сигурно на Виктор Мануел никак не му е лесно, имайки предвид какъв плейбой е. Сега това е минало за него.

— Да, а видяхте ли булката?

— Изглежда ми болна.

— Франко, внимавай какво говориш. Престани. Седни и се забавлявай.

— Добре, ще престана.

— Виктор, моля те, съвземи се. Всички коментират държанието ти — предупреди го Лизбет. — Ще ми липсваш, братко.

— И ти на мен. Внимавай как ще се държиш, докато ме няма — усмихна ѝ се.

— Добре.

— Не искам да науча, че отново си се замесила в някаква бяла.

— Къде ще ходите на меден месец? — попита го Лизбет.

— Довечера ще спим в града, а утре сутринта тръгваме рано, но това е тайна. Няма да кажем къде отиваме — тайнствено отвърна Виктор Мануел, но в този миг ги прекъсна Андрес, който искаше да вдигне тост.

— Скъпи приятели, моля за внимание. Бих искал да ви благодаря, че дойдохте на сватбата на нашия син и нашата дъщеря. Много ви благодаря. Вдигам наздравица за щастието на Виктор Мануел и Тамара.

В този миг на веселие Кристина седеше в стаята си. Беше отчаяна. Довери мъката си на Макловия:

— Всичко свърши. Виктор Мануел е съпруг на Тамара. Сега принадлежи на друга жена пред Бога и пред хората, това е връзка, която не може да разкъсаш.

— Да не би да си се надявала, че ще се ожени за теб?

— Надявах се на чудо. Исках да вярвам, че в последния миг ще се върне при мен.

— Въпреки че той беше много лош с теб, ти искаш да се върне при теб?

— Зная, че звучи абсурдно, но когато обичаш така, както аз го обичам, всичко е простено.

Споменът за Кристина не напускаше Виктор Мануел. Времето, прекарано с нея, стопляше нещастната му душа. Тези мигове бяха толкова прекрасни, че сега, когато вече не можеше да ги преживее, му се струваше, че бавно умира. Представяше си как двамата са сами в стаята, щастливи и спокойни. Тревожеше се за Кристина.

Тамара забеляза странното му настроение. Беше ѝ неприятно, че не може да се владее пред гостите.

— Можеш ли поне за миг да забравиш за Кристина? — упрекна го тя.

— От самото начало бях искрен с теб. Казах ти, че още я обичам. В сърцето ми няма място за друга. Знаеш, че се ожених за теб заради детето, което носиш.

— Единствено заради бебето ли? А какво да очаквам като жена? — запита тя.

— Нищо — равнодушно ѝ отвърна той.

Не искаше да я дразни повече, защото си припомни съветите на лекаря. Беше му препоръчал да спят в отделни стаи, което го устройваше.

„Горката“ — помисли си, докато я наблюдаваше. Имаше чувството, че душата му е празна. Отправи се към своята стая. Стори му се, че чува гласа на Кристина и че тя го наблюдава с тъжен поглед. Зачуди се какво ли щеше да е, ако Кристина лежи до него. Прегърна възглавницата и се замисли за нея, но от това не му олекна. Кристина бе далеч от него. Реши да я потърси.

Когато два дни след това се появи на вратата ѝ, от изненада тя занемя. Успя да проговори след кратка пауза. Гласът ѝ бе тих, но в него се долавяха остри нотки.

— Защо дойде? — попита тя, но въпреки всичко се радваше да го види.

— Всъщност не знам, може би е просто интуиция или може би желанието да те видя. Липсваше ми, затова исках да те видя.

Тя се усмихна горчиво и събра сили да му отговори.

— Добре съм, не би трябвало да се притесняваш за мен. Сбогом.

— Моля те, не се дръж така с мен — помоли я той и я хвана за ръката.

Обичаше я и това чувство бе завладяло цялото му сърце.

— Нима очакваш да се държа по същия начин както преди? Смяташ ли, че съм забравила? Не, промених се. Дадох ти всичко; сънищата си, амбициите си, всичко, което една жена може да даде. Обичах те и ти се отдадох духом и телом — изрече Кристина с притворени очи.

Под тъмните ѝ мигли напиреха сълзи.

— Знам. Бих искал да ти кажа нещо окуражително, но...

— Жена ти те чака. Върви при нея, не се грижи за мен. Не бива да те чака дълго — каза Кристина и се сбогува с него.

Виктор Мануел сведе глава, не можеше, да възрази. Нямаше сили да си тръгне. Стоеше като вкаменен, ядосваше се на себе си, защото не можеше да събере смелост да се върне и да каже всичко, което мисли. Беше изгубил първата си и единствена любов. Чувстваше се виновен, че се е родил в богато семейство и не знае как да се справя с трудностите в живота.

Лизбет изпитваше съжаление към Кристина и брат си, когато силно обичаше. Неочаквано един ден тя се появи в апартамента на Кристина. Тя се изненада, но след малко се зарадва, защото това бе сестрата на Виктор Мануел, а сега тя бе единствената връзка между тях. Лизбет я увери, че брат ѝ все още я обича и че случилото се е в резултат на обстоятелствата, но Кристина отказваше да повярва.

С упоритост, на каквато са способни само тийнейджърките, тя настоя Кристина да му се обади в хотела. Когато Виктор Мануел чу гласа ѝ, лицето му грейна от щастие.

— Ти ли си, любов моя? — запита невярващо той.

— Да, аз съм — неуверено отвърна тя.

— Кристина, моята Кристина. Като те чух, стори ми се, че сънувам — говореше така, сякаш беше сам в стаята. — Извинявай, Кристина, сгрехих, но ще се разведа и всичко ще се оправи.

Тя се уплаши от думите му и отпусна слушалката: „О, не, какво върша? Трябва да съм полудяла, та той е женен човек и принадлежи на друга“.

Но когато на следващата сутрин чу звънеца на вратата, тя се притесни.

— Не си ли на меден месец?

— Качих се на първия самолет и дойдох да те видя. Тамара дори не знае — усмихна се той.

— Хм, Тамара...

— Кристина, ще полудея. Не мога да престана да мисля за теб.

— Сетне се наведе към нея и прошепна: — Кристина, обичам те, обичам те.

— Нищо не можем да направим, Виктор Мануел. Много е късно.

„Защо всички са толкова коварни? Нима трябва да заплатя за сладките й целувки с толкова мъка? Цената е ужасна! Трябва да бягам, да се спася от нея!“ — размишляваше Чемо, след като се разочарова от Лоренса и диво бе започнал да мрази всички жени.

Посърнал излезе на улицата и дори не забеляза Макловия, която го наблюдаваше. Не желаше той да страда, но не знаеше как да му помогне. Приближи се внимателно към него, стиснала книгата, която носеше.

— Как си? — попита безразлично Чемо.

— Добре, благодаря — отвърна Макловия и се изчерви.

— Успех на изпитите — каза й той и се наклони да тръгне.

Макловия не издържа и каза:

— Чемо, много съжалявам. Не мога да престана да мисля какво изпитваш, знам, че всичките ти мечти пропаднаха.

— Не ме съжалявай, напротив, трябва да се засрамиш, защото ти помогна на Лоренса в плана й — разгневи се той, а тя бе готова да се разплаче.

— Направих го заради теб, за да ти спестя болката и разочарованието.

— Лъжкиня! Направила си го, за да защитиш и прикриеш приятелката си.

— Моля те, Чемо, не говори така. Не ме обвинявай. Нямах такова намерение. Направих го...

— Защо, защо? — трескаво повтаряше той.

— Защото... те обичам. Разбираш ли? Обичам те... — призна тя.

— Тя ме излъга, ти също ме лъжеш — отблъсна той Макловия, мразейки целия женски род.

Независимо от това, че Кристина го отблъскваше, не измина много време и Виктор Мануел отново позвъни на вратата ѝ. Тя го изгледа с презрение и гняв, но дори ядосана не можеше да скрие любовта си към него. Изразът на лицето му беше нежен и чист, грееше от любов. Седна до нея и положи глава на рамото ѝ. Жестът му говореше много повече от всички думи на света. Беше загрижен за Кристина, към която сега изпитваше нежна любов. Мислеше за това колко хубаво щеше да бъде да можеше да я прегърне и да я държи в обятията си.

Сетне спря погледа си върху устните ѝ и прошепна:

— Кристина, бях луд. Не разбирах какво е това истинска любов. Може би защото никога не бях обичал. Държах се с теб като с останалите момичета, които познавах.

— Искаше само да спиш с мен, да ме притежаваш.

— Не е вярно.

— Не? Завъртя ми главата с красиви думи и обещания.

— Не, Кристина. Всичко, което казах, е истина. Когато разбрах, че те обичам истински, когато осъзнах, че не мога да избягам, сърцето ми бе отворено за теб — обясни ѝ той искрено. В нея той не виждаше само примамлива женска рокля или краткотрайна любовна връзка, а жена, която можеше да изпълни живота му, която можеше да го утеши и заради която си струваше да живее. Въпреки че не намираше в Тамара нито едно от тези качества, беше се оженил за нея, а Кристина не можеше да му прости.

— Продължаваш да ми говориш красиви думи. Само че те вече не ми въздействат. Сега принадлежиш на друга.

— Най-важното за мен е, че те обичам, Кристина.

— Защо ми го казваш? Ти ме изостави! Изхвърли ме от живота си, ожени се за друга.

— Обстоятелствата ме накараха — оправда се той. — Не мога да избягам заради детето.

— Каква ирония, Виктор Мануел. Не ни разделя никаква жена, а нейното дете — презрително изрече тя и помисли за своето дете.

— Нейното дете е и мое. Разбери го, моля те.

— Много добре те разбирам. Моля те, върви си — нямаше сили да издържи на погледа му, на думите му. — Бъди добър баща и добър съпруг.

— Не мога да те оставя — тежко въздъхна той.

— Трябва да го направиш — рязко го прекъсна тя.

— Кристина...

— Не искам.

— Любов моя.

— Какво прави този тук? — ядосано запита Макловия, без да крие изненадата си.

— Всъщност си тръгваше — отвърна Кристина, която беше накрая на силите си.

— Довиждане — сведе глава Виктор Мануел и с бавни стъпки се отправи към вратата.

— Така е най-разумно. Довиждане, Виктор Мануел.

„Проклет да си! Ще съжаляваш! Много ще съжаляваш за това, че ме изостави!“ — каза си и се разплака. Напоследък плачеше твърде често.

Много скоро след сватбата Тамара изпита разочарованието на принудителния брак. Не можеше да понася еднообразието и досадата в този брак без чувства, без красиви слова и интимност.

— Ако знаех, че нещата ще се развият по този начин, нямаше да се омъжа за теб — горчиво изрече тя.

— Спомни си, че не се оженихме за удоволствие, а по задължение — хладно отвърна Виктор Мануел. — Предложих ти да се разведем, когато се роди детето.

— За да отидеш отново при Кристина?

— Нямах право да изричаш името ѝ.

— Защо? Това е единственото, за което искаш да говориш — извика тя през сълзи. — Ако искам да разменя с теб някакви думи, трябва да говоря за нея.

— Тамара, трябва да разбереш, че сгрешихме с този брак — сериозно заяви той.

— Много ти е лесно, нали? Да прегрешис, а после да се покаеш крещеше Тамара. — Колко удобно!

— Просто бях искрен с теб. Ти какво искаш? Да те лъжа и да ти казвам, че те обичам?

Естествено, тя много добре знаеше преди сватбата, но отказваше да приеме реалността. Имаше две възможности: да се разведе или да се примири с този живот, тъй като явно той не се интересуваше от нея.

— Сигурно щеше да си щастлив, ако времето можеше да лети?
— каза тя, сетне злобно добави: — Ще ти се наложи да преживееш доста дълго време с мен, поне докато детето ми се роди.

— Нашето дете — поправи я той.

— Изглежда това не те интересува особено. Само чакаш да ме напуснеш.

— Не е вярно. Реших да се разведем, а това е съвсем различно.

— Ще ти кажа нещо. Ако се разведеш с мен, никога няма да видиш детето си — заплаши го тя.

Въпреки че Лусиана смяташе, че са в добри отношения с Андрес, той все по-често се срещаше с Лоренса, която с упоритостта си и женски хитрости беше успяла да го привърже към себе си.

— Винаги ме е нервирало доверието на Лусиана към Андрес. Постоянно твърди, че ѝ е верен — каза Николас на Офелия.

— Така беше. Трудно ми е да повярвам. Верността му към Лусиана беше достойна за удивление.

— Но накрая я измами като всеки друг мъж. Какво ли ще стане, когато тя научи?

— Няма да узнае. Няма причини — увери я той. — Предупредих те, бъди внимателна.

— Не ставай смешен. Вие мъжете смятате, че това може да се скрие, но се лъжете. Такива неща винаги излизат наяве. Ще видиш. Лусиана ще научи за поведението на съпруга си — увери го Офелия.

Когато нае апартамента, Андрес престана да се чувства неудобно заради Лоренса. В новото им любовно гнездо Лоренса се държеше много по-добре отпреди, когато се срещаха в ресторантите и в колата.

Лоренса бе станала общителна с всички, винаги беше в добро настроение, погледът ѝ блестеше.

— Пригответи се за една незабравима нощ — прошепна тя нежно, масажирайки раменете му.

— Наистина ли? — усмихна се доволно той и се отпусна във вещите ѝ ръце, които знаеха как да го възбудят.

— Ще направя за теб всичко, което никога не си опитвал в живота си — обеща тя.

— Ваната с масаж е чудесна, нали? — рече той.

— Обожавам я.

— След работа ще идвам тук да се разтоварвам — доволно обеща той.

— Винаги ще те очаквам, когато и да дойдеш.

— Чудесна си. Винаги знаеш как да ми доставиш удоволствие. — Той докосна гърдите ѝ, които обожаваше.

— Естествено. Защо да се караме, след като жена ти може да свърши тази работа? — бодна го тя.

— Разбрахме се да не говорим за нея — напомни ѝ той. Стана му неприятно да споменават името на Лусиана. Лоренса разбра по реакцията му, че е сгрешила. — Лусиана няма нищо общо с нас.

— Права си, да забравим за нея. Защо да не посветим вниманието си един на друг?

Макар да мислеше, че на света няма място, където да се чувства добре, сега, в неговите обятия, беше намерила мир, спокойствие и сигурност. Беше като вцепенена от силата на чувствата си. Той също го почувства, позна по погледа му. Наведе се към нея и страстно я целуна по устните. След това отново се любиха, но вече не нежно, а страстно и грубо. Беше се притиснала към него, а тялото ѝ гореше...

Докато Андрес преживяваше върховни моменти на страст и удоволствие, в къщата му телефонът дълго звъня. Накрая Лусиана вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравей, скъпа — изрече непознат женски глас. Лусиана предположи, че това е Офелия.

— Кой е?

— Няма значение.

— Кажете си името или ще затворя телефона.

— Не е разумно. Ако го направиш, ще продължиш да бъдеш предмет на присмех. Всички знаят, че съпругът ти има любовница. Ще

ти дам адреса на любовното им гнездо. Сега са заедно. Ако тръгнеш веднага, ще ги свариш.

— Това не ме интересува — отвърна Лусиана, но ръцете ѝ се разтрепериха.

— Сигурно нямаш никакви съмнения.

— Имам пълно доверие на съпруга си.

— Сигурна съм, че сега той не е до теб — започна да я дразни Офелия. — Искаш ли да се увериш, че казвам истината? Искаш ли да знаеш къде е сега Андрес и с кого?

Лусиана седеше като вкаменена и се взираше в снимката от сватбата им. Започна да трепери. Трябваше да се успокои, за да обмисли какво да прави. Не биваше да се поддава на чувствата си. Беше записала адреса на „любовното гнездо“. Замислена напусна къщата, опитвайки се да скрие притеснението и болката си.

— Добър ден, госпожо — обърна се към нея портиерката на луксозната сграда в центъра на Мексико сити, където се намираше апартаментът.

— Добър ден.

— Живее ли тук Андрес Дювал? — попита тя плахо, тъй като се страхуваше от отговора.

— Да, аз подготвих жилището. Господин Дювал ме помоли да повикам дизайнер — любезно я информира жената.

— Можете ли да ме заведете до апартамента?

— Не мога. Имам много работа.

— Не се тревожете. Дайте ми ключа, а аз ще ви оставя личната си карта. После ще ви върна ключовете — каза ѝ Лусиана и потърка очите си, които горяха.

Щом влезе в апартамента, Лусиана чу гласове, които идваха от банята. Тя отвори вратата и видя съпруга си прегърнал младо момиче.

— Андрес, как е възможно! — извика тя и хвана момичето за косата. Той се опита да застане между тях, но Лусиана продължи да вика: — Проклетник! Ще се опитваш да я защитаваш, а! Ще ѝ дам да разбере! Нещастник! — крещеше тя. След това се извърна към Андрес и осъзна, че не момичето е виновно, а съпругът ѝ.

— Кажи ми всичко! Незабавно, Андрес! Откога идваш тук?

— Моля те, Лусиана, не ме разпитвай! Само усложняваш нещата. Лоренса напусна банята, оставяйки ги сами.

— Единствената, на която ѝ е тежко, съм аз. Ти си свободен и не ти се налага да се преструваш. Всички знаят, че имаш любовница — бясно крещеше тя. — Какво ти дава тя? Ти какво си търсил в нея?

— Няма да ти кажа нищо. Не желая да те измъчвам, Лусиана.

— Как се случи?

— Тя не е виновна — защити той Лоренса.

— Запленила те е, нали? Сигурно притежава невероятни качества, щом я защитаваш — рече огорчено Лусиана. — Забавляваш се с нея от месеци и още не ти е омръзнала! Сигурно я обичаш, нали? Какъв кошмар! Ще ми се да се събудя.

— Лусиана, аз...

— Пусни ме! Не ти вярвам! — повтаряше тя вече в колата на път към дома. — Разбираш ли? Вече не ти вярвам!

Щом се прибраха, отидоха в спалнята си и продължиха да се карат. Всички в къщата бяха объркани и най-вече Лизбет.

— Тази жена често се появява в живота ни. Как можах да съм толкова глупава да не забележа колко нервен беше всеки път, щом я видеше? Беше толкова безсрамна да се, появява на ревютата ми! Ти си виновен за моето унижение — плачеше Лусиана. — Представи си само, съпругата и любовницата заедно на едно място! Къде живее?

— Защо се интересуваш? Това е моя работа. Няма да ти кажа.

— Защитаваш ли я?

— Не, Лусиана. Не искам да извършиш някоя глупост. Караме се от часове. Моля те, не мога повече.

— Няма да излезеш от стаята, докато не ми кажеш всичко! Чуваш ли! Всичко!

— Престани, Лусиана. Не ти позволявам да говориш с мен по този начин.

— Ще говоря както си искам! Нямах право да ме спреш!

— Лусиана, моля те. Обичам те. Сгрехих и заслужавам да ме упрекваш. Обичам те! — опита се да я успокои Андрес. Тя го изгледа презрително, а него го болеше, защото неволно я бе унижил. Всеки миг Лусиана щеше да изпадне в истерия, а той не можеше да ѝ помогне с нищо.

Лусиана си взе вана и си легна, надявайки се да заспи бързо, но се унесе в неспокоен сън едва на разсъмване. На сутринта след закуска излезе от къщата, без да се обади на никого. Непрекъснато мислеше за момичето, което бе унищожило семейството ѝ. Припомняше си думите, които си бяха разменили с Андрес, и накрая реши сама да се справи с Лоренса, да ѝ каже в лицето какво мисли за нея.

— Къде е тази жена? Къде е приятелката ти? — попита тя Макловия, която бе отворила вратата и веднага позна с кого разговаря. — Ти си евтина проститутка! — извика тя, щом съзря Лоренса в хола.

— Махнете се оттук — извика момичето.

— Глупачка, сега искаш да се скриеш, а? След като толкова те бива да крадеш чужди мъже, сега е време да се изправиш пред безсрамието си!

— Госпожо, не съм сторила нищо лошо — оправда се Лоренса.

— Не искам нищо от теб. Дойдох да ти кажа, че можеш да го задържиш! Евтина проститутка!

— Не ме обиждайте!

— Нямам представа защо върша всичко това.

— Оставете ме на мира.

— Жена, която се мъкне с чужди мъже, няма морални скрупули. Не знам защо си губя времето и слизам на твоето ниво! — беснееше Лусиана. — Не можеш да се сравняваш с мен. Нищо не струваш!

— Госпожо, може би за други означавам много...

— Нямах нищо друго, освен младостта си.

— Да, точно с това го привлякох — дръзко ѝ отвърна Лоренса.

— Почакай! Признавам, че си свършила добра работа! Успя да оплетеш Андрес и да го принизиш до себе си — презрително изсъска Лусиана.

— Поне му дадох малко любов, госпожо! — самоуверено отвърна момичето, щом се възстанови от шока.

— Предполагам, че ти си я запознала със съпруга ми — нахвърли се Лусиана върху Кристина, която се появи в хола. — Ти си го сторила!

— Не е вярно, госпожо. Нямам нищо общо с това! — защити се тя.

— Неблагодарница. Не само че искаше да вземеш сина ми, но си помогнала на приятелката си да се захване с мъжа ми — крещеше Лусиана.

— Оставете я на мира! Не тя ме запозна с него! Не я намесвайте!
— защити я Лоренса.

— Колко си глупава! Явно в главата ти няма нищо, щом използваш тялото си, за да постигнеш целите си!

— Моля ви, госпожо.

— А ти, как смееш да ме погледнеш в очите! Захапа, ръката, която те хранеше! Ще те унищожа — заплашваше Лусиана Кристина, отправяйки се към вратата.

На Андрес също не му беше лесно. Съжаляваше Лусиана, но не беше готов да се раздели с Лоренса. Сега, когато връзката им бе толкова хубава и романтична, беше късно да спасява брака си. Осъзнаваше дълбоко в себе си неизгодното си положение и го сподели с приятеля си.

— Как си, Андрес? — попита Николас отначало на шега, но когато забеляза израза на лицето му, се разтревожи. — Защо си толкова сериозен? Нещо не е наред ли?

— Сега вече мога да ти кажа — вдигна ръце Андрес, сякаш се предаваше. — Глупаво постъпих, като скрих. Щеше да разбере рано или късно. Свързах се с едно момиче и Лусиана научи. Искане да се разведем. Отчаян съм. Не знам как се забърках във всичко това, а сега не мога да се измъкна.

— Положението не е толкова страшно. Не обвинявай само себе си. Ти постоянно се оплакваше, че се държи студено с теб, че не те обича, че е равнодушна — подсети го Николас, опитвайки се да го утеши.

— Да, но не искам да се оправдавам с това.

— Извинявай, но мъж като теб не бива да се обвинява. Намерил си другаде онова, което са ти отказали у дома — успокояваше го Николас.

Неприятният инцидент промени живота на Кристина. Нямахше нищо общо със случилото се, но я изхвърлиха от работата ѝ в бутика.

— Не желая повече да работиш за мен. Не ме питай защо.

— Какво се е случило, госпожо? Не разбирам нищо. Моля ви, обяснете ми. Винаги сме се разбирали.

— За нищо на света не бих искала да се изправя срещу Лусиана Дювал. Не сме приятелки, но не желая да се превърне в мой враг. Това е причината.

— Каква връзка има Лусиана с това?

— Обади ми се и поиска да те освободя от работа.

— Какво ви каза?

— Няма да навлизам в подробности. Обясни ми, че не бива да ти вярвам и това ми беше достатъчно.

— Но това е невъзможно. Не е истина.

— Не искам да споря с нея. От днес вече не работиш тук. Съжалявам.

Така Кристина отново остана безработна. Щом се прибра у дома, се оплака на съквартирантките си.

— Сега съм сигурна, че не се сблъскваме за последен път — каза разочаровано тя, не виждайки изход от положението. Където и да отидеше, винаги се изправяше срещу Лусиана, сега обаче ѝ беше по-тежко, защото очакваше дете. — Лусиана ще ме преследва. Ще ме унищожи, както ме предупреди.

— Няма да успее. Няма да ѝ позволя.

— Не разбираш ли? Криво ми е заради Лоренса и Андрес, жена му постоянно налага волята си.

— Това не е справедливо. Как смее да те обвинява? Трябва да научи, че не одобряваше онова, което правеше Лоренса, и че хиляди пъти я предупреди, че не одобряваш връзката ѝ — опитваше се да я успокои Макловия.

Скандалът между Лусиана и Андрес се отрази зле върху децата им, най-вече върху Лизбет.

— Не разбирам, Виктор Мануел. Защо трябваше да се случва всичко това? — плачеше тя. — Защо трябваше да се случва с мама и татко?

— Престани да плачеш. Успокой се — говореше ѝ брат ѝ.

— Не мога. Не искам да се разделят! Ще умра, повярвай ми.

— Лизбет, разбирам болката ти, но това е тяхна работа — опита се да я вразуми Виктор Мануел. — Ако са решили да се разведат, това сигурно е най-доброто.

— Но аз не искам.

— Нито пък аз. Ще видим какво ще стане. Вярвам, че ще се сдобрят.

— Наистина ли мислиш така, Виктор Мануел? — вдигна поглед към него Лизбет.

— Успокой се. Аз съм до теб. Ще направим всичко възможно да не се разведат, обещавам ти — нежно я прегърна той.

Налагаше се Виктор Мануел да поговори с баща си. Само така можеше да помогне на Лизбет, както и да отговори на въпросите си.

— Нямам оправдание — отвърна баща му и безпомощно вдигна рамене. — Знаех го от самото начало.

— Нима нямаш никакво обяснение? — учуди се Виктор Мануел, който искаше да зададе безброй въпроси на баща си. — Винаги си бил верен на мама. Винаги си бил влюбен в нея. Как е възможно да се случи това?

— Може би от несигурност — отвърна Андрес. — Може би и годините са си казали думата, синко. На възраст съм, в която мъжете имат нужда да си докажат, че още са в състояние да пробудят страст в жените — обясняваше той на сина си. — Може да се дължи и на суетата на актьора, а може би е чист егоизъм.

— Татко, това няма никаква връзка със случилото се — прекъсна го Виктор Мануел, защото не искаше Андрес да прехвърли цялата вина върху себе си. — Вероятно само се опитваш да се оправдаеш.

— Прав си. Всъщност се чувствам самотен — призна баща му. — Истината е, че от дълго време изпитвам самота, синко. Лизбет има свой живот, ти също, Лусиана винаги е заета. Работата ѝ е по-важна от мен.

— Татко... — опита се да го прекъсне Виктор Мануел.

— Не, синко. Както виждаш, нямам причини да бъда доволен. Винаги съм бил романтичен, но сега ми липсва муза, която да ме вдъхновява — оплака се той. — Размишлявах за старостта, за живота си, за провала ми като актьор и като човек.

— Татко, не искам да те съдя. Точно обратното, ти си ни учил, че всички могат да сгрешат — каза Виктор Мануел. — И аз сгреших, и сега си плащам за грешките. Не се тревожи, татко. Ще ти помогна. Ще видиш как всичко ще отшуми — опитваше се да го ободри той.

Въпреки че бе убеден в невинността на Кристина, той реши още веднъж да говори с нея.

— Виктор Мануел, Кристина те помоли хиляда пъти да не идваш тук — нелюбезно го посрещна Лоренса на вратата.

— Не искам да говоря с нея, а с теб — отвърна ѝ той със същия тон.

— С мен? За какво?

— Не се прави на невинна. Знам, че си любовница на баща ми.

— А той ми е любовник.

— Да, но ти си го подмамила. Накарала си го да изневери на майка ми!

— Ако си е потърсил любовница, това означава, че е отегчен от майка ти — нагло отвърна Лоренса.

— Семейството ми няма да се разпадне заради теб! Ще направя всичко възможно да ти попреча.

— Баща ти е достатъчно голям... Остави го да прави каквото иска!

— Той иска да остане при съпругата си, в дома си, със семейството — изрече той, гледайки я презрително.

— Ще видим. Изглежда не му е било толкова добре в семейството. Никой не е глупав да стои там, където не му харесва. С мен беше щастлив, обсипвах го с внимание — самоуверено отвърна Лоренса. — Това ще му липсва и ще се върне при мен.

— Така мислиш ти.

— Не, така ще стане. Ще видиш. По-добре посъветвай майка си. Нека се примири със съдбата си и да приеме ролята на мъченица, защото тази на вещица не ѝ подхожда! — провокира го Лоренса, но той вече не я слушаше, защото видя Кристина и се обърна към нея:

— Защо мълчеше? Защо си крила какво става между приятелката ти и баща ми? Виждаш ли защо не трябва да вярваш на никого? — попита той.

— Нямах право да казвам на когото и да било — тихо отвърна тя.

— Мълчанието те превръща в съучастник.

— Никога не съм одобрявала тази връзка. Хиляди пъти съм казвала на Лоренса да остави баща ти, но тя не ме слушаше.

— Трябваше да си по-упорита. Така щеше да е по-почтено.

— Не съм те лъгала — защити се Кристина.

— Мълчанието е равностойно на лъжа!

— Ти ли ми говориш за почтеност? — премина към настъпление тя, твърдо решена да не допусне да я изкара виновна в каквото и да било. — Как се осмеляваш да говориш за почтеност и уважение? Ти, който лъжеш и си лицемер!

— Не съм. Никога не съм лъгал. Винаги съм бил искрен с теб. Когато се налагаше, дойдох да ти кажа какво се е случило — истината за детето и защо се ожених за Тамара...

— Не ме обвинявай! Нямам нищо общо с този проблем — защити се Кристина, сдържайки сълзите си с последни усилия.

— Не те обвинявам, но майка ми няма да ти прости.

— Тя греша. Нямам нищо общо със случилото се. Те сами са се запознали. Няма смисъл да ме обвинява и постоянно да ме обижда!

— Защо го казваш? — объркано запита Виктор Мануел.

— Защото ме изхвърлиха от работата, която си бях намерила. Собственичката на бутика се е подчинила на искането на госпожа Дювал. Мрази ме с цялата си душа. Исква да ме унищожи, Виктор Мануел — едва сдържаше сълзите си тя.

Същата вечер Андрес не го сдържаше на едно място. Опита се да гледа телевизия, но само се раздразни още повече, ръцете и краката му трепереха от нерви.

— Лусиана, може ли да поговорим? Искам да знаеш, че те обичам, независимо от случилото се. Обичам те.

— Обичаш ме? — повтори тя. — Нима? Като ме мамиш? Как можеш да стоиш тук след онази сцена в апартамента? Как можеш да ме гледаш в очите, сякаш нищо не се е случило? Може би си ме целувал, след като си бил с нея, може да сме се любили, след като си преспал с нея. Как можа? — започна да вика тя. — Като си помисля само, че се гордеех с верността ти. Колко жени съм изслушала да се оплакват от мъжете си и си казвах: „Андрес не е като останалите. Той е мой, не би направил подобно нещо. Той ми принадлежи. Не ми е изневерил нито с една жена, нито духом, нито телом. Абсолютно верен ми е“. — Изпитваше остра болка, като си припомнеше колко му вярваше.

— Лусиана... Твоята резервираност и безразличие ме доведоха до мисълта, че не ме обичаш вече, че не искаш да си с мен — оправда се Андрес.

— Лъжа! Много пъти съм ти повтаряла и съм ти доказвала чувствата си.

— Но тези случаи бяха редки.

— Колко пъти съм ти казвала, че ти си най-важното нещо в живота ми, че си само мой и че не бих допуснала да ми изневериш?

— Прости ми. Излъгах те — умоляваше я той.

— Това не е било връзка за една нощ, ти си споделял живота си с нея. Успял си да ме изместиш и унижиш.

— Теб те интересуваше само работата. Защо сега ме обвиняваш?

— Търсиш глупави оправдания!

— Това е истина. Работеше твърде много — опитваше се да ѝ прехвърли вината той. — Успехът ти завъртя главата. Искаше да бъдеш силна и преуспяваща жена и ме замени с фирмата — оплака се Андрес.

— Опитваш се да се измъкнеш.

— Престана да споделяш успехите си с мен — настояваше той.

— Винаги съм мислила за теб, в добро и зло.

— Вече не си толкова страстна като преди. Когато те прегърнех, ти винаги мислеше за някакъв проблем в работата.

— Лъжец! Какъв егоист си! Вярвах ти сляпо! А ти си се прегръщал с друга! Никога няма да ти го простя! Разбра ли? Никога! — заяви Лусиана.

След пререканията им тя му съобщи, че иска развод, че желае да върне свободата му, за да се наслаждава на живота си с Лоренса. Без да обръща внимание на околните, особено на съпруга си, тя твърдо устояваше своето решение. Държеше се като наранена и унижена, но запазила гордостта и достойнството си жена.

Андрес постоянно се опитваше да възвърне доверието ѝ в него, умоляваше я да му даде още един шанс. Въпреки случилото се, въпреки слабостта му към Лоренса, той обичаше Лусиана и искаше да прекара живота си с нея.

Лусиана му бе простила изневярата, но тя все още изпитваше ревност към Лоренса.

— По-добре да бях умряла, отколкото да разбера за твоята изневяра. Не мога да забравя сцената в апартамента, когато ви видях

заедно.

— Лусиана, моля те.

— Как се държеше тя с теб? Беше ли мила, страстна, разюздана? Какво направи, за да те привлече?

— Престани!

— За какво разговаряхте? На какво се смеехте?

— Лусиана, това не е нормално. Ти си полудяла. Не желая да разговаряме за това.

— Искам да знам. Отнася се до твоя живот, в който не съм участвала. Искам да знам!

— Няма да ти кажа нищо. Няма да се почувстваш добре, ще те нарани — търпеливо ѝ говореше Андрес.

Напразно. Тя не желаше да го послуша и се оттегляше във фирмата, смятайки, че там ще намери спокойствие.

— Съсипана съм — оплакваше се пред Мириам. — Като си помисля, че Андрес е бил с друга жена, че я е галил и целувал.

— За бога, съвземи се.

— Нямам сили да го понеса. Не мога да се преборя с тази жена.

— Андрес ти е съпруг, ти го обичаш и той теб.

— Не, искам само да забравя, не мога да страдам повече, не искам да мисля.

Щом се прибра у дома, Лусиана взе хапчета за сън.

— Мамо! Мамо! — викаше я Виктор Мануел. — Мамо, събуди се! — Той изпадна в паника. — Мамо! Мамо, отговори ми!

— Какво става?

— Мама! Направете нещо! Помогнете!

— Какво става? Защо викаш?

— Мама е мъртва, Имелда.

— Какво?

— Мама умря! Боже, не! — В къщата настъпи суматоха. Докато лекарите се опитваха да ѝ окажат помощ и да я върнат към живота, а децата ѝ се тревожеха за нея, Андрес отново бе в апартамента с Лоренса, този път с намерението да прекъсне връзката им. Поне така си мислеше.

— Нима отношенията ни ще се променят, защото жена ти те залови? — ядосано го запита тя.

— Трябва да престанем да се виждаме. Всичко приключи — обясни ѝ той. — Не мога да рискувам да загубя семейството си, дома си и децата си.

— Андрес, не можеш да ме оставиш. Какво ще стане с мен?

— Връзката ни беше мимолетна. Не съм ти обещавал нищо.

— Обичам те, ти също, Андрес — упорстваше тя.

— Единствената жена, която обичам, е Лусиана. Обичам съпругата си и винаги ще я обичам — отвърна Андрес и напусна апартамента.

Когато се прибра, научи ужасната вест — Лусиана бе, приета в интензивното отделение и лекарите се бореха за живота ѝ.

Той бързо се отправи към болницата, за да е до леглото на съпругата си. Не смееше да си помисли, че може да я загуби, и непрекъснато се молеше на Бога, обвинявайки се за всичко случило се. За щастие Лусиана скоро дойде в съзнание и бе доволна, че първият човек, когото вижда, е Андрес Дювал.

Кристина отново бе щастлива, защото си намери работа във фотографско ателие при младия и амбициозен Алонсо. През деня работеше като служителка, а след това позираше като модел. Алонсо бе очарован от красотата ѝ. Имаше нещо прекрасно в този младеж. От погледа му струеше сила, думите му възвръщаха самочувствието ѝ.

— Кристина, да не си посмяла да се отчайваш. Не позволявам. Открий добрите страни на живота.

— Понякога си мисля, че не съществуват.

— Наистина съществуват. Искаш ли да ти покажа една? Твоето дете! Виждаш ли? Щом помислиш за него, очите ти грейват! Запомни, смехът е даден от Бога — окуражаваше я той непрестанно. Струваше му се, че тя е идеална за всички реклами — от парфюма до висшата мода — и беше прав. Кристина бързо се появи на кориците на много списания.

— Защо толкова те впечатляват снимките ѝ? Още ли я обичаш?
— гневно питаше Тамара Виктор Мануел.

— Знаеш, че я обичам.

— Колко си циничен! Аз съм ти съпруга, ще ти родя дете! — викаше тя. — Как смееш да ми причиняваш болка?

— Не разбирам защо се ядосваш. Искаше да се оженим и аз изпълних обещанието си — спокойно отвърна той.

— Така ли?

— Виж какво ще направя със снимките! — Той ги взе и ги сложи до сърцето си.

Това вбеси Тамара и тя започна да го удря по гърдите. После грабна снимките и ги разкъса.

— Успокой се! Трябва да се научиш да се контролираш! — хвана я той за ръцете.

— Не съм истерична!

— Не умееш да се владееш.

— Ти си виновен.

— Какво да сторя? Давам ти всичко, от което се нуждаеш.

— Но не ме обичаш — плачеше тя.

— Знаеш, че това няма да стане. Опитвам се по някакъв начин да се разбираме. Грижа се за теб и за бебето. Не искам повече от мен — спокойно заяви той.

— Виктор Мануел...

— Не плачи, моля те.

— Ще ми се да унищожа всичките ти спомени за Кристина, както направих със снимките ѝ. Искам да я избия от главата ти.

Искаше му се да сподели с някого мислите си и се упъти към приятеля си от детинство Рамиро.

— Тревожа се за Тамара. Постоянно изпада в истерия — оплака се Виктор Мануел на Рамиро. — Притеснявам се, че това може да се отрази на бебето.

— Защо си я разглезил толкова? Изпълняваш всичките ѝ прищевки. Смятам, че тя се възползва от положението си.

— Просто искам да няма проблеми между нас — призна Виктор Мануел. — Искам да е спокойна и да живее в добра обстановка заради малкото същество, което расте в нея.

— Пожертва толкова много заради това дете — напомни му приятелят му, — включително любовта си към Кристина. Забрави ли за нея?

— Не, винаги е в мислите ми и в сърцето ми и всеки спомен ми причинява болка — изрече с дълбока тъга Виктор Мануел. Не бе очаквал, че ще понесе толкова тежко раздялата с Кристина. И двамата

страдаха по свой начин. Виктор Мануел се замисли и призна на приятеля си: — Бих искал да видя Кристина, Рамиро, да я прегърна, да я целуна, отново да сме влюбени, но знам, че не бива. Детето, което ще роди Тамара, заслужава най-доброто. Ако не беше така, ако Кристина очакваше дете от мен... Колко щях да съм щастлив.

— Да, щеше да е чудесно.

— Най-хубавото нещо на света — усмихна се той при мисълта, че скоро ще има дете.

Освен Алонсо още един мъж се държеше добре с Кристина. Винаги когато ѝ беше тежко, тя се обръщаше за помощ и подкрепа към отец Хуан де ла Крус.

— Преследва ме, отче. Не ме оставя на мира. Единствената ми грешка е, че съм влюбена в сина ѝ. Но не е честно, да ме обвинява за Лоренса и господин Андрес. Не мога да ѝ докажа, че съм невинна. Презира ме — оплакваше се Кристина.

— Трябва да се отпуснеш, Кристина. Не събирай горчилка в себе си. Не съди хората, а се опитай да ги разбереш — посъветва я отец Хуан де ла Крус.

— Опитвам се, отче, но ми е тежко — въздъхна тя.

— Още си млада и не знаеш как да простиш. Може би като станеш майка и изпиташ любов към детето си, ще простиш чуждите грешки. Ще станеш по-мъдра и по-зряла. Ще видим — каза той и добави: — Когато душата ни страда, няма по-добро лекарство от това да си поплачем.

— Не мога повече, отче. Защо животът е толкова жесток към мен? Липсва ми майка ми, нужен ми е баща.

— Вече ти казах. Аз съм ти баща. Твой духовен баща. Можеш напълно да ми се довериш. Винаги ще бъда до теб. Винаги — повтори.

Виждаше в Кристина всичко онова, което притежават хората със силен характер, но му беше жал, че животът е толкова жесток към нея.

Хуан де ла Крус бе загрижен и за майка си, Ана Хоакина, която бе прекарала целия си живот в кроене на сплетни за хората и ловко криейки се зад маската на благоприличието.

Ана Хоакина искаше да навреди на Лусиана. Когато разбра, че Кристина е дъщеря на Лусиана, реши да я раздели завинаги от майка ѝ.

— Видя ли Лусиана Дювал? — попита тя, щом видя момичето.

— Не съм.

— Хубаво, защото тази жена много пъти е показвала колко те мрази — с престорена добронамереност каза тя.

— Да, мрази ме, презира ме...

— Кажете ми, Лусиана още ли не е научила, че си бременна от Виктор Мануел?

— Не, и не желая да узнае.

— Не е необходимо, тази жена постоянно ти причинява зло, току-виж ти отнела детето.

— Смятате ли, че би посмяла? — уплашено попита Кристина.

— Разбира се, казах ти, че я познавам по-добре от всеки друг. Тя е ужасна жена. За твое добро стой надалеч от нея. По-добре ще е да не те вижда, тя е много влиятелна и силна и може да ти вземе детето — посъветва я Ана Хоакина, стремейки се да осуети всеки опит двете жени да се сближат.

— Госпожо, плашите ме.

— Взимам предпазни мерки. Не бива да я виждаш.

— Трябва да тръгвам за работа. Ще имам предвид думите ви — каза Кристина и забърза за работа, а Ана Хоакина бе доволна, че е измамила невинното момиче.

Докато наблюдаваше отдалечаващата се Кристина, тя си помисли: „Чака дете, дете на греха, също като майка си. Кристина е грешна като Лусиана, знаят как да завъртят главите на мъжете. Тя е грешница. Но няма за какво да се тревожим, синко, аз ще те пазя от лошото влияние на тези жени. Ще те спася“.

Работата на Кристина отново не беше сигурна, защото някой оказваше натиск върху Алонсо. Той не можеше да не обръща внимание на това, макар Кристина да бе важна за него като служителка и приятелка. Беше общителен, но никога не бе имал до себе си човек, който едновременно да му бъде приятел, подкрепа и служител. В нея намираще всичко това и не можеше да си позволи да я загуби.

Андрес Дювал си припомняше миналото, годините преживени с Лусиана. Мечтаеше да се събуди с глава на гърдите ѝ. Усети уханието на кожата и парфюма ѝ, както и някогашното удоволствие и спокойствие. Горката Лусиана! Сега спеше в отделна стая, далеч от предмета на своята страст. Взря се в красивото ѝ лице, във високото ѝ чело и плътните устни.

— Лусиана! — прошепна той и се доближи. — Докога ще живеем така, като чужди хора? Не искам да живея далеч от теб! През деня почти не се виждаме и не разговаряме, а вечер спим разделени. Обичам те. Нужна си ми — изрече той.

— Ти сам реши да отидеш в стаята за гости — напомни му тя.

— Не исках да ти преча, беше толкова изнервена. Мълчанието ти ме плашеше. Обърна ми гръб.

Тя обидено се извърна и тръгна към стаята си. Той я последва и прошепна:

— Лусиана, Лусиана, любов моя...

— Андрес... Исках само да ме прегърнеш силно и да ми кажеш, че ме обичаш — изрече тя със сълзи на очи. Надяваше се той да не ги забележи. Сърцето ѝ се късаше от срам и болка.

— Аз те желая, както и ти мен. Дори сега те желая още по-силно. Обичам те, Лусиана.

— Толкова съм неуверена.

— Ти си единствената любов в живота ми.

— Тогава защо отиде при нея?

— Забрави за това — помоли я той и я хвана за ръката, гледайки я умолително.

— Надявам се да успея. Искан ми се, но не мога.

— Остави случилото се в миналото. Сега сме заедно, това е най-важното.

— Беше като кошмар. Още не разбирам какво се случи.

— Тогава се събуди, този кошмар няма да се повтори.

— Но ти наистина се виждаше с нея.

— Това бе истинска лудост.

— Андрес, кажи ми, че ме обичаш.

— Нали току-що ти го казах.

— Кажи ми го отново. Трябва да го чуя, да повярвам — помоли го тя.

— Обичам те, обичам те — шепнеше той и я привлече към себе си. Отначало тя се съпротивляваше, затвори устни, но не устоя на изкушението. Той силно я прегръщаше и в нея се разгоря буйният пламък на страстта.

След изпълнената със страсти нощ Андрес твърдо реши да предприеме нещо, така че животът му да поеме по правилния път. Сега внимателно наблюдаваше дали случилото се няма да има последици върху семейството му. Неочаквано в стаята нахлу разярената Лусиана и прекъсна мислите му.

— Здравей, скъпа, връщаш се рано.

— Да, искам лично да ти съобщя новините. Научих много неща за малката ти приятелка.

— Моля?

— Това, което чу. Научих интересни подробности за Лоренса Торес.

— Не те разбирам.

— Наредих да я проследят и да я открият. Трябва да прочетеш доклада. Много е интересен.

— Не ме интересува.

— Това момиче, което твърдеше, че си му голямата любов, е имало много мъже. Животът му е наниз от авантюри. То е проститутка.

— Доволна ли си? — Той разбра какво иска да му каже тя и почувства срам. — Смяташ, че така можеш да ме унижиш ли?

— Да, Андрес. Слязъл си на нейното ниво.

— Това променя ли нещо?

— Не. Само премахва романтиката, която те свързваше с тази отвратителна простачка. Що се отнася до нас, прав си. Това не решава нищо, нищо не може да поправи онова, което ми причини. Раните ми не са зараснали и не вярвам някога да зараснат.

Каквото и да вършеше тези дни Лусиана, тя го правеше механично и без мисъл. Носеше в себе си сянката на една трагедия. Тази сянка бе тя самата. В тишината, настъпила в стаята ѝ, тя се замисли: „Как ще живея без Андрес. Той е моята опора, сила и вдъхновение. Прегръдката му е мое убежище в мигове на слабост“.

Хуан де ла Крус искаше да ѝ помогне, но това едва ли бе възможно, особено след изповедта на майка му. Една сутрин тя се появи в църквата и каза:

— Знам коя е дъщеря ти и ще ти го кажа при изповед, така че да не можеш да го кажеш на никого — заплаши го тя, усмихвайки се злобно.

— Майко, сигурна ли си в това, което ми казваш?

— Да, трябва да ти кажа, че двамата с Лусиана се излъгахте, Росенда не е ваша дъщеря.

— Тогава коя е? — нетърпеливо попита Хуан де ла Крус.

— Кристина е твоята дъщеря.

— Кристина? Не е възможно!

— Така е. Тя е момичето, което търсите. Твоята дъщеря. Лусианината дъщеря — заяви Ана Хоакина, наслаждавайки се на ужаса, който долови в гласа на сина си. — Момичето, което изоставихте — безмилостно продължи тя.

— Как разбра?

— Провидението ми помогна. Исках лично да науча. Притеснявах се за теб. Като за син и за свещеник. Обещах, да ти помогна да я откриеш.

— Но, майко, откъде си толкова сигурна?

— Имам доказателства. Анализ на кръвта. Спомняш ли си, когато случайно те порязах с ножа? Запазих носната кърпичка и я изпратих в лабораторията заедно с кръвната, проба на Кристина, която притежавах. Сега знаем ти, аз и Бог. Никой друг не бива да узнае. Не можеш да нарушиш тайната на изповедта. Ще я запазиш до края на живота си.

— Майко, защо ми причиняваш това? Защо? — попита той.

— Защото ме ужасява мисълта, че моят син, който е посветил живота си на Бога, ще бъде привлечен от обикновения живот. Лусиана и Кристина са долни същества. И двете.

— Задачата ми е да приближа хората до Бога — смирено ѝ напомни синът ѝ. — Не е редно да говориш така пред него. Те не заслужават това. Кой ти дава, право да съдиш останалите? Само Бог притежава това право — повтори и започна да се моли думите му да стигнат до потъналата в грехове душа. — Майко, умолявам те в името на Бога, кажи на Лусиана. Аз не мога, но дай на душата ѝ мир.

— Не — твърдо отвърна Ана Хоакина. — Това ще бъде наказанието ѝ. Нека страда. Няма да ги събера с дъщеря ѝ. Никога няма да научи, че Кристина ѝ е дъщеря.

— Имай милост, майко.

— Не, Лусиана не заслужава милостта ми. Кристина е дъщеря на тази жена и е тръгнала по същия път. Ще роди дете, плод на греха. Тя е грешница.

— Майко, Исус Христос е бил разпънат на кръста и е простил — напomini ѝ Хуан де ла Крус, опитвайки се да я върне към праведния път, пътя на опрощението и милосърдието. Защо не можеш да простиш на Лусиана и Кристина?

— Не мога да те позная, Хуан де ла Крус. По-добре да си тръгвам, не искам да те слушам.

— Господи... — шепнеше той, когато майка му си тръгна. — Защо трябва да бъде така? Защо? Прости ѝ, Господи! Прости на всички нас. Само ти знаеш защо се случва всичко това. Само ти знаеш защо пътищата на Лусиана и Кристина се разделят. Бяха толкова близо, а не се познаха. Най-тъжното е, че Лусиана я торможеше и я прогони. Прости ѝ Господи. Прости ѝ, тя не знае какво върши.

Кристина нямаше представа за случилото се между Хуан де ла Крус и майка му. Работеше усилено, за да не мисли за Виктор Мануел. Един ден неочаквано бе посетена от Тамара, която бе научила, че е бременна от Виктор Мануел, и бе дошла, за да премахне и последните ѝ илюзии да се сдобри с него.

— Не искам нищо от него. Твоят съпруг не ме интересува. Всъщност не желая той да научи. Разбра ли? — заяви Кристина.

— Сега говориш така, но кой знае какви ще бъдат бъдещите ти планове — студено отвърна другата жена.

Когато чу свадата, Лоренса дотича при тях.

— Казах ти да престанеш! Остави я на мира! Махай се отук! — извика тя към Тамара.

— Не говори така с мен! — извърна се Тамара към нея.

— Престани, Лоренса, моля те — помоли я Кристина.

— Скъпо ще ми платиш за това — заплаши я Тамара, напускайки със зачервено лице. — И двете ще ми платите!

Тя не пропусна случая да се възползва от ситуацията. Веднага отиде при Лусиана и ѝ разказа всичко. Свекърва ѝ остана без дъх, когато научи, че Кристина очаква дете от Виктор Мануел.

— Лицемерка! Ще ѝ съсия живота! — обеща тя, когато се съвзе от шока. — Ще ги унищожа и двете.

Тамара ликуваше. От всичко на света най-много искаше да задържи Виктор Мануел и за тази цел ѝ бе нужна подкрепата на Лусиана, която като опитна жена знаеше как да се справи със съперницата ѝ. Не обърна внимание на израза на лицето на Лусиана, докато гледаше снимката на Кристина.

На другия край на града Кристина и съквартирантките ѝ трябваше да се справят с цял куп проблеми.

— Намери ли си работа? — загрижено попита Кристина.

— Не, Крис.

— Трябва да се молим на Бог да ни помогне. Мен също ще ме изхвърлят от работа.

— Какво?

— Някой се обади на шефа от името на Лусиана Дювал.

— Вещица такава...

— Тортилата изгоря!

— Поне ѝ отнех съпруга. Андрес може и да не бъде мой, но няма да бъде и неин — рече доволно Лоренса.

— Не ви казах кого срещнах снощи с приятелка.

— Чемо?

— Да.

— Чемо е бил с приятелка?

— С някаква евтина проститутка. Беше доста развълнуван. Трябва да призная, че си я биваше, въпреки че едва ли ме е забравил. Горкият Чемо, мога да си представя какво изпитва. Сигурно е решил, че така ще ме забрави.

— Или ще му стане още по-тежко.

— Едва ли.

— Не плачи.

— Казах му, че го обичам, Крис. Казах на Чемо, че го обичам, а виж какво прави той. Вече си има нова приятелка. Колко съм глупава!

Обичам го от цялото си сърце. Защо винаги се влюбваме в неподходящия човек? — оплакваше се Лоренса.

Кристина беше в незавидно положение, но Алонсо полагаше големи усилия да възвърне поне малка част от доброто ѝ настроение. Като за начало ѝ осигури такава работа, където Лусиана не можеше да се намеси и да я изхвърлят, а после в града пристигна майка му Вивиан, госпожа на средна възраст и с котешко лице, но благ характер, която заради сина си бе готова да стори всичко. Тя реши да откупи дял от фирмата на Лусиана Дювал и го стори. Алонсо беше щастлив, когато го научи, и веднага сподели новината с Кристина. Майка му винаги полагаше усилия да направи всичко по силите си за щастието на сина си, който често боледуваше. Алонсо беше болен, но не искаше никой да узнае за това и да го съжаляват, най-малкото Кристина, която и така имаше много проблеми.

Кристина харесваше Алонсо, с него можеше спокойно да говори за нероденото си дете. Той много обичаше деца и тя му бе обещала, че е готова да сподели любовта си към детето с него. Появата на Алонсо в живота на Кристина предизвика ревност у Виктор Мануел. Смяташе, че ще я загуби, усещаше го, но не можеше да стори нищо. Нямахте сили да се раздели с Тамара и да прекара живота си с жената, която обичаше.

ГЛАВА 3

Докато любовни неприятности измъчваха семейство Дювал, фирмата на Лусиана постепенно западаше.

— Събуди се, остави спомените на мира. Фирмата ще се провали. Трябва да ти кажа, че продажбите са спаднали — каза ѝ Мириам, щом влезе в кабинета. — Новата ни колекция трябваше вече да е готова, но не е. Франко е гениален дизайнер, но не знае как да представи моделите си без теб.

— Така ли?

— Да, това е истината. Трябваш ни, Лусиана — намеси се Франко. — Разбери, без теб сме загубени. Трябва веднага да се върнеш във фирмата.

— Ако ми говорите тези неща само за да ме измъкнете от състоянието ми, губите си времето. Фирмата не ме интересува. Вече нищо не ме интересува — призна Лусиана. Смяташе, че животът е изгубил смисъла си за нея, даваше си сметка колко скъпо ѝ бяха стрували нейните амбиции.

Точно когато ѝ се стори, че животът ѝ потръгва, се случи нещастие, което ги разтърси жестоко. Трухильо получи известие за автомобилна катастрофа, в която бе пострадала Лизбет.

— Проследихме ги до магистралата и тогава ударихме колата, бутяхме я, докато не изскочи от пътя.

— Чудесно. Къде я хвърлихте? — доволно запита Трухильо.

— На пътя към Толук. Единственото нещо извън плана бе, че не беше сама.

— Какво каза? — изненадано и разтревожено запита той.

— Тази работа не ми хареса, но не искахме да се връщаме, без да сме изпълнили поръчението. Направихме така, че да паднат в котловината. Смятам, че едва ли са оцелели, за да кажат нещо — гордо заяви човекът.

— Почакайте, почакайте! — извика Трухильо. — Каква кола караха? Как изглеждаше човекът с нея? — уплашено запита той, боейки се от отговора.

— Колата беше голяма, синя, стар модел — безразлично обясни младежът. — Момчето беше от тези, които носят опашка — допълни насмешливо.

— Идиот! Това е синът ми! Моят син, глупаци! — викаше той. Изгони ги от кабинета и остана сам с бутилка уиски.

Лусиана лежеше от часове в спалнята си на огромното легло, което още повече ѝ напомняше за раздялата с Андрес. Вече не можеше да усети уханието, което нахлуваше през прозореца от цветята в градината. По-рано в такъв хубав ден тя се будеше изпълнена с енергия и добро настроение. Сега сякаш всичко в нея беше умряло след заминаването на Андрес. Смяташе, че всичко е загубило смисъла си и че нищо повече не може да ѝ се случи. Неочаквано в коридора проехтя вик.

— Господжата ми е забранила да пускам посетители... — опитваше се да обясни Имелда.

— Имелда, трябва да я видя — викаше Кристобал разтревожено.

— Не приема никого! Не отивайте горе, ще ми създадете проблеми!

— Лусиана...

— Госпожо, опитах се да го спра, но той не ме слушаше — оправдаваше се Имелда, защото той я блъсна и влезе в спалнята на Лусиана.

— Няма нищо, Имелда. Можеш да си вървиш.

— Лусиана...

— Кристобал, казах, че не искам да виждам никого. Това, че работиш с мен, не ти дава право да влизаш в спалнята ми — упрекна го тя.

— Извинявай, не дойдох по работа.

— За какво тогава?

— Нося лоши новини. Много лоши новини. Случило се е нещо ужасно.

— Лизбет... Лизбет, така ли? — извика Лусиана и започна да трепери неудържимо. Кристобал ѝ описа накратко какво се е случило, докато ѝ помагаше да се облече, за да тръгнат към болницата.

— Знаех си, че един ден това ще се случи. Лизбет е много буйна... — каза Франко, щом ги видя в коридора на болницата.

— Моля те, Франко. Изнервяш ме още повече — едва изрече майката.

— Неизвестността ме съсипва.

— Искане ми се лекарят вече да излезе от там и да ни каже какво е положението.

— Едва не умрях, като видях Лизбет с всичките тези прикачени към нея апарати и тръбички, лекарите, сестрите... — говореше Франко, докато стояха пред вратата на интензивното отделение.

— Как смяташ? Дали ще оживее?

— Франко, откъде да знам? Трябва да се помолим на Бога да ѝ помогне. Трябва, защото ако Лизбет умре... — рече Кристобал и в този миг Лусиана сякаш най-после събра смелост и се упъти към сестрите.

— Къде е? Моля ви, кажете ми къде е?

— В интензивното отделение.

— Госпожо, забранено е да влизате.

— Тя ми е дъщеря. Пуснете ме! Лизбет! — отскубна се тя от сестрите и влезе в стаята, в която апаратура бе поела функциите на тялото на дъщеря ѝ. — Лизбет... — нежно прошепна Лусиана и докосна ръката ѝ.

Стоеше до леглото, взирайки се в бялата стена над главата на дъщеря си, сетне с бавни крачки напусна стаята. След разговора с лекаря я обхвана отчаяние. Беше сама, Андрес го нямаше, това още повече утежняваше положението.

Виктор Мануел едва успя да се свърже с баща си, който бе заминал по работа. Молеше се на Бога да събере сили, за да успее тактично да му поднесе неприятната вест.

— Татко, къде си?

— В Маями, Виктор Мануел, предлагат ми работа — весело отвърна баща му. — Как си, синко? Нямах представа колко се радвам да те чуя. Как е сестра ти?

— Татко, трябва да ти кажа нещо неприятно.

— Нещо не е наред ли? — веднага промени тона Андрес.

— Лизбет... — едва изрече името ѝ, спомняйки си колко безпомощна изглеждаше тя. — Лизбет умира.

— Какво? — загрижено попита баща му. — Какво се е случило с нея? Кажи ми!

— Претърпя катастрофа. Била е с Маурисио. Той загина.

— А майка ти? Как е Лусиана — веднага попита той.

— Можеш да си представиш.

— Веднага тръгвам към летището. Ще пристигна с първия полет — обеща той. Целият трепереше. Измъчваше се, че не е със семейството си в този момент.

Знаеше, че Лусиана е отчаяна, че не е мигнала цяла нощ, стоейки до леглото на Лизбет.

— Изглежда зле, не дойде в съзнание — каза Лусиана на останалите.

— Лекарите, които се грижат за нея, са най-добрите. Не губи вяра — утешаваше я Мириам.

— Сигурно е много зле. Никой не ни обясни нищо с подробности. Боже, толкова съм отчаяна. Ами ако се случи нещо непоправимо? Какво ще стане, ако я загубя?

— Не мисли за това. Нека да мислим положително. Всичко ще бъде наред, Лусиана — не ѝ позволяваше да се отдаде на отчаянието Мириам.

— Аз съм виновна... Аз отговорях за нея, а не направих нищо. Едва я поглеждах. Виновна съм — повтаряше непрестанно тя.

Неочаквано в болницата се появи Кристина. Явно бе разстроена от случилото си. Беше преглътнала самолюбието и гордостта си и бе дошла да изрази съчувствието си на семейство Дювал.

— Кристина... — извика Виктор Мануел, вцепенявайки се от изненада.

— Виктор Мануел.

— Сестра ми... — едва промълви Виктор Мануел, но се почувства по-добре, защото можеше да сподели с някого чувствата си. — Лизбет винаги беше весела, изпълнена с живот и енергия. А сега е толкова близо до смъртта.

— Толкова ли е зле?

— Да. Сестра ми искаше просто да преодолее болката от раздялата на родителите ни, безразличието на майка ни и от това, че не ѝ обръщах внимание.

— Не се обвинявай. Нищо не си направил — утешаваше го тя. —
Знам, че я обичаш.

— Така е, но трябваше да ѝ го покажа.

— Как е майка ти? — загрижено попита Кристина.

— Можеш да си представиш. Като парализирана е, не може да мисли, не може да говори. Само плаче.

— Уверявам те, че много ми е жал за нея.

— Знам и оценявам това, че дойде, въпреки всичко, което ти причиних, въпреки това, което семейството ми направи.

— Тръгвам си.

— Ще те видя ли отново?

— Вероятно, но ще дойда единствено за да поговоря с Лизбет.

— Пази се, Кристина.

— Ти също, Виктор Мануел.

Лекарят излезе от операционната и се обърна към Лусиана:

— Госпожо Дювал, ще ми се да можех да кажа, че всичко е наред. Направихме всичко, което беше по силите ни. Дъщеря ви има няколко сериозни счупвания и наранявания и състоянието ѝ е лошо.

— Тогава какво може да се направи? — попита Лусиана.

— Дъщеря ви е млада, което увеличава възможността ѝ да се възстанови.

— Това означава ли, че е въвн от опасност?

— Не, още не можем да го потвърдим, но за щастие понесе добре операцията. Сега остава да чакаме.

— Кога ще мога да я видя?

— Засега е в реанимация — обясни лекарят, — ще остане там, докато не преценим, че е въвн от опасност.

— Трябва да я видя — настояваше Лусиана.

— Засега е невъзможно. Трябва да изчакаме, а после ще я пренесем в нейната стая. Посещенията ще бъдат ограничени, само един или двама души ще могат да я посещават.

— Благодаря, докторе.

Непосредствено след операцията в болницата пристигна Андрес, зачервен от тревога и бързане.

— Какво казаха лекарите?

— Изглежда, най-лошото отмина, но още не са съвсем сигурни.

— Мили боже! Как така не знаят? Как е възможно?

— Аз съм виновна. Бях толкова нещастна, че не обърнах внимание на Лизбет.

— Аз съм виновен за това нещастие.

— Не е важно кой е виновен. Сега не е време да се обвиняваме. Лизбет трябва да се оправя.

Не след дълго лекарите бяха в състояние да кажат нещо повече за случая на Лизбет.

— Благодаря, докторе.

— Трябва да ви кажа нещо за сестра ви.

— Слушам ви — пребледня Виктор Мануел.

— Виктор Мануел, сестра ви няма да може да ходи.

— Ще остане парализирана? Сестра ми ще се превърне в инвалид?

— Бъдете силен, момчето ми. Трябва да подкрепите родителите и сестра си.

Тази вечер той дълго се разхожда без определена цел. Не можеше да свикне с мисълта, че сестра му, това весело и буйно момиче, ще остане завинаги неподвижно. Какви думи за утеха можеха да помогнат на родителите му? Те и без това се чувстваха виновни за случилото се. В главата му се въртяха безброй въпроси и нито един отговор. Вече беше паднал духом, а трябваше да вземе решение за Кристина и Тамара. В течение само на няколко месеца животът му се бе преобърнал и от най-желания и богат ерген се бе превърнал в заточеник на любовта и преживяваше семейна трагедия. Потънал в мисли, изведнъж осъзна, че се е доближил до дома на Кристина. Потиснат, позвъни на вратата — единствената врата в този град, на която можеше да позвъни в този час. Единственото място, на което щяха да му се зарадват, където можеше да намери утеха и подкрепа.

— Разхождах се и размишлявах за това, което ми каза лекарят — обясни той, щом съгледа Кристина, която не бе изненадана от

посещението му. — Можеш ли да си представиш? Лизбет, толкова млада и енергична, да се парализира? Неподвижна. Господи, това не е честно! — плачеше той.

— Виктор Мануел, трябва да си силен. Ще си необходим на семейството си. — Хвана го за ръката, без да знае как да го утеши. Той говореше, а тя стоеше до него зашеметена. После се съвзе и повтори: — Виктор Мануел, трябва да бъдеш силен.

— Да, знам. Лекарят ми каза същото. Знаеш ли какво изпитвам? Сякаш неприятностите нямат край. Разговорът с теб наистина ми помогна. Благодаря ти, Кристина. Благодаря за подкрепата, за разбирането. — Той погледна часовника си и осъзна, че е прекарал почти цялата нощ при нея. Сбогува се и с бавни крачки тръгна по улицата, отправяйки се към дома, където го очакваше Тамара, изпаднала в истерия.

След няколко дни медицинската сестра най-после им разреши да влязат в стаята на Лизбет и да поговорят с нея. На Андрес и Лусиана им се подкосиха краката, когато видяха дъщеря си. По лицата им се стичаха сълзи.

— Татко, ти дойде — тихо изрече тя.

— Да, принцесо. До теб съм.

— Вече няма да ни изоставяш, нали?

— Няма, скъпа, няма — погали я по косите той.

— Къде е мама? — попита Лизбет.

— Тук съм. Как си?

— Добре, но всичко ме боли.

— Къде те боли? — попита Лусиана развълнувано.

— Не знам. Цялото тяло. Какво ми е на краката? Не ги усещам — изпадна в паника момичето.

— Сигурно е от упойката. Беше в тежко състояние. Катастрофата беше ужасна — лаконично обясни майка ѝ.

— Не си спомням нищо. Как е Маурисио? — загрижено попита дъщеря ѝ. — Спомних си за злополуката — изведнъж рече тя. — Кажете ми, Маурисио ранен ли е? Къде е? Нима не са го довели в тази болница? — истерично започна да вика Лизбет, уплашена от мълчанието им. — Искам да го видя.

— Успокой се, детето ми. — Лусиана не знаеше какво да й отговори, как да й съобщи за смъртта на Маурисио.

— Искам да го видя.

— Още не можеш да ставаш. Моля те, не се тревожи. Скоро преживя тежка операция. Освен това си на системи.

— Доведете го тук — викаше Лизбет.

— Не може да дойде, скъпа — тихо прошепна Лусиана.

— Защо? Тежко ли е ранен?

— Да.

— Много ли?

— Да.

— Значи е много зле.

— Кажй й, моля те — прекъсна ги Андрес. Не издържаше повече на този разговор.

— Какво е станало? Кажй ми, татко, какво се е случило с приятеля ми? Какво му е?

— Лизбет, Маурисио не може да дойде.

— Защо?

— Маурисио е... мъртъв.

— Не! — писъкът на Лизбет проехтя в коридора.

— Лизбет, моля те...

— Кажете ми, че това не е истина!

— Лизбет, скъпа, моля те...

— Това е лъжа! Кажете ми, че е лъжа! Той не може да умре!

— Ще ти стане лошо, скъпа. Моля те, съвземи се — опитваше се да я успокои Лусиана. — Моля те, Хуан, помогни ми. Не знам какво да сторя — обърна се тя към Хуан де ла Крус. Той ги помоли да напуснат стаята за малко и остана сам с момичето, което бе изпаднало в тежка психическа криза.

— Послушай ме, Лизбет.

— Какво правите тук? — ядосано го попита тя. — Ще умра ли?

— Не. Помагам на тези, които страдат. Бог ме изпрати, за да утешавам и да давам надежда — търпеливо обясни той.

— Не, не искам да слушам.

— Вие, младите, мислите така. Смятате, че можете да се справите с всичко, но когато се случи нещо сериозно, се отдавате на отчаянието.

— Става дума за това, което се е случило с Маурисио.

— Знам, че ти е тъжно, но трябва да приемеш волята Божия. Той го е повикал при себе си, а теб по някаква причина е оставил тук, жива.

— Не. Не искам! Маурисио!

— Мислиш само за своята болка. Защо не помислиш какво изпитват родителите ти?

— Не. Не бях от значение за тях, когато имаха проблеми. Колко ги молих да не се разделят!

— А това е твоето отмъщение. Искаш да си егоистка като тях. Не. Във всяко лошо нещо се крие и добро. Може би преживяното нещастие ще ги сплоти отново — изрече той с тон, който я накара да се успокои.

Не след дълго тя потъна в дълбок сън, от който се нуждаеше. Имаше също така нужда от родителите си, както и от отец де ла Крус.

Единственият човек, с когото искаше да говори Лизбет, бе Виктор Мануел. Той винаги беше търпелив към нея. Още от малка винаги бе търсила помощ или съвет от него.

— Братко, Маурисио е мъртъв.

— Опитай се да разбереш, вече нищо не може да се направи.

— Никога няма да го видя.

— Ще го носиш в сърцето си — каза уверено той, макар да съзнаваше, че това не е голяма утеха за нея. — Хората живеят в нас, докато ги помним. Спомни си най-хубавите мигове, които сте прекарвали заедно. Пази спомените си.

— Защо? — непрестанно повтаряше тя.

— Само Господ знае. Спомняй си за Маурисио. Него го няма вече, а ти трябва да помислиш за себе си. — Той я хвана за ръката. Дланите ѝ бяха студени.

— За себе си? Не.

— Да, Лизбет. Трябва да бъдеш смела и да събереш сили, за да се бориш за живота си — твърдо каза той.

Не трябваше да ѝ позволи да падне духом сега, когато я очакваше дълго възстановяване. Изпитваше болка, защото рано или късно трябваше да ѝ каже истината — че не може да ходи. Трябваше да я подготви психически и да не ѝ позволи да изпадне в депресия заради смъртта на Маурисио. Прибра се вкъщи, където вече нямаше радост и

живот. Всичко бе притихнало — първо родителите му се бяха разделили след бурен скандал, след това той се заплете в неразрешим любовен триъгълник, а накрая се случи нещастieto с Лизбет. Не знаеше вече къде да намери опора, защото Тамара все повече го притискаше. Независимо от бременността ѝ той не се държеше с нея така, както тя очакваше. Единственият човек, който можеше да му подаде ръка, бе Кристина, но тя бе толкова наранена от него, че нямаше да е справедливо да я безпокои.

От болницата Лусиана винаги отиваше в църквата и непрекъснато се молеше. Този път тя отиде в близкия ресторант да пие кафе по настояване на Андрес.

— Помолих те да пиеш кафе с мен, защото... — неуверено започна той — ние двамата трябва да поговорим.

— За какво искаш да говорим? — хладно го запита съпругата му.

— Сега, когато и двамата сме по-спокойни, след като Лизбет е във от опасност...

— Не извъртай, Андрес. За какво искаш да разговаряме?

— За нас двамата. Мога ли да се върна у дома? Прости ли ми? Защо мълчиш? — настоя той, когато мълчанието между тях стана нетърпимо. — Успя ли да ми простиш?

— Съжалявам, Андрес. Ще те излъжа, ако ти кажа, че съм ти простила. Не съм ти простила, нито съм забравила какво направи. Възможно ли е... Само като си помисля за изневярата ти и липсата ти на уважение към мен. Много съм обидена. Като си помисля, че за награда на моята саможертва и упорит труд ти потърси друга жена, изпитвам огорчение. Като си помисля за времето, което си бил с нея, ме измъчва ревност.

— Смятах, че съм достатъчно наказан.

— Нямам намерение да те наказвам. Това е въпрос на чувства и достойнство.

— Лусиана, разкайвам се.

— Съжалявам, нищо няма да постигнеш само с разкаяние. Просто не мога да приема мъж, когото смятах, че е мой, но сега принадлежи на друга.

— Избрах теб.

— Благодаря — спокойно отвърна тя, въпреки че го изгледа иронично.

— Останах при теб.

— Много е късно. Вече ме изгуби.

— Мили боже! Не е важно какво се е случило. Нещастният случай с Лизбет, това, че видях дъщеря ни на ръба на смъртта, че и двамата стояхме неотлъчно до леглото ѝ, не ни ли сплоти?

— Може би сме страдали заедно, но любовта, която изпитвахме един към друг, заради която бяхме заедно, вече не съществува.

— Лусиана...

— Нашата любов умря. Ти я уби, Андрес.

— Тогава?

— Ако искаш да се върнеш в къщата, имаш пълно право. Ще бъдеш близо до дъщеря си, ще виждаш майката на детето си, но няма да имаш жена. Не онази, която ти беше съпруга. Никога! — твърдо заяви Лусиана, докато той я гледаше влюбено, сякаш я вижда за пръв път в живота си.

Все още не искаше да се връща у дома. Нямахше да понесе да спи в стаята за гости, да вижда Лусиана, но да не може да я докосне. Въпреки това най-важното в момента беше дъщеря му да се възстанови, а той да се отдаде на работата си. Не предполагаше, че Николас е купил театъра, за който бе мечтал от години. Беше поразен от действията на този човек, когото смяташе за свой приятел. Реши да се срещне с него. Въпросът не бе само за работа, но и от личен характер. Николас не обърна голямо внимание на обвиненията му, защото бе подписал лично всички документи и това, че не бе прочел съдържанието им, а се бе доверил сляпо на Николас, беше негов проблем. Той само ловко се бе възползвал от кризата, настъпила в семейството му. Явно никога не бе изпитвал искрени приятелски чувства към Андрес. Беше си обещал отдавна, че ще си отмъсти за Барбара, която Андрес му бе отнел, и сега бе настъпил подходящият момент. От друга страна, Андрес беше отчаян и нервите му бяха изопнати, изгуби търпение и се нахвърли върху Николас, който бе изненадан от поведението му.

Докато двамата мъже се караха, Лусиана водеше битка с Лизбет, която бе обхваната от панически страх, защото не можеше да се изправи на краката си.

— Не мога да стана, мамо. Какво ми е на краката?

— Лекарят сигурно е знаел какво говори, когато каза, че трябва да останеш на легло.

— Не мога да лежа повече! Помолих татко да ми помогне, но не успях да помръдна краката си — истерично викаше Лизбет. — Най-добре веднага поговори с лекаря — заповяда тя на майка си.

Лусиана излезе от стаята и отиде при лекаря.

— Съжалявам, госпожо — веднага отвърна доктор Домингес, който не искаше да ѝ дава напразни надежди. — Смятах, че синът ви, ви е казал.

— Виктор Мануел не ми каза нищо — учуди се тя. — Моля ви, кажете ми истината.

— Дъщеря ви ще остане инвалид вследствие на катастрофата. Имаше счупване на петия шиен прешлен. При операцията се опитахме да възстановим реакциите ѝ, за да може да ходи и да чувства краката си спокойно ѝ обясняваше лекарят. От дългата си практика знаеше, че не може да ѝ съобщи изведнъж ужасната новина. — Дъщеря ви няма да може да ходи.

— Това е невъзможно. Не е възможно! — извика Лусиана и се подпря на облегалката на стола.

— Както ви казах, направихме всичко възможно. Катастрофата беше много тежка. Беше сериозно ранена, имаше лоши счупвания на костите. Долните крайници на дъщеря ви са парализирани.

— Не, моля ви... Не, не... — заплака тя.

Това бе Божие наказание, загдето изостави първата си дъщеря — бе първата мисъл, която ѝ мина. Бързо се отправи към стаята на Лизбет. Пред вратата срещна Виктор Мануел.

— Защо не ми каза, че Лизбет е парализирана? — запита го тя.

— Не исках да те разстройвам. Имах известни надежди — с болка ѝ отвърна той.

— Няма надежда. Опита се да се изправи и не успя.

— Трябва да ѝ го съобщим.

— Тя явно се досеща. Искаше да дойдем заедно с баща ти — каза Лусиана.

С несигурни стъпки влязоха в стаята и седнаха до леглото ѝ.

— Какво ми е на краката, мамо? Защо не мога да ги помръдна?
— веднага запита Лизбет, уплашена от израза на лицата им.

— Успокой се, Лизбет.

— Искам да ходя. Кога ще мога да стана от това легло?

— Лизбет, няма да можеш — отвърна Лусиана и си помисли:
„Мили Боже, дай ѝ сила“.

— Защо не мога да ходя?

— Не можеш, Лизбет.

— Защо? Няма ли да мога? Никога повече? — повтаряше момичето ужасено. — Не мога да ходя! Не, татко... — тихо промълви, преди да потъне в дълбок сън под въздействието на успокоителното.

Както винаги Лусиана можеше да се довери единствено на приятелката си.

— Защо трябваше да се случва това с моята дъщеря? Не мога да сторя нищо. Властта и парите не могат да поправят случилото се, Мириам.

— Не губи надежда. Ти си силна жена, Лусиана — ободряваше я тя.

— Не, вече не съм. Не знам как да понеса този удар.

— Уповавай се на Бога.

— Постоянно вика баща си.

— Какво стана с Андрес? Къде е той? Защо не идва? — попита Мириам.

— Не може да дойде, защото е в полицията.

— Арестуван ли е?

— Не знам. Сбили са се с Николас Обрегон и това е всичко, което знам. Виктор Мануел отиде да разбере какво става. Ужасно. Сякаш нямам достатъчно грижи, та и Андрес да ми създава. Не знам какво още ще се случи в живота ми. — Имаше чувството, че се върти в омагьосан кръг, а проблемите ѝ все повече се увеличават.

— Не говори така за Андрес. Той ти е съпруг, баща на детето ти.

— Тогава трябва да се държи подобаващо. Сега ми е необходима подкрепа, а не допълнителни неприятности.

На всичко отгоре, когато отиде в затвора да го види, забеляза Лоренса, която бе платила гаранцията, за да го освободят. Лусиана стоеше като вцепенена и не можеше да намери извинение за държанието на Андрес, въпреки че през цялото време той отбягваше Лоренса.

Андрес бързо се отправи към болницата, за да види своята мила Лизбет, без да предполага, че там го очаква друга неприятна изненада — вестта за парализирането на Лизбет. Това го довърши — не беше в състояние да понесе толкова много болка. Заплака горчиво като малко дете.

ГЛАВА 4

Виктор Мануел доведе Лизбет от болницата у дома. Тя все още не можеше да свикне с мисълта, че трябва да се движи с инвалидна количка.

— Скъпа, върнах се, за да съм до теб — каза Андрес на дъщеря си.

— Благодаря, татко. Щеше да ми е още по-тежко, ако те нямаше.

— Ако искаш да започнеш нов живот, трябва да се организираме.

— Какво смяташ да организираме? Възможно ли е да се живее по този начин? — истерично извика Лизбет.

— Съществуват много начини, скъпа. Постепенно нещата ще дойдат на мястото си. Ще видиш, ще измислим някакви развлечения.

— Развлечение? Какво развлечение? — отчаяно попита тя. — Не мога да се движа. Не мога да излизам. Как ще отида на някаква забава?

— Не, не, принцесо. Не плачи. Красивите ти очи трябва да блестят от щастие. Ще се консултираме със специалисти, ще отидеш на лечение, ще се молим на Бога и той ще ни помогне. — Опитваше се да ѝ вдъхне надежда той.

— Да, татко — съгласи се с него Лизбет.

— Искаш ли да вечеряш, Андрес. Ще ѝ правя компания — намеси се Лусиана, която в този миг влезе в стаята.

— Сега имаш желание, така ли? Можеш да отделиш от скъпоценното си време, което по-рано нямаше за мен — разгневи се Лизбет.

— Скъпа, моля те... — прекъсна я майка ѝ.

— Не, благодаря. Можеш да се върнеш при работата си. Не се тревожи за мен. Ще остана тук сама, както преди.

— Скъпа, не говори така на майка си.

— Тя ме изостави, татко. Никога не е била до мен. Ако по-рано не е отделяла време за дъщеря си, то защо да го прави сега? От съжаление? Не я искам — твърдо заяви Лизбет.

Лусиана беше отчаяна. Беше изгубила контрол над живота си — над фирмата, която имаше финансови проблеми, над брака и децата си... Струваше ѝ се, че всички са против нея. Застанала по средата на стаята, до нея стигаше само онова, което бе казала Лизбет:

— Не искам да я виждам, татко. Не искам. Кажй ѝ да си върви.

Лусиана се опитваше да спаси фирмата, а през това време Трухильо не я оставяше на мира. Не можеше да понесе загубата на сина си и това, че дъщеря ѝ бе останала жива. Реши да ѝ отмъсти. Настоя да говори с Андрес Дювал, който накрая се съгласи да се срещнат.

— Трябва да ви е ясно от самото начало, че не ме интересува какво искате да ми кажете, съгласих се на тази среща само заради сина ви, мир на праха му.

— Уверявам ви, че ще промените мнението си, след като чуете онова, което имам да ви кажа.

— Говорете — нетърпеливо го подкани Андрес.

— Господин Дювал, знаете ли миналото на съпругата си?

— Онова, което знам за Лусиана, ми е достатъчно — отвърна той.

— Нямахте да говорите така, ако знаехте истината.

— Каква истина? Говорете!

— Господин Дювал... Лусиана беше моя любовница. Да, така е.

— Проклетник, как се осмеляваш да обиждаш жена ми? Не ми се показвай пред очите — извика Андрес.

Беше му неприятно присъствието на този непознат човек и го изхвърли от кабинета си. Замисли се и седна на фотьойла. Хвана се за главата, вече не понасяше изненадите, които животът ежедневно му поднасяше. Съзнаваше, че около семейството му се плетат интриги, но това беше прекалено. Този човек твърдеше неща, които преляха чашата на търпението му. На другия ден Трухильо отново се появи на вратата на семейство Дювал. Лусиана изтръпна, щом го видя.

— Моля те, остави ме на мира — любезно го помоли тя.

— Никога. Ще си платиш за това, което ми стори. Всички ще узнаят какво е имало между нас — заплаши я той.

— Какво правиш в къщата ми?

В този момент в стаята влезе Андрес, който чу виковете на жена си и се изненада от видяното.

— Хайде, кажи на съпруга си. Кажи му — изрече Трухильо.

— Остави жена ми на мира — защити я Андрес.

— Благодаря, Андрес, но трябва да научиш истината. Трухильо беше мой любовник — тихо изрече тя, примирила се със съдбата си.

— Виждаш ли, не те излъгах! — доволно възкликна Трухильо.

— Махай се и повече да не съм те видял! — изхвърли го Андрес и се обърна към Лусиана: — Ще трябва да ми обясниш всичко!

— Пусни ме — отбраняваше се тя.

— Не, ще трябва да ми кажеш.

— Казах истината! Остави ме!

Тя се втурна към коридора, но той ѝ препречи пътя. Постоянно му натякваше за връзката му с Лоренса, а тя бе имала любовник от години. Измъчваха го многобройни въпроси. Явно не я познаваше добре, а тя ловко криеше тайните си. Не издържа и отиде в спалнята ѝ да потърси обяснение.

— Сега знаеш всичко, Трухильо ми беше любовник — призна тя, тъй като нямаше друг избор. — Бях много бедна, а той ми посочи изход от положението. Той ме купи. Така стоят нещата. Всичко това се случи, преди да се запозная с теб. Много преди да срещна човек като теб, който да се ожени за мен.

— Защо мълча? Кажи ми! Защо не ми каза?

— Искях да ми се възхищаваш, затова мълчах — призна си Лусиана.

— Как е възможно, Лусиана?

— Не исках да се срамувам и да ми натякваш.

— Значи си мълчала, за да не накърниш образа си на важна и властна жена. Мълчала си, за да съхраниш впечатлението, че си съвършена? Гордостта ти не ти е позволила да си признаеш, че си направила грешка като останалите хора! — разочаровано изрече той.

— Андрес, моля те...

— И ти не искаше да ми простиш? Обвиняваше ме, че съм прегрешил? Как можа!

— Не е същото, Андрес.

— Естествено, че е същото. Лъжата си е лъжа. Виновна си не по-малко от мен. Какво мислиш, ами ако и аз започна да се държа

безмилостно към теб, както ти към мен?

Докато в спалнята се развиваше тази драма, Лизбет беше самотна в стаята си. През последните дни при нея все по-често идваше младият градинар. Независимо от нелюбезното ѝ държание той упорито я посещаваше, а тя трябваше да признае, че досега не бе реагирала така на мъжко внимание.

Лусиана не знаеше дали да признае цялата истина на Андрес и накрая реши да се посъветва с Хуан де ла Крус.

— Трябва да намериш смелост и да кажеш истината на съпруга си — окуражаваше я той, въпреки че сам щеше да загуби репутацията си.

— Нима не разбираш? Ако го сторя, ако кажа на Андрес, че имам дъщеря, която съм изоставила, ще иска да научи кой е бащата.

— Знам, не можеш да кажеш само част от истината.

— Не, Хуан де ла Крус. Не мога да те разпъна на кръста. Няма да е справедливо. Беше добър с мен, винаги си ме подкрепял. Не мога да те предам сега.

— Лусиана, оценявам добрите ти намерения, но не можеш да се отнесеш така със семейството си, за да защитиш мен. Бих поговорил със съпруга ти. Бог ми е свидетел, че не се страхувам. Обаче смятам, че е по-добре Андрес да научи истината от теб, а не от мен. Бъди искрена с него — посъветва я той.

Естествено, това никак не се хареса на Ана Хоакина. Толкова години бе полагала усилия да скрие истината, която можеше да навреди на сина ѝ.

Майката на Тамара не одобряваше държанието на Виктор Мануел към дъщеря ѝ. Така че без нейно знание реши да му обърне внимание да промени отношението си.

— Ребека, ожених се за Тамара. Изпълних обещанието си. Верен съм ѝ. Какво повече искаш от мен? — безпомощно изрече той.

— Начинът, по който се държиш, не ми харесва. Не си достатъчно нежен с нея. Правиш всичко насила — обвини го тя.

— Защо мислиш така?

— Заради нещата, които дъщеря ми споделя с мен. Тя не е щастлива с теб, Виктор Мануел.

— Опитвам се да не ѝ липсва нищо. Правя всичко, за да е доволна — увери я той.

— Но не ѝ достига нещо много важно — любов. Кажете ми, още ли мислиш за онова момиче, манекенката? — запита го Ребека.

— Да, още обичам Кристина — студено отвърна той.

— Моля?

— Ребека, можеш да критикуваш държанието ми, но не можеш да ме обвиняваш, че не съм искрен. Много добре знаеш, че се ожених за Тамара, въпреки че не я обичам.

— Но Тамара заслужава много повече от това, което ѝ даваш. Заслужава мъж, който да я обича. Да мисли за нея. Да не я пренебрегва. Тя те обича, обожава те...

— Какво става тук, мамо? — прекъсна ги Тамара, която в този момент влезе в апартамента.

— Как си, скъпа? — радостно я запита майка ѝ.

— Добре, едва сега успях да дойда.

— Трябва да отида при Лизбет. Довиждане, Ребека. — Виктор Мануел бързо излезе.

— Какво става тук, мамо? — отново попита Тамара, която по израза на лицето му се досети какъв е бил разговорът между двамата.

— Нищо. Критикувах го заради държанието му към теб.

— Майко, казах ти хиляди пъти да не се месиш — прекъсна я тя. — Моля те, знам как да се справя с Виктор Мануел. Знам...

— Нищо не знаеш! — ядосано извика майка ѝ.

— Мамо, моля те, не говори глупости. Казах ти да не се намесваш! Досаждаш ми! Защо не ме оставиш на мира!

— Как бих могла да те оставя? Ти си му съпруга. Имаш всички права. Ще му родиш дете.

— Какви глупости ми говориш. Нямах никаква представа как стоят нещата. Детето, което очаквам, не е на Виктор Мануел! — неволно призна тя.

— Какво каза? Кажу ми, истина ли е? — разтревожено попита майка ѝ.

— Остави ме на мира, моля те — повтори дъщеря ѝ през сълзи.

Но Ребека нямаше намерение да си тръгне без никакви обяснения.

— Искам да знам какво си направила! — настоя тя.

— Забрави за казаното.

— Да не си луда? Как бих могла да забравя? Предупреждавам те, няма да си тръгна, докато не ми кажеш истината.

— Мамо, моля те...

— Говори! Трябва да ми кажеш!

— Остави ме! Съобразявай се със състоянието ми! Не забравяй, че съм бременна. Ако ми се случи нещо, ти ще си виновна. Изнервяш ме — опита се да се измъкне Тамара, но майка ѝ беше упоритата жена.

— По дяволите нервите ти! Отговори ми!

— Всичко започна, когато се разделихме с Виктор Мануел. Бяха ядосана и за да му отмъстя, реших да излизам с друг човек. Държах се необмислено — призна Тамара.

— За бога, скъпа! Каква лудост. Как можа?

— Ако ще се държиш така, няма да ти кажа нищо.

— Как се одобрихте с Виктор Мануел?

— Когато се върнахме от Европа, го потърсих. Сдобрихме се в Маями. Не разбра, че в живота ми е имало друг мъж. Никога няма да разбере. Бащата на детето е Николас.

— Не... няма да разбере — съгласи се Ребека. И двете много добре знаеха, че партия като Виктор Мануел не е за изпускане. Знаеха също така, че детето бе единствената причина той да се ожени за Тамара.

ГЛАВА 5

Докато Франко и Крестобал спореха дали да съобщят на Виктор Мануел, че Кристина е бременна, Лусиана посети адвокат Сандован, защото искаше да се разведе с Андрес. Дълго обмисля решението си, но накрая стигна до заключението, че разводът е единственият изход от положението. Андрес не беше въодушевен от решението ѝ, защото се надяваше тя да му даде още един шанс.

Тамара ставаше все по-нервна, защото Виктор Мануел не бе престанал да се среща с Кристина. Не можеше да се пребори с любовта им. След нещастния случай с Лизбет те се бяха сблизили още повече. На Тамара не ѝ оставаше нищо друго, освен да насочи вниманието си към Николас, който я уверяваше, че все още я обича.

Въпреки лошите отношения с Андрес Лусиана изпитваше угризения на съвестта заради тайната си, така че реши да му помогне да осъществи отдавнашната си мечта за театър. Поиска документите от Николас, без да му обяснява защо. Той много се учуди, но бързо се съвзе и каза цената си — искаше да прекара няколко часа с нея. Усмиваше ѝ се дръзко, а тя му удари плесница. Той грабна ръката ѝ и каза:

— Внимавай, аз съм много по-лош от теб.

— Пусни ме, причиняваш ми болка — извика тя.

— Точно такива жени обичам, диви и страстни. — Целуна я насила. В този момент в апартамента на Николас влезе Андрес. Остана като вцепенен от видяното.

Преди да излезе, той каза:

— Лусиана, не очаквах това от теб.

Когато се прибраха вкъщи, тя се опитваше да му обясни случилото се, но той вече не ѝ вярваше. Колкото и да беше готов да прости, видяното надхвърляше всякакви граници. Виктор Мануел

напразно уверяваше Андрес, че майка му не е виновна. Андрес отново потърси утеха в обятията на Лоренса.

Лусиана не можеше да се съвземе с дни от несправедливото обвинение. Не знаеше какво да прави. Постепенно всичко губеше смисъла си и затова взе радикално решение да признае пред Андрес това, което беше крила от него с години. Когато го повика да поговорят, той се изненада, но въпреки всичко се съгласи.

— Какво искаш да ми кажеш? Толкова ли е важно? — попита я без особен интерес.

— Изслушай ме, Андрес, изслушай ме внимателно, защото няма да го повтора никога повече — изрече тя. Страхуваше се от реакцията му.

— Много си добра в тази роля. По-добре седни — подигра й се той.

— Моля те, не ме прекъсвай. Не искам да се разколебая. — Погледът й бе умолителен и двамата седнаха.

— Добре, слушам те — изрече той.

— Андрес, казах ти, че съм била много бедна. Трябваше сама да се боря, за да намеря своето място в живота. Никак не беше лесно. Не бях образована, първата ми работа беше като прислужница в един дом. — Изговаряше неуверено всяка дума и на него му дожаля.

— Не бива да се срамуваш от това, Лусиана — каза Андрес.

— Знам, но не съм свършила още. Обстановката в дома беше много напрегната, жената беше с ужасен характер. Беше религиозна фанатичка. Без да се съобразява със сина си, му бе отредила да се посвети на Бога. Бях свидетелка какво става в този дом, ден след ден. Бях много млада и невинна и...

В стаята влязоха Виктор Мануел и Лизбет. Той най-после я бе убедил да излезе от стаята си. Андрес бе много доволен и поздрави сина си, защото бе направил истинско чудо. Те дори не забелязаха, че родителите им водят важен разговор, може би съдбоносен за семейството. Лусиана беше разочарована, но заедно с останалите тръгна към трапезарията, където отвориха шампанско, за да отпразнуват новото начало за Лизбет.

Трухильо и Ана Хоакина се радваха на противоречията между Лусиана и Андрес. Възрастната жена нямаше намерение да я остави на мира, дори посети дома ѝ, за да я подсети за греха ѝ към Бога, който сега изплащаше дъщеря ѝ. А Лизбет бе изпаднала в депресия, от която никой не можеше да я извади. Не намираше смисъл да живее, тъй като трябваше да остане завинаги в инвалидна количка. Най-търпелив с нея беше Артемио, очарователният млад градинар. Независимо че тя се държеше лошо с него, той упорито я посещаваше и я увещаваше да използва количката си. Артемио не можеше да понесе мъката в очите ѝ, така че не обръщаше внимание на грубостта ѝ, която смяташе за нормална в нейното положение. Лизбет бе много разстроена от скандалите между родителите си. Обожаваше баща си, както и той „своята принцеса“, но постепенно започна да разбира майка си, която все по-често влизаше в стаята ѝ със зачервени от плач очи. Лизбет знаеше, че Лусиана има причини да плаче, но единственото, което можеше да стори, бе да ѝ покаже любовта си.

Кристина се отказа от командировката до Пуерто Рико заради бременността си и заради чувствата, които изпитваше Алонсо към нея. Тя не искаше да му дава повод да се надява. Колкото и да се опитваше да се държи с нея като приятел, Алонсо не можеше да скрие любовта си. Кристина бе искрена с него и майка му, и не искаше да разруши приятелството си с тях. Искеше да останат приятели. Всъщност той бе най-искреният и верен приятел, който бе имала през живота си. Сподели мислите си с Вивиан, която трябваше да обясни положението на любимия си син. Алонсо все по-често имаше световъртежи и организъмът му отслабваше.

Кристина всяка вечер се молеше за него, както и за бебето си. Често размишляваше: „Ако бъде момченце... ще ми е много тъжно, тъй като няма да има баща, с когото да играе на футбол. Ако бъде момиченце, ще си играе с куклата, която ми подари баща му. Дали ще ѝ хареса? Това е единственият спомен, останал ми от него“. Опитваше се да се убеди в нещо, в което самата тя не вярваше. Бореше се с чувствата си, но все по-често мислеше за Виктор Мануел и все повече се отчайваше, защото страстно го обичаше.

Виктор Мануел сякаш усещаше какво изпитва тя и въпреки че бяха разделени, постоянно говореше за своята единствена любов. Франко съжаляваше, че не му бе казал истината за Кристина. Тамара се влудяваше от този факт. Въпреки че Виктор не се виждаше с Кристина, тя постоянно усещаше присъствието ѝ. Отново възстанови връзката си с Николас. Ребека се ядоса и я заплаши, че ако не престане да се среща с него, ще каже на Виктор Мануел. Тамара нямаше избор. Все по-често се караше със съпруга си, което я изнервяше още повече. Виктор Мануел се опитваше да я щади заради състоянието ѝ. След един от обичайните скандали между тях той излезе бързо, качи се в колата си, без да забележи Тамара, която го последва. Потегли на задна скорост и без да иска, я удари. Уплашен, той изскочи от колата и се хвана за главата, а тя започна да плаче. Когато стигнаха в болницата, Тамара вече беше изпаднала в безсъзнание. Виктор Мануел се опита да обясни на Ребека какво се е случило, но тя не го слушаше, а това още повече усложни положението. Прекъсна ги лекарят, който им съобщи, че Тамара е изгубила бебето. Всички бяха отчаяни. Виктор Мануел не можеше да си прости. Единственият, с когото можеше да говори и който можеше да го утеши, бе баща му.

— Не си виновен. Случват се такива неща. Никой не би искал нарочно да загуби детето си.

Виктор Мануел не можеше да се възстанови от шока и изпитваше чувство за вина.

Когато Тамара се събуди и разбра, че е загубила бебето, тя се завайка:

— Бебето ми, Виктор Мануел е виновен за всичко — оплакваше се тя на майка си, която не се отделяше от леглото ѝ.

— Беше нещастен случай — убеждаваше я майка ѝ, галейки я по косата.

— Не е вярно. Сега може да се разведе с мен — говореше тя като в транс и отново потъна в дълбок сън.

Виктор Мануел чакаше пред стаята ѝ, но тази нощ Тамара спа непробудно, сякаш искаше да забрави всичко. Когато на сутринта се пробуди, видя Виктор Мануел пред стаята. Той се държа внимателно с

нея, но това я раздразни, защото знаеше, че го прави от съжаление. Започна да се заяжда с него, но той я прекъсна:

— Тамара, знам, че загубата на детето е тежка за теб, но трябва да започнеш живота си отначало...

Седна на леглото и се опита да я успокои. Това обаче я ядоса още повече и тя гневно извика:

— Какво означава това? Какво се опитваш да ми кажеш? Че трябва да забременея отново? Кой ще поиска обаче да спи с мен? Може би ти? Ти дори не искаш да ме докоснеш.

— Тамара... — Хвана я за ръката.

— Пусни ме, остави ме сама. Унижаваш ме.

— Тамара, прости ми. Вече ти казах, че много съжалявам.

Накъдето и да се обърнеше, виждаше хора, които бе наранил. Някога живееше безметежно, а сега търпеше последствията от безотговорното си държание.

Реши да се разведе с Тамара и го съобщи на Ребека, така че тя да я подготви, сетне потърси Кристина. Няколко дни я търси безрезултатно. Когато накрая я откри, беше потресен от вида ѝ.

— Бременна ли си? — веднага попита той. Беше уплашен, че щастието го е напуснало завинаги.

Кристина забеляза ужаса, изписан на лицето му, и събра смелост:

— Прав си, очаквам дете и много се гордея с това.

— Не мога да повярвам, никога не бих помислил... — все още замаян изрече той.

— Защо? Какво си мислиш? Че никога няма да те забравя? — прекъсна го тя, правейки се на по-силна, отколкото беше. — Както виждаш, вече не съм онази Кристина, която познаваше и никога няма да бъда.

Обърна се и го остави измъчен и отчаян. В главата му се въртяха много мисли. Изведнъж реши, че най-вероятно той е бащата на детето ѝ. Заплашваше го само Алонсо. Без да губи време, тръгна към дома му. Страхуваше се от истината, но трябваше да я научи.

ГЛАВА 6

Виктор Мануел бавно се изкачваше по стълбите. Спря между втория и третия етаж и се поколеба, но накрая реши, че трябва да узнае какви са отношенията ѝ с Алонсо. Ревността не му даваше мира.

Кристина лежеше със затворени очи в стаята си. Мислеше за нероденото си дете и се страхуваше, че Виктор Мануел ще разбере, че е баща на бебето ѝ. На вратата се почука и Макловия отвори. Изненада се, когато видя Виктор Мануел. Изразът на лицето му не предвещаваше нищо добро.

Влезе и измъчван от ревност, попита Кристина какво общо има с Алонсо. Веднага усети, че в гласа ѝ има нещо необичайно.

— Алонсо ми е приятел — зае отбранителна позиция тя. Замълча и сетне продължи: — Истина е, че му дължа много и го обичам, защото е добър с мен, но няма нищо друго. Просто сме добри приятели.

— Тогава... значи...

— Да, Виктор Мануел, детето е твое. — Кристина изпита облекчение.

— Защо не ми каза, Кристина? — нежно я попита той, а лицето му грееше от щастие.

— Исках да ти кажа, но ти ми заяви, че ще се ожениш за Тамара — оправда се тя. — Каза, че тя очаква дете от теб.

— Въпреки това трябваше да ми кажеш. Не разбирам защо си премълчала.

— Понеже толкова я обичаше, че ме изостави и се ожени за нея, мислех, че не бива да ти казвам.

— Много добре знаеше защо се ожених за Тамара. Трябваше да ми кажеш.

— Защо?

— За да взема решение. Имала си този шанс, но не го използва.

— Моля те, Виктор Мануел, точно затова не исках да ти кажа. Разбираш ли?

— Кристина, ще полудея! Разбираш ли какво означава това? Господи, ще имам дете. И двамата ще имаме дете, плод на нашата любов. Това е чудесно!

— Да, разбирам, но ще трябва да забравиш за това.

— Как да забравя? Обичам те, Кристина, никога не съм преставал да те обичам.

— Виктор Мануел, сега това не е от значение.

— Недей, Кристина, знам, че не си ме забравила. И ти ме обичаш. Сега ще осъществя нашата мечта, обещавам ти.

Дълго се взира в очите ѝ. Усмихна се и си припомни времето прекарано заедно.

Докато слизаше по стълбите, му дойде наум, че не е изпитвал такава радост и щастие, откакто се ожени за Тамара. Сега сякаш живееше нов живот. Вече смело можеше да се изправи пред майка си и баща си. Много се ядоса, когато разбра, че Тамара и повечето хора около нея са знаели за това, но никой не му е казал.

— Ще полудееш заради това дете, което ти пробутва Кристина!

— Детето е мое!

— Не вярвам. Тази жена е готова на всичко, за да те хване в мрежите си — рязко възрази Лусиана. — Трябва да проверим.

— Няма какво да проверявам. Сигурен съм.

— Безсмислено е. Колко си наивен! Как позволяваш да си играе така с теб? Не разбираш ли, че те лъже?

— Няма да се карам с теб за Кристина. Сигурен съм в любовта си към нея и детето е мое. И те предупреждавам, този път няма да се отрека от обещанието си!

— Не разчитай на мен — ядосано извика Лусиана.

— Разчитай на мен, синко — подкрепи го Андрес. — Бори се за любовта си. Бори се за Кристина и детето си. Аз съм до теб. Ще помогна на сина си да намери щастие — тихо се обърна той към Лусиана, — ако го намери при Кристина, така да бъде. Освен това най-важното е детето. Какво ти е? Нима не си доволна?

— Кога разбра? — изненадано попита Лусиана.

— Не е важно.

— Нима? Разбрал си го от приятелката си Лоренса, нали тя е нейна съквартирантка? Двете са еднакви.

— Не обиждай Кристина! — намеси се Виктор Мануел. — Не ви питам за позволение, вече съм взел решението си.

С поведението си Тамара само наливаше масло в огъня. Не бе успяла да спечели сърцето му, това бе нейната грешка. Но може би това бе игра на съдбата, тъй като никой не може да се пребори с нея.

— Днес се сблъсках с любовницата ти. Разговарях с нея — съобщи Тамара на Виктор Мануел. — Каза ми да ти върна свободата, защото тя може да те направи щастлив. Реших, че може би това е твоето желание.

— Не желая да говорим повече за това — опита се да я прекъсне той. — Казах ти, че посетих адвоката ти. Разводът е в процес. Скоро ще бъдеш свободна.

— Както желаяш — привидно безразлично отвърна тя.

— Не аз, както ти пожела. Спомни си, че ти искаше развод — напomini й той.

Седна във фотьойла и се замисли. Известно време Тамара беше тиха, но отново започна да се заяжда:

— Пак ли мислиш за Кристина?

— Да — отегчено отвърна Виктор Мануел. — Тамара, не знам как да ти го кажа, не искам да те нараня, но държа да съм откровен с теб. Научих, че Кристина е бременна. Ще има дете от мен.

— Това е лъжа. Който ти го е казал, те е излъгал. Кристина не е бременна.

— Никой не ми е казвал, видях го с очите си.

— Детето не е твое.

— Мое е. Тя ми каза, а Кристина не лъже.

— И какво сега? — гневно го запита Тамара. — Ще ме оставиш, за да отидеш при нея? Спомни си, че и аз очаквах дете. Ти си виновен, че го изгубих, за малко да убиеш и мен.

— Не говори така! Не съм виновен. Беше нещастен случай, Тамара!

— Не е вярно! Ти го уби! Ти си убиец! Уби детето ми! Не е нещастен случай! — крещеше истерично тя, а по лицето й се стичаха сълзи.

Въпреки многобройните си проблеми Лусиана се стараяше да помогне и на Тамара. Огорчена, отново реши да посети Кристина, която вече се бе уморила от упреците на тази жена.

— Постигна това, което искаше! — обърна се тя към Кристина.

— И какво съм искала? — спокойно попита младата жена.

— Да хванеш Виктор Мануел, да го задържиш на всяка цена. Сега с това дете си сигурна в успеха си, нали?

— Госпожо, не исках той да узнае. Не стана по мое желание.

— Мислиш, че можеш да ме излъжеш? Обзалагам се, че си била щастлива, когато си разбрала, че си бременна.

— Уверявам ви, че не бях — търпеливо отговори Кристина. — Не исках да имам дете или да съм самотна майка. Не исках детето да расте в недоимък и страдания.

— Но се случи така, че точно моят син е баща на детето — отбеляза Лусиана. — Това не доказва нищо.

— Госпожо, не ви лъжа — каза Кристина. — Детето е на Виктор Мануел, което означава, че е ваш внук. Искате, или не, ще бъде ваш внук.

— Добре, да предположим, че детето наистина е на Виктор Мануел — успокой се тя. — Какви са намеренията ти? Да го накараш да се разведе и да се ожени за теб ли?

— Грешите, госпожо. Нямам такива намерения. Не бих използвала детето си, за да си намеря съпруг.

— Но знаеш, че той го иска. Особено сега, когато съпругата му няма с какво да го задържи до себе си.

— Защо?

— Няма значение. Не искам да говоря за личните им отношения. Важно е единствено това, че не ти вярвам.

— Така е, детето е на сина ви.

— Лъжеш! Кой знае на кого е? Нямах срам, също като приятелката си Лоренса.

— Колко сте груба. Как е възможно да си помислите подобно нещо? Явно никога не сте били в моето положение. Естествено, какво знаете вие за това да си самотна майка.

Лусиана никак не беше доволна от разговора с Кристина. Силна по дух, Кристина от плахо момиче се бе превърнала в непоколебима жена. Не позволяваше вече на никого да я обижда. Винаги се

чувстваше добре, когато влезеше във фирмата. Все по-често отсъстваше, обаче всички я подкрепяха, особено Вивиан дел Анхел. Сега тя притежаваше значителен дял от фирмата като акционер на компанията. Беше силна жена, готова да се бори с живота, но беше нещастна заради сина си. Кристина винаги се бе учудвала на силния ѝ характер, така че реши да сподели с нея:

— Не успях да излъжа Виктор Мануел, нито ще позволя Алонсо да поеме чужда отговорност. Много съм му благодарна за всичко, което стори за мен. Обичам го от цялото си сърце.

— Благодаря ти — малко ядосано рече Вивиан и я хвана за ръката.

— Не бих искала да страда или да бъде нещастен заради мен.

— Благодаря ти, скъпа. Благодаря за тези думи. Изпитвам облекчение, тъй като нещата се подредиха. Алонсо е истински ангел. Той е силен и иска да преуспее в живота. Изпълнен е с мечти — обясняваше ѝ Вивиан.

— Той го заслужава. Има право да бъде щастлив — съгласи се Кристина.

— Но няма да успее, Кристина. Това е моята мъка! Не мога да се примиря! Синът ми заслужава да бъде щастлив, точно както каза ти.

— Заклевам се, бих дала живота си, за да го ощастливя — възкликна Кристина. — Но не мога да направя нищо.

— Загрижена съм за него — призна Вивиан и тъжно въздъхна.

— Ако е заради мен... — побърза да я утеши тя.

— Не, не става дума за теб. Алонсо е тежко болен — промълви жената.

— Откога знаеш за болестта? — загрижено попита Кристина.

— Живееше само за фотографията, за своите снимки. Това го правеше щастлив...

— Знаеш ли, че никога не се съгласих да ме снима? — попита Кристина.

— Да, каза ми. Затова се радваше, че ще дойдеш, за да ти направи снимка. Веднъж отидохме на изложбата на Габриел Фигероа. Алонсо винаги му се е възхищавал. Показваше ми фотографиите, мечтаеше един ден да стане като него. Сетне неочаквано се разболя. Припадна в ръцете ми. Ходихме при различни лекари, докато накрая

не му поставиха диагноза. Алонсо е единственото ми дете. За него живеех. Смятах, че ще преуспее в живота...

— Той успя, Вивиан.

— Какво значение има това? Всичко е безсмислено, защото той ще умре! Болен е от левкемия.

— Не е възможно — прошепна Кристина. — Бог не може да е толкова несправедлив.

— И аз мислех така — въздъхна Вивиан, — но вярата в Бога ми дава сила.

— Обещавам всеки ден да се моля за него. Дано Бог направи чудо.

— Да, чудо — тихо повтори майката.

— Знаеш ли, като малка живеех в сиропиталище, молах се на Бог да направи чудо и да открия родителите си.

— Аз също. Намерих ги, Кристина. Хората, които ме осиновиха, ме обичаха като истински родители. Бях обкръжена от радост и внимание, те ме научиха как да живея, без да изпитвам омраза. Научиха ме да обичам. Наистина всичко беше наред, докато не узнах за болестта на сина си. Тогава се обърках. Не мога да си спомня колко пъти коленичих и се молих на Господ да ми прости и да се смили над детето ми.

— Ще видиш, Господ и Света Богородица ще ни чуят, Вивиан.

— Въпреки че не се предавам, смятам, че всеки носи своя кръст. Искам само синът ми да не страда, да бъде щастлив. Той не е видял нищо от живота. Надявам се, че ще запазиш тайната ми, Кристина.

— Нима не смяташ, че той има право да научи?

— Трябва да се пази, да се лекува. Медицината не може да му помогне. Лекарствата могат само да намалят болките.

— Много съжалявам, Вивиан.

— Не искам от теб да го обичаш, но ако ти...

— Няма да кажа нищо, обещавам.

— Не искам да промениш отношението си към него. Алонсо не бива да усети, че го съжаляваш. Това ще го погуби. Ако не узнае, ще продължи да живее с мечтите си.

— Какво ще стане, когато настъпи време...

— Когато този миг настъпи... Не искам да мисля за това. Ще нося сама болката си, но той трябва да бъде щастлив. Само в краен

случай ще го настаня в болница.

Кристина беше потресена от новината за болестта на Алонсо. Беше ѝ тежко, че най-добрият ѝ приятел е болен, а тя не може да стори нищо. Самият Алонсо също усещаше, че нещо с него не е наред. Посети лекаря си тайно от майка си, но не предполагаше какво го очаква.

В дома на семейство Дювал нещата не вървяха добре. Точно когато се възвърна вярата им, че Лизбет се е съвзела от преживяното нещастие и започва отново да общува с останалите, Лусиана започна да прави грешка след грешка.

„Мили Боже, колко съм самотна. Нима към това се стремях? Затова ли се омъжих и положих толкова усилия? Затова ли се влюбих в човека, на когото отдадох всичко?“ — често се питаше тя в мигове на самота.

Но щом видеше Андрес, веднага се нахвърляше върху него:

— Отново си бил при нея, нали?

— Не те питам за нищо. Защо кри тайната си двайсет години от мен?

— Тогава не те познавах, не принадлежахме един на друг — оправдаваше се тя, — а ти ме излъга, когато вече бяхме семейство. Не мога да проумея как стигнахме дотук.

— Вече разговаряхме за това — отвърна хладно Андрес.

— Когато обичаш някого, приемаш го с всичките му положителни и отрицателни качества. Просто исках да ми отделяш повече време. Бях разочарован, работата ти винаги беше по-важна от отношенията ни.

— Но не съм ти изневерявала. Ако смяташ, че съм имала връзка с Николас, това не е истина. За разлика от мен обаче ти ми изневеряваш.

— Може би подсъзнателно съм искал да те накажа.

— А после ти е харесало. Доказателство за това е, че още се срещате.

— Защо повдигаме този въпрос? Няма никакъв смисъл.

— Не знаеш какво изпитвам, когато те видя да се връщаш от нея. Само като си помисля, че сте се целували или любили...

— Не започвай отново — помоли я той.

— Държиш се така, сякаш нищо не се е случило.

— Положението става непоносимо, Лусиана. Искаш ли да напусна къщата?

— Толкова ли много държиш да бъдеш с тази жена?

— Разговорът ни е безсмислен. Нали се развеждаме? Вече не е нужно да ми правиш сцени на ревност, нито пък аз да се оправдавам. Лека нощ.

Разярена, Лусиана тръгна към стаята на Лизбет. Не беше доволна, че дъщеря ѝ прекарва все повече време с Артемио. Той беше лекар, но работеше като градинар при тях и тя се дразнеше, че точно той бе върнал усмивката на дъщеря ѝ.

Виктор Мануел, който отново бе загубил контрол над живота си, бе доволен, че поне баща му е на негова страна. Но нямаше представа за какво са говорили Андрес и Кристина. Реши открито да го попита, когато един следобед пиеше кафе заедно с родителите си в трапезарията.

— За детето ти — с готовност отвърна Андрес. — Отначало беше уплашена, смяташе, че имам други намерения, но ѝ казах, че тя има най-големи права над детето.

— И тя какво ти отвърна?

— Че детето е само нейно. Предложих ѝ пари и помощ. Казах ѝ, че искам да ѝ помогна с каквото мога.

— Предупреждавам те, Андрес няма да позволя да помагаш на тази измамница.

— Мамо, моля те.

— Няма да спорим — спокойно отвърна Андрес. Искам да кажа и на двамата, че няма да позволя да си играете с Тамара, както стори баща ти с мен.

— Положението е съвсем различно. Освен това няма да позволя внучето ми да живее в бедност. Да ти напомня — с лека ирония се обърна Андрес към нея, — сама ми каза, че не те интересува какво правя. Затова ще помагам на Кристина каквото и да става.

— Ще видим! — заплаши го Лусиана.

— Съжалявам, че личните ми проблеми се отразяват на отношенията между вас — тихо се извини Виктор Мануел на баща си.

— Няма нищо, тя сама си ги създава. Разбери, тя е много травмирана, защото като млада е била бедна. Сега най-важното нещо е твоето дете. Трябва да помогнем на Кристина, независимо дали това ѝ харесва или не — каза Андрес.

Майката на Тамара също знаеше колко е важна родителската подкрепа, но вече не можеше да понася държанието на дъщеря си. Съжаляваше, че Тамара губи почва под краката си. Често изпаднаше в истерия и майка ѝ започна да се страхува, че накрая ще полудее. Тамара все по-често говореше за нещастieto, което може да постигне Кристина и детето ѝ, от което майка ѝ наистина започна да се плаши. Страхуваше се, че дъщеря ѝ може да навреди на Кристина или на Виктор Мануел. Ребека обвиняваше за всичко Виктор Мануел, но истинската причина за поведението на Тамара бе Николас.

Виктор Мануел все по-често имаше усещането, че нещо ще се случи. След честите намеци на Тамара, че той е виновен за това, че е изгубила детето си, той я запита:

— Тамара, обясни ми какво става. Искан Николас да ми обясни нещо за детето, което очакваш, нещо, което ти отказваш да споделиш.

— Защото не знаех какво иска да ти каже тази гадина!

— Лъжеш, Тамара. Каж ми истината, каква е връзката ти с този нещастник? Отговори ми! Каква е връзката ти с Николас Обрегон? — настойчиво запита той, но тя отказа да му отговори.

Подобно на всички останали Виктор Мануел не можеше да предположи каква игра играе Николас. Не допускаше, че би сторил всичко, за да измами Андрес и сина му. Когато веднъж Офелия го попита защо толкова мрази Андрес, той неочаквано се изповяда пред нея:

— Омразата ми към Андрес няма граници. Запознах се с него в началото на кариерата му. Тогава работех в театъра на Барбара Ривера. Трябваше да поставим „Ромео и Жулиета“. Много исках да получа главната роля. Толкова мечтаех за нея. Смятах, че Барбара ще ми помогне да се прославя. Беше ми обещала главната роля. Бях научил текста наизуст. Вероятно и Андрес бе научил ролята. Постигна

невероятен успех. Когато представлението завърши, той получи всичките аплодисменти, които трябваше да бъдат за мен. Открадна ми славата и Барбара. Не му бяха достатъчни само аплодисментите. Открадна ми и любовта на Барбара. Никога няма да му го простя. Омразата ми е безгранична. В състояние съм да сторя какво ли не дори с детето си...

— Какво дете? — объркано попита Офелия. — Какво дете? За кого говориш?

— Хайде, Офелия — заповяда ѝ той, но тя не помръдна от мястото си.

Изведнъж сякаш се съвзе, отдръпна се и побягна. Офелия гледаше като потресена, без дори да предположи какво се е натрупало в душата му и колко силно го е наранил Андрес Дювал преди много години.

ГЛАВА 7

Лусиана постепенно свикна с мисълта, че бащата на бебето, което очакваше Кристина, е Виктор Мануел. Обмисляше начини как да помогне на сина си, за когото Кристина не искаше да чуе и отхвърляше всяка помощ. Лусиана посети Кристина и предложи да ѝ помогне, но тя категорично ѝ отказа.

— Винаги ще можеш да го посещаваш! — обясняваше Лусиана, макар да знаеше, че иска нещо невъзможно от младата жена.

— Не! Не и не! — повтаряше Кристина, несъзнателно хващайки се за корема. — Не настоявайте, госпожо, никога няма да ме убедите.

— Осъзнаваш ли, че ако остане при теб, ще живее в мизерия? При мен ще има всичко необходимо.

— Не разбирам как можете като майка да ми предлагате подобно нещо! Както виждам, вие сте в състояние да изоставите детето си. Никога не съм имала майка и много ми липсва. Но това няма да се случи с моето дете. Винаги ще бъда до него — твърдо заяви Кристина.

— Ще наема адвокат да ти вземе детето — заплаши я Лусиана.

— Да не сте посмели да ми вземете детето! Нямам право! — отчаяно извика Кристина.

Лусиана отново промени тона си.

— Няма да направя нищо, ако се разберем. Дай ми го доброволно!

Кристина бе като зашеметена, инстинктивно започна да я побутва към изхода:

— Никога! Чувате ли! Никога няма да ви дам детето си. Вън от дома ми!

Още някой кроеше планове как да навреди на Кристина. Естествено, това беше Тамара, която опитваше да задържи Виктор Мануел за себе си. Ребека се плашеше от нея и потърси помощ от Лусиана, но тя вече не можеше да контролира живота си и бе загубила самоуважението и решителността си. Проблемите с Андрес, Кристина,

бебето и Лизбет, както и фирмата, която беше пред фалит, я бяха изтощили. Мириам се опитваше да ѝ покаже грешките:

— За бога, Лусиана, как можа да кажеш на Кристина подобно нещо?

— Само поисках детето на Виктор Мануел.

— Това означава ли, че признаваш детето за негово?

— Не съм сигурна, Мириам. Знаеш ли какво? Разчувствах се, като видях как защитава детето си. Много се уплаши, че може да го загуби. Припомних си каква бях аз преди много години, когато се страхувах, че Ана Хоакина ще ми вземе дъщерята.

— Разбираш ли, че правиш същото? Че искаш да ѝ причиниш болка? Не те ли е срам, да се държиш така с Кристина? — попита я Мириам.

За миг Лусиана се замисли и продължи:

— Защо да не го сторя? Първо ще проверя дали детето наистина е на Виктор Мануел. Какво би му предложила Кристина? Нищо!

— Грещиш, Лусиана. Кристина може да му даде цялата любов, на която е способна. Помисли за своята дъщеря — напомни ѝ Мириам за грешката от миналото.

Когато Лусиана започна да се оплаква от Андрес, приятелката ѝ, ѝ напомни:

— Андрес те обича, обожава те. Не му даваш възможност да го покаже. Моля да ме извиниш, но държанието ти и твърдоглавието ти не ти позволяват да го изслушаш и да му повярваш. Няма да те обвинявам, че си изоставила дъщеря си, но ти обичаш да съдиш хората. Постоянно обвиняваш Андрес за грешката, която е извършил.

— Нарани ме, Мириам.

— А ти нарани децата си — немилостиво ѝ напомни тя.

— Децата ми... — замислено повтори Лусиана. — Толкова са заети с проблемите си. Нямаат време или желание да помислят за мен.

— Ти ги отблъсна от себе си.

— Доколкото разбирам, и ти мислиш, че съм виновна.

— Просто съм загрижена — внимателно отвърна Мириам.

— Да, много съм самотна. Понякога се питам дали първата ми дъщеря не би ме обичала повече — въздъхна тя.

Изричайки тези думи, нямаше представа каква грешка допуска. Не искаше да приеме истината, отблъсквайки всички, които се

опитваха да ѝ покажат нещо. Вярваше в онова, което искаше да приеме за истина. Беше убедена, че може да възвърне реда в живота си. Искеше да помогне на снаха си Тамара и не понасяше мисълта, че Кристина ще роди внучето ѝ. А Тамара беше отчаяна и никой не можеше да ѝ помогне в онова, което бе намислила да направи. Дори и Николас не искаше „да изцапа ръцете си“, както ѝ каза един следобед, когато бе посетила апартамента му. Дълго мисли какво да предприеме и непрестанно си повтаряше: „Кристина не бива да роди детето на Виктор Мануел. Тогава всичко е загубено“. На другия ден се отправи към дома на Кристина, нямаше повече време за чакане, неизвестността я убиваше.

Кристина се изненада, когато я видя.

— Бременността ти напредва — подигравателно констатира Тамара.

— Какво правиш тук, Тамара?

— Може да ти прозвучи налудничаво, но дойдох да се уверя, че ще направиш това, което аз не успях.

— Може и да не повярваш, но много съжалявам за случилото се.

— Така ли? Дори да се закълнеш, няма да ти повярвам. Сигурно си щастлива, че загубих детето. Как мога да съм щастлива?

— Защото сме съперници, мразим се.

— Това е нещо различно. Никой не се радва, ако нечие дете умре — възрази Кристина. — Разбирам какво си преживяла, нали и аз ще ставам майка.

— Истинска светица! Няма що!

— Не съм светица и не сме съперници. Отказах се от Виктор Мануел веднага щом научих, че се жени за теб. Разбираш ли? Сега не очаквам нищо от него.

— Само глупачка би направила подобно нещо. Ако бях на твое място...

— Различавам се от теб, Тамара. Никога не бих използвала детето си, за да спечеля някого.

— Не се прави на невинна. Явно си използвала детето си, за да отнемеш съпруга ми.

— Грещиш. — Казах му, че между нас не може да има нищо.

— Но той иска да се разведе с мен, за да е до теб и детето — бързо отвърна Тамара.

Кристина беше объркана, направи крачка и леко се извърна. Тамара не пропусна случая и я блъсна по стълбите. Кристина дори не успя да извика, падна надолу и изпищя, когато се удари. Съседите ѝ чуха писъка и незабавно се втурнаха към нея, а Тамара вече си бе отишла. Беше осъществила плана си и доволна се прибра у дома. Междувременно се страхуваше, че Кристина може да оцелее и да се разбере, че тя я е блъснала.

През това време Кристина стенеше и плачеше. Никой не знаеше как да ѝ помогне и всички я наблюдаваха безпомощно. След известно време я откараха в болницата. За щастие там бе лекарят, който наблюдаваше бременността ѝ. Той веднага я прегледа и ѝ каза, че състоянието на бебето е критично, но че ще се опита да направи всичко възможно, за да го спаси. Случилото се бе разчуло и в болницата пристигнаха отец Хуан де ла Крус, Чемо и други. Всичките ѝ приятели бяха уплашени и се молеха за Кристина и бебето ѝ.

Когато Виктор Мануел научи за нещастиято, той бързо пристигна в болницата. Не можеше да повярва, че има вероятност да — изгуби и това дете. Кристина и бебето наистина бяха в критично състояние. Всички бяха изнервени от неизвестността. Виктор Мануел и Алонсо постоянно спореха, кой е по-необходим в този момент на Кристина. Когато накрая Кристина роди хубаво момиченце, Виктор Мануел осъзна колко скъпо струват грешките, които бе допуснал. Лекарят излезе от родилната зала и заяви сериозно:

— Само бащата може да я види.

— Аз съм бащата! Искам да ги видя.

— Не му позволявайте, докторе.

— Кристина не искаше нищо от теб! — рязко се възпротиви Макловия. — Ще се ядоса, ако го види — настояваше тя пред лекаря. — Не вярвам да се зарадва.

— Естествено, че не — съгласи се лекаря. — Простете, но пациентката ми е твърде слаба и не бива да се вълнува.

— Докторе, не е честно! Аз съм бащата! — безпомощно повтаряше Виктор Мануел.

— Съжالياвам! Като лекар не мога да ви пусна вътре.

Кристина пожела Виктор Мануел да я посети. Искаше да е до нея и да я хване за ръката, да притисне дъщеря си до гърдите си.

— Виктор Мануел... — тихо прошепна тя.

— Тук съм, любов моя. Веднага дойдох. Лекарят ми позволи да вляза, защото си ме викала.

— Сигурно съм те сънувала.

— Щастлив съм, че поне присъствам в сънищата ти.

— Виктор Мануел, видя ли я?

— Нашата дъщеря? Не, в кувьоз е. Никой не може да ходи при нея.

— Добре ли е? — загрижено попита тя.

— Да. Не говори, сега най-важното е да се справиш.

— Толкова искам да видя дъщеря си, да я прегърна. Надявам се Бог да изпълни молбата ми, Виктор Мануел.

— Така ще бъде, ще видиш.

Кристина много се зарадва, когато в стаята донесоха малката ѝ дъщеричка. Беше изпълнена с майчина обич и беше доволна, че и Виктор Мануел е тук. Тримата най-после бяха заедно, както в мечтите ѝ.

— Виж я.

— Нашата дъщеря, Кристина — изправи се Виктор Мануел.

— Да, нашата дъщеря.

— Как се чувстваш?

— Добре, слава Богу. Искаш ли да я вземеш?

— Позволяваш ли ми? — изненада се той.

— Разбира се. Само бъди внимателен. Придържай главичката ѝ — посъветва го тя.

— Така ли? — с усмивка попита той, поставяйки голямата си мъжка длан под главата на бебето.

В стаята влезе отец Хуан де ла Крус и благослови детето.

— Как ви се струва, отче?

— Прилича на ангелче.

— Да, наистина. Дъщеря ми победи. Оцеля въпреки всичко. Много изстрадах заради нея. Но сега е тук. Никой няма да ми я отнеме.

— Как ще я кръстиш?

— Виктория — веднага отвърна Кристина.

Отец Хуан де ла Крус разбра защо е избрала това име. Раждането на момиченцето беше истинско чудо и победа, над злото.

Приятната атмосфера, която цареше в стаята, бе нарушена от Алонсо, който се втурна и започна да снима Виктория. Искаше да направи първите ѝ снимки за нейния албум. Но това ядоса Виктор Мануел.

— Какво правиш с детето ми?

— Колко гордо го каза — отбеляза злобно Алонсо. — Ти изостави Кристина, за да се ожениш за друга. Откъде сега този интерес?

— Не е време за разпавии.

— Доколкото знам, Кристина не ти позволява да признаеш детето.

— Ще оставим този въпрос, сега говорим за чувства.

— Какви чувства?

— За тези към Кристина и детето.

— Защо трябва да взимам предвид чувствата ти?

— Кристина ме обича — несигурно отвърна той. — Въпреки всичко още ме обича.

— И така да е, няма да те вижда. Не можеш да ѝ натрапиш любовта си.

— Нима?

— Нито можеш да твърдиш, че си баща на детето.

— Така е!

— Да, заченала е от теб, тук приключва участието ти. Не се погрижи за Кристина, докато беше бременна.

— Не знаех...

— Не ѝ предложи защита и нежност. Трябваше да я защитаваш от майка си. Тя постоянно я преследваше. Направи така, че да загуби всяка работа, която започваше. Ако толкова я обичаше...

— Не знаех какво става! Не съм виновен за това, което е сторила майка ми.

— Чуй ме, остави Кристина на мира — помоли го Алонсо. — Отречи се от детето. Никога няма да бъде твое. Не се сближавай с бебето. Няма да го видиш повече.

Андрес се намеси в полза на сина си. Той го подкрепяше непрекъснато във връзката му с Кристина. Вярваше, че върши нещо справедливо, но го измъчваше тайната, която криеше от Виктор Мануел. Не искаше да нарани сина си. Страхуваше се да му каже, че го

е взел от Барбара в затвора и че животът му не е бил такъв, какъвто той вярваше. Мислеше, че всичко е останало в миналото, а сега се страхуваше от това, как би реагирал Виктор Мануел, когато научи. Винаги се бе държал добре с него, но сега се страхуваше. Не искаше синът му да страда като Лизбет. Затова подкрепяше и дъщеря си, за разлика от Лусиана. Подобно на всички момичета на тази възраст парализираната Лизбет не можеше да разбере правилно подкрепата, която ѝ оказваха останалите, нито ухажването на Артемио, който бе отчаяно влюбен в нея. Срамуваше се от това как изглежда, беше потисната — всичко я правеше нещастна и неуверена в себе си, така че не виждаше нещата в истинската им светлина. Когато Артемио ѝ каза, че явно не е достатъчно добър за нея и че не я заслужава, тя се ядоса:

— Напротив, аз не те заслужавам. За какво ти е инвалид като мен, който не може да се придвижва без чужда помощ? Ти ме съжаляваш! — ядоса се Лизбет, но всъщност се сърдеше на себе си, защото беше безсилна да промени каквото и да било.

Тъй като Артемио я обичаше истински, той прояви разбиране и продължи да я убеждава.

— Артемио?

— Да.

— Мисля, че и аз те обичам — каза тя.

— Знам, че е твърде рано... — неуверено продължи Артемио, — но ако искаш, може да поговорим с родителите ти. Ще поискам ръката ти.

— Първо ще трябва да попиташ мен — пошегува се тя.

— Лизбет, искаш ли да се ожениш за мен? — театрално попита Артемио и застана на колене.

— Ще си помисля — усмихна се тя, после извика: — Да, Артемио.

Той не се поколеба, раздели се с Лизбет и отиде да търси господин Андрес Дювал.

— Бих искал да поговоря с вас за Лизбет — направо започна.

— Нещо не е ли наред? — стресна се бащата.

— Не, Господин Дювал, знам, че ще се изненадате от онова, което ще ви кажа. Не мога да крия тайни. Искам да ви призная открито. Господин Дювал, влюбен съм в дъщеря ви Лизбет. Ако всичко върви както трябва, бих искал да се ожения за нея.

Андрес наистина се изненада, но бързо се съвзе, почеса се по главата и накрая даде благословията си, макар че това щеше да предизвика нов конфликт с Лусиана.

Вивиан обаче не беше като Андрес. Тя не искаше да изпусне случая. Обичаше Кристина като дъщеря и мечтаеше тя да ѝ стане снаха. Кристина усещаше тази любов и ѝ се доверяваше във всичко. Така че ѝ каза какво се е случило в онзи ден, когато Тамара я бе посетила. Ядосана, Вивиан веднага посети Лусиана:

— Искам веднага да говорим.

— Посещението ти ме изненадва — призна тя. — Седни. Предполагам, че става дума за нещо много важно. Ако става дума за фирмата...

— Не, няма да говоря по работа. Дойдох да поговорим за Кристина.

— Вивиан, няма какво да говорим за нея...

— Защо не я назовеш по име? Тя е невинна жертва. Искам да знаеш, че тя не е сама. Няма да позволя на никого да застраши живота ѝ отново. Не разбираш ли, че Кристина можеше да умре?

— Вивиан, нямам представа какво се е случило — грубо отвърна Лусиана. — Тя иска да убеди сина ми, че чака дете от него.

— Кристина е казала истината. Съжалявам, че жена като теб не се гордее с внучката си. Кристина не лъже. Момиченцето, което роди, е на Виктор. Може би това ще те заинтересува — провокира я Вивиан.

— Да не искаш детето да е от твоя син?

— Бих дала живота си това дете да е от Алонсо. Щеше да е много щастлив.

— Явно цениш Кристина. Не знам защо, тъй като не я познаваш. Никога няма да ѝ простя. Няма да ти позволя да се месиш в решенията ми относно Кристина. Най-добре ще е да стои настрана от сина ми и да го забрави. Той е семеен.

— Да? Сигурна съм, че Кристина не го е забравила и не иска да има нищо общо с него, но съпругата му заслужава да бъде наказана.

— Не позволявам да говориш така за Тамара!

— Много се лъжеш по отношение на нея! Снаха ти се е опитала да убие Кристина. Блъснала я е по стълбите!

Лусиана не искаше да повярва, но когато изпрати Вивиан, тръгна към апартамента на Тамара. Тя се уплаши, когато Лусиана я запита къде е ходила предния ден и ѝ предаде думите на Вивиан. Съвзе се бързо и започна да се оправдава, отхвърляйки съмненията на Лусиана. Тя повярва на думите на Тамара и ѝ дожаля за снаха ѝ. Тамара си отдъхна, когато изпрати Лусиана, но съмнението, че нещо ще се случи, не я напусна.

— Не предприемай нищо против Тамара — заповяда Кристина на Алонсо. Най-важното нещо в живота ѝ сега беше бебето.

— Трябва да я обвиниш. Ако не го направиш ти, аз ще го сторя — настояваше той, не искаше тази жена да се измъкне безнаказано.

— Алонсо, какво ще спечеля с това?

— Трябва да отговаря за постъпките си. Опитала се е да те убие.

— Не искам да си помислят...

— Предвидила е всичко. Трябва да я предадеш на полицията. Това не може да мине безнаказано.

— Не, Алонсо! Нямам нищо против нея, разбираш ли? Взех решение — непоколебимо отвърна Кристина. — Не ме интересува какво ще си помислят семейство Дювал. Те ще решат, че искам да отмъстя на Тамара!

— Правиш го заради Виктор Мануел — изрече той, без да крие ревността си.

— Не искам нищо да помрачи щастието ми. Не искам омраза близо до бебето ми. Ако Тамара е решила да ми навреди, нека Бог я съди.

— Какво щеше да стане, ако планът ѝ бе успял?

— Слава богу, не успя. Искам да забравя случилото се. Това е последната ми дума! — изрече тя с тон, който не търпеше възражения.

Не желаше никакви неприятности, искаше да се наслади на щастието си със сестрата от сиропиталището. Приятели ѝ носеха цветя, получаваше телеграми и поздравителни картички и не искаше да си разваля деня с нещастната Тамара, която бе част от миналото.

Тамара крачеше нервно из апартамента. Не знаеше какво се е случило в болницата и се страхуваше от Виктор Мануел.

— Защо ме гледаш така? — страхливо попита тя, щом той я погледна.

— Успокой се, Тамара — студено отвърна той. — Дойдох само да се преоблека. Ще ти кажа направо. Кристина роди дъщеря. Да, Тамара. Станах баща на прекрасно момиченце — радостно събщи той. Не си направи труда да скрие щастието си.

Още не можеше да повярва, че всичко това се случи в последните двацет и четири часа. Животът му се бе променил коренно. Беше щастлив и забрави за съществуването на Тамара, която се бе свила в ъгъла на стаята.

Никой не можеше да предположи колко се зарадва Алонсо на раждането на дъщерята на Кристина. Любовта му към нея беше безгранична, а сега обичаше по същия начин и Виктория.

— Дъщерята на Кристина е чудесна — каза той на майка си, когато се прибра у дома.

— Надявам се да прилича на майка си. Заради глупостите на Тамара и двете едва не умряха.

— Откъде знаеш?

— Кристина ми каза. Всъщност я принудих да ми каже.

— Не разбирам защо не иска да предаде Тамара. Това не бива да ѝ се размине просто така. Трябва да бъде наказана. Заслужава го.

— Разбирам те, синко. Но трябва да уважим желанието на Кристина. Тя е пострадалата страна и затова има право да реши сама.

— С всички сили се опитва да забрави Виктор Мануел и семейство Дювал.

— Ако можеше да спечелиш сърцето ѝ!

— Да, мамо. Обичам Кристина и ще се боря и тя да ме заобича. Заедно с детето ще бъдем щастливо семейство. Започнах да обичам момиченцето като собствено.

— Ще се казва Виктория, нали?

— Кристина избра името. Раждането ѝ означава победа над смъртта. Животът победи — каза той.

Каквото и да планираше Алонсо, бе обречено на провал, защото Виктор Мануел не излизаше от стаята на Кристина. Радваше се на двете си красавици, които му бяха отворили вратите към рая. В погледа му се четеше обожание, в сърцето му нямаше място за друга жена. За Кристина всеки миг, докато той държеше на ръце Виктория, бе скъпоценен.

— Кристина, колкото повече я гледам, толкова повече я обичам. Момиченцето е прекрасно.

— Да, Бог ме дари с красиво дете, истинска кукличка — отвръщаше тя.

— Бог е дарил и на двама ни, Кристина — поправи я той, но не й се сърдеше. — Жалко, няма да играем футбол, но двамата с майка ти...

— Виктор Мануел, моля те. Недей да правиш планове. Не се обвързвай. Детето е мое. Ти имаш задължения към друга жена.

— Влюбен съм в теб и съм луд по дъщеря си.

— Най-добре ще е да ни забравиш — твърдо заяви тя.

— Не, Кристина. За вас ще е най-добре да бъдем заедно.

— Няма да споря с теб. Сега ме остави да почина.

— Кристина, не можеш да ми забраниш да я обичам. Баща съм й и няма да се отрека от бащинството си.

— Вече взех решение. Трябва да го приемеш. Моля те, тръгни си.

Виктор Мануел не беше единственият щастлив баща. Хуан де ла Крус също беше много доволен. Не излизаше от стаята на Кристина, защото искаше да сподели всеки миг с любимите си същества. Лусиана още не се бе отказала от намерението си да вземе детето на Виктор Мануел в дома си дори ако се наложеше да го купи с пари.

— Дойдох да ти предложа пари за детето — студено заяви тя, сякаш не ставаше дума за човешко същество, сякаш самата тя никога не бе имала деца. — Колко искаш за него?

— Моля? Как смееете да ми предлагате подобно нещо? — извика обидено Кристина.

— Не се преструвай. Размисли добре. Детето ще има всичко при мен.

— Явно сте се убедили, че е на Виктор Мануел. Ами ако ви каже, че не е?

— Убедена съм. Затова и дойдох.

— Няма да ви го дам. Махнете се! Махнете се завинаги от живота ми! Няма да продам детето си. Може да нямам вашите пари и власт, но твърдо ще се боря за детето си. Винаги ще бъдем заедно. Няма да го изоставя. Никога няма да постъпя като майка си — да захвърля безпомощното си бебе. Детето си.

— Не разбираш причините, поради които една майка може да изостави детето си.

— Не съществува причина, поради която да го сторя. Майка ми не е искала да се бори за мен. Решила е да ме напусне. Никога няма да ѝ го простя. Майка, която изоставя детето си, не заслужава прошка — презрително изрече Кристина.

— Не съм дошла тук да слушам историята на живота ти. Достатъчни са ми моите грижи. Така че не се прави на толкова горда. Това няма да помогне нито на теб, нито на детето ти. Къде ще я отведеш, като излезеш от болницата?

— У дома.

— Моля те, нима наричаш дом бараката, в която живееш? На това ли ще обречеш детето си?

— Вървете си и престанете да ме обиждате!

— Ти ли говориш за обида? Какво ще кажеш за това, което ми причиниха Андрес и приятелката ти. Знаеш ли какво почувствах, когато се опита да оплетеш сина ми?

— Това няма никаква връзка с Лоренса и господин Дювал. Никога не съм искала нищо от Виктор Мануел. Разбирате ли? Нищо не искам! Не ми е нужно нищо и от вас! Нито на мен, нито на детето ми — повтори тя думите, които Лусиана бе казала на Ана Хоакина преди двайсет години.

— Сега говориш така. Скоро ще повикаш сина ми и ще искаш пари от него. Несъмнено ще го накараш да се ожени.

— Грешите, госпожо. Ако някога се реша да сключи брак, то ще бъде с истински мъж, който не позволява да го манипулира майка му. И накрая, искам да ви кажа нещо, госпожо. Въпреки парите и властта, която притежавате, жал ми е за вас. Виждам, че сте изпълнена с горчивина и озлобление. Огорчена сте от всичко и най-вече от себе си. Един Господ знае защо. Не можете да намерите щастие и обвинявате другите за това. Съжалявам ви, госпожо — искрено изрече Кристина.

Нямаше ден, в който Виктор Мануел да не отиде до болницата, но посещениято му редовно завършваше със свада.

— Най-голямата ми мечта беше да се омъжа за теб — разочаровано му каза Кристина. — Сега разбирам, че тези мечти са неосъществими. Искях да стана известна манекенка, но радостта ми не трая дълго.

— Чувствам се отговорен. Изхвърлиха те от модната агенция заради мен. Направих грешка и затова живея с жена, която не обичам. — Съзнанието за вината му го потискаше. — Отнех шанса ни да бъдем щастливи.

— Просто изпълни дълга си, не те обвинявам. Ще те помоля да не идваш повече. Забрави за мен и за детето.

— Това е невъзможно. Никой няма да ме отдели от това дете.

— Виждаш ли, детето те накара да се върнеш при мен!

— Не е вярно. Търсих те и когато нямах представа, че си бременна. Няма да те лъжа, искам да бъда до дъщеря си, но никога не съм преставал да мисля за теб. Обичам те както в първия ден, в който те срещнах.

— Колкото и да се обичаме, не можем да бъдем щастливи. За съжаление пътищата ни се разделят.

— Може би още има време да се преборим за любовта си, за дъщеря ни. Не се тревожи, ще направя всичко възможно да е щастлива. Ще ѝ се посветя напълно, разбираш ли? Когато се разведе с Тамара, ще се омъжиш ли за мен?

Докато те двамата се разправяха, Тамара съставяше план против Виктория, която застрашаваше брака ѝ с Виктор Мануел. За щастие отвличането от болницата, което бе планирала, бе неуспешно. Всичко се бе случило много бързо, а Виктор Мануел се възползва от инцидента, за да убеди Кристина да не го отхвърля.

— Ще поискам развод от Тамара.

— Вече ти казах какво мисля за това.

— Защо? Става дума за нашето щастие.

— Щастieto ми вече не зависи от твоето решение. Много време ми трябваше, за да осъзная, че щастieto зависи от самия човек.

— Кажи ми обичаш ли ме?

— Знаеш, че не умея да лъжа. Да, обичам те. Винаги ще те обичам.

— Тогава няма за какво да размишляваме.

— Не става дума само за това, дали ме обичаш или не. Не забравяй, че имаш жена. Сестрите от сиропиталището ме учеха да прощавам, но не и да забравям.

— Но нали каза, че ме обичаш? — реагира Виктор Мануел.

— Да, може би няма да обичам никой друг като теб, но ни разделят толкова много неща — майка ти, детето, което Тамара очакваше.

— Несправедлива си! Ти не ми каза, че си бременна.

— Не ти казах, защото винаги имаше нещо по-важно от мен в твоя живот. Не искам да говорим повече за това, защото ми причиняваш болка. Върви си, Виктор Мануел!

— Добре, тръгвам си. Искам само да знаеш, че те обичам. Разкайвам се за грешките си. И вероятно никога повече няма да се влюбя. Целуни дъщеря ни от мен — излезе от стаята той, уверен, че ще оправи отношенията си с Кристина. Не можеше да се примири с мисълта, че може да загуби детето и жената, които обича. Не заслужаваше такова наказание.

Точно когато си помисли, че най-тежкото е минало, Кристина се прибра у дома и изпадна в шок. Тамара бе откраднала всичко от апартамента — от личните ѝ вещи до леглото и дрешките на бебето. Проблемът бързо беше разрешен от Алонсо и Вивиан, които още веднъж показаха добрите си чувства към Кристина.

ГЛАВА 8

Лусиана се опита да бъде силна, но не успя да сдържи сълзите си. Натрупваната с години болка започна да се излива. Андрес безмълвно слушаше. „Изгубена дъщеря“ — повтаряше си той, опитвайки се да разбере смисъла на думите ѝ. Изпълненият му с укор поглед бе прикован в разплаканото лице на Лусиана.

— Какво разбираш ти от страданието на една майка? Изпитала съм го. Цял живот съм страдала заради нея, заради дъщерята, която съм имала и изоставила преди много години. Да, напуснах я — повтори тя през сълзи. — Бях много млада. Обичах един човек. Имах дъщеря от него, Андрес.

— Къде е? Коя е тя? — развълнувано попита той.

— Не съм я виждала, откакто се роди. Изоставих я.

— Как си могла да го сториш? — възмути се Андрес. — Та това дете е твое. Твоя кръв.

— Бях болна и много бедна — опита се да му обясни и да го умилостиви тя. — Нямах с какво да я храня. Не можех да намеря работа. Животът ми беше ужасен. Нямах кой да ми помогне. Всички ме отблъскваха и отбягваха. Унижаваха ме. Бях уплашена, отчаяна. Умирах. Страхувах се, че може да умре. Затова я оставих на прага на една къща.

— Лусиана, разбирам мъката ти — каза Андрес, — но не мога да повярвам. Оставила си дъщеря си пред вратата на някаква къща? Така не се постъпва дори с куче!

— Замълчи! — извика Лусиана, наранена от думите му. — Не ми казвай нищо. Съвестта ми непрестанно ме измъчва. Затова давах на Лизбет всичко, което пожелаеше. Смятах, че така ще поправа грешката си. Затова я разглезах. Нямах сили да ѝ откажа нищо. Мислех си за онова нещастно дете, което оставих една вечер. Разглезах дъщеря ни, защото съвестта ме измъчваше. Лизбет обаче се превърна в неблагодарно, разглезено момиче, което не ме разбира...

— Не научи ли нещо за нея? — прекъсна я Андрес. — Не се ли опита да я откриеш?

— Опитвах. Отидох на онова място. Смятах, че са я взели, но не открих нищо. Не бяха взели детето ми. Отнесли са я в сиропиталището.

— Кой е бащата на детето? — немилостиво попита Андрес. Лусиана замълча. — Отговори ми. Кой е баща на детето? Трухильо ли? — провокира я той.

— Естествено, че не — обидено отвърна тя.

— Тогава кой? — настоя Андрес.

— Не мога да ти кажа.

— Защо? Кого криеш? Кого защитаваш?

— Казах ти вече, че не мога да ти кажа.

— Трябва. Искам да знам — разгневи се Андрес.

— Защо? Това се случи преди много години. Преди да се запознаем.

— Въпреки това бих искал да науча. Трябва! Кажете ми кой е бащата на детето? — упорито настояваше Андрес. Отново го обзеха гневът и чувството, че е бил излъган. Искаше му се да я удари, но се въздържа.

— Ако не ми кажеш, ще си помисля нещо, което няма да ти хареса. Сигурно още го обичаш?

— Не, не е вярно — опитваше се да се защити и оправдае Лусиана. Спомни си непознатата къща и стомахът ѝ се сви. Сведе глава, готова да чуе новите упреци на Андрес. Той мълчеше, а тя продължи: — Вярно е, че го обичах, но това чувство отдавна умря в мен. С времето се превърна в омраза.

— Още ли го мразиш?

— Не. Простихме си.

— Виждала си го отново? — ревниво попита Андрес. — Това означава, че още го обичаш.

— Не, всичко остана в миналото, заедно с любовта и омразата.

— Не мога да повярвам. Мълчала си през всичките тези години. Разбирам онова за Трухильо и Николас, но тук става дума за дете. За твоята дъщеря. Как си могла да живееш с мен, пазейки тайната? Ти, която толкова държиш на морала и твърдиш, че си почтена жена — гневно я упрекна той.

— Замълчи! — извика Лусиана.

— Не, сега ти ще слушаш! Не мога да повярвам. Дори чувството за вина не ти попречи да се стремиш към успех в работата, вместо да се посветиш на Лизбет! Изслушай ме! Лизбет не може да понесе властолюбието ти. Сигурен съм, че и другата ти дъщеря, която си захвърлила на улицата, не би могла да те обича и уважава!

— За коя дъщеря говорите? — изненада ги Виктор Мануел. Не бяха забелязали кога е влязъл в стаята. Беше усетил, че става нещо важно и бе останал безмълвен. Но Андрес бе толкова разгневен, че вече не обръщаше внимание на нищо.

— Лусиана има още една дъщеря, сигурно вече си чул — обърна се той към сина си, без да крие омразата си и желанието си да унижи Лусиана. Тя се опитваше да каже нещо, но беше загубила дар слово. Знаеше, че ще ѝ бъде много тежко да обясни на Виктор Мануел, когото обичаше като син, какво се е случило. Без капка милост Андрес разказа всичко на сина си.

— Мамо, това не е истина, нали? Не мога да повярвам!

— Обясни му — настоя Андрес, наслаждавайки се на безсилието ѝ. — Да видим ще имаш ли смелост да обясниш на децата. Признай им кой е бащата на това дете.

— Мамо, не знам какво да кажа. — Виктор Мануел бе неприятно изненадан. Проклинаше мига, в който бе решил да влезе в стаята им. Отиде при Лусиана и я прегърна. Разбираше каква душевна болка изпитва и колко много се нуждае от подкрепа, за да превъзмогне обвиненията на Андрес. Искаше да ѝ помогне. Най-лесно беше да я осъди за постъпката ѝ. Изчака я да се успокои и заедно с баща си напусна стаята. Съжаляваше, че ще разочарова Лизбет. Двамата с Артемио бяха решили да се венчаят въпреки несъгласието на Лусиана и Виктор Мануел беше дошъл да се опита да я убеди да се съгласи, но сега това вече не беше от значение.

Андрес се бе поуспокоил. Виктор го усети и го запитва внимателно какво възнамерява да прави сега. Андрес беше объркан, разкъсваха го противоречиви чувства, не можеше да реши дали подобна тайна може да ги раздели или не.

— Дойде ми като гръм от ясно небе — опита се да му обясни баща му. — Не мога да ти опиша какво изпитвам.

— Разбирам. Какво ще стане с мама?

— Нищо. Ще уважим решението ѝ. Не иска да каже кой е бащата на детето, което е изоставила. Това е неин проблем.

— Добре, татко. Ще те оставя да си помислиш.

— Благодаря, синко. У дома ли се прибираш?

— Не, ще се поразходя и ще помисля.

— Бих искал да ти направя компания, но не мога. Не и тази нощ — искрено отвърна баща му.

— Разбирам, татко. Не се тревожи — отвърна Виктор Мануел и си тръгна.

Вместо у дома, където го чакаше Тамара, която го тормозеше с непрестанните си капризи, той се запъти към църквата на отец Хуан де ла Крус. Знаеше, че съществува начин да помогне на Лусиана, но тя не беше готова да каже истината. Осъзна, че въпреки страданията си, тя се опитва да защити бащата на детето си. Учудваше се от факта, че отец Де ла Крус познава майка му много добре и инстинктът му подсказваше, че вероятно знаеше тайната, но реши да не се намесва в чужди дела. Така потънал в мисли, стигна до църквата. Отец Хуан де ла Крус не се изненада, когато го видя. Сякаш го очакваше.

— Отче, знам, че е късно — извини се Виктор Мануел. — Но трябваше да ви видя.

— Седни — спокойно го покани свещеникът. — Става дума за Кристина, нали?

— Отче, опитах се, но не мога да я забравя. Не мога да престана да я обичам.

— Не знам какво да кажа, синко. Хората са слаби същества и затова сме несъвършени.

— Отче, има още нещо — осмели се да каже той. — Познавате мама от много години. От колко точно?

— От години — с привидно безразличие отвърна Хуан де ла Крус.

— Сигурно е споделила с вас много неща.

— Да, така е.

— Някога говорила ли ви е за детето, което е изоставила? Знаете ли нещо за това дете?

— Знам, че е имала дете, преди да се омъжи.

— Значи знаете истината?

— Да.

— Отче, какво можете да ми кажете за момичето? Отец Хуан де ла Крус дълго мълча.

— Защо не ми отговорите? — нетърпеливо запита Виктор Мануел.

— Задаваш ми въпрос, на който не мога да отговоря.

— Защо?

— Защото Лусиана ми каза всичко на изповед.

— Но аз трябва да науча.

— Извинявай, синко. Не мога да ти кажа онова, което искаш да узнаеш. Не смея — тъжно отвърна свещеникът, съзнавайки, че с решението си причинява мъка на Кристина и на Лусиана.

Андрес не настояваше и не измъчваше Лусиана да признае истината. За разлика от него Виктор Мануел беше много по-тактичен, държеше се добре с Лусиана и се надяваше да научи нещо. На следващата сутрин Андрес го изчака след закуска и го покани в кабинета си.

— Каза ли ти нещо Лусиана за детето?

— Нищо, а и нямам намерение да настоявам — разочарова го Виктор. — Виждам, че страда, и не искам да й причинявам повече неприятности.

— Значи няма нищо ново. Не знаем нищо.

— Каза ми, че съществуват истини, които биха наранили някого, ако се разкрият. Не искаше да ми каже никакво име. Явно се опитва да защити някого.

— Кого, как смяташ?

— Несъмнено бащата на детето си.

— Въпреки че се развеждаме, много ме боли. Наранен съм дълбоко — каза замислено Андрес. — Заради лъжата на Лусиана и заради съдбата на това момиче. Ужасно е. Как е могла да живее толкова години с тази тайна в душата си? Къде ли е сега момичето?

— Разговарях с отец Хуан де ла Крус — прекъсна го Виктор. — Потвърди, че познава мама много добре. — Така Виктор ловко подтикна баща си към заключението, че свещеникът знае много повече от тях за майка му.

Андрес веднага взе решение да посетят отец Хуан де ла Крус.

— Сигурен ли си, че искаш да отидеш? — попита Виктор Мануел, желяейки да разбере доколко е готов баща му да разбере истината.

— Напълно. Искам да разреша тази загадка. Длъжен съм да защитя майка ти, с каквото мога. Въпреки че тя не желяе това — допълни той с горчивина в гласа.

Неочакваните посетители не зарадваха Ана Хоакина. Беше в дневната с Кристина и дъщеря й Виктория. Бяха й на гости за пръв път. Беше взела момиченцето на ръце, но то не преставаше да плаче.

— Шшш... — успокояваше я Ана Хоакина. — Толкова отдавна не съм държала бебе в ръцете си. Какво ти е, миличко? — потупваше я тя, докато прислужничката не се появи и не събщи за Виктор Мануел и Андрес.

Нервирана, госпожа Ана Хоакина скочи с намерението да ги отпрати, но синът й я възпря и се обърна любезно към бащата и сина.

Когато видя Кристина, на Виктор му стана неприятно, а още по-неприятно му стана, когато тя се намери да си тръгне. След раждането Кристина се бе разхубавила. Необикновена, с ангелска красота, сякаш огряна от вътрешна светлина. Бебето също беше чудесно и личеше, че за него се грижат много добре.

— Заради нас ли тръгваш? — попита той, но тя го изгледа презрително. Нямахше намерение да отговаря на въпроса му.

— Ще дойда друг път, отче. Надявам се, че ме разбирате — извини се Кристина.

— Да, дъще, както желяеш.

— Мога да ви откарам — предложи Виктор. — Дай ми ключовете от колата — обърна се той към баща си.

— Благодаря, не е нужно — рязко отвърна младата жена.

— Алонсо ще дойде да ни вземе.

— Отче, бих искал да поговоря с вас, ако ми позволите — опита се да промени темата Андрес.

— Напротив, не можете да идвате, когато си поискате — извика Ана Хоакина. — Синът ми още не е добре.

— Моля те, изпрати Кристина и детето — помоли я синът й. — Остави ме насаме с господин Дювал и сина му.

Ядосана, госпожа Ана Хоакина напусна стаята.

— Идват да му досаждат с проблемите си — оплака се тя. — Сякаш синът ми е единственият човек, към когото могат да се обърнат.

— Нима не се гордеете с него, че го търсят в мигове на отчаяние? Че търсят подкрепата му? — попита прислужничката.

— Не искам. Не желая да има каквато и да е връзка със семейството на Лусиана Дювал, нито с Кристина. Двете са еднакви. И двете са заченали дъщерите си неомъжени. Няма съмнение, че им е в кръвта — обвиняваше тя.

През това време отец Хуан де ла Крус, Виктор Мануел и Андрес вече се бяха настанили в кабинета.

— За какво искате да разговаряме?

— За детето, което Лусиана е изоставила — директно заяви Андрес.

— Лусиана ти е признала? — не успя да се сдържи отец Хуан де ла Крус.

— Да, каза ми всичко. Можете да си представите как се чувствам.

— Бъди сигурен, че мога. Объркан ли си?

— Не, нещата са ми по-ясни от всякога. Неприятни са ми, но всичко е ясно. Отче, бил съм сляп през всичките тези години. Съпругата ми, госпожа Дювал, госпожа „Идеална“ беше олицетворението на съвършенството. Толкова твърда, когато ставаше дума за чужди грешки.

— Андрес, ти си ядосан — опита се да го успокои Хуан де ла Крус.

— Не, обожавах я. Бях я издигнал на пиедестал. Сега всичко рухна.

— Андрес, бъди великодушен. Смили се над нея.

— Толкова години ме е лъгала. Крила е от мен нещо много важно. Лъгала ме е. Не знам как да разбирам държанието ѝ.

— Ще се наложи — кратко отвърна Хуан де ла Крус. — Не само тя е сгрешила, а и бащата на детето. Този човек трябва да сподели отговорността с Лусиана.

— Не пожела да ми каже кой е бащата.

— С какво ще ти помогне това? Само ще ти причини болка — продължи отецът.

— Не разбирате ли колко съм объркан? Изпитвам гняв, ревност, недоверие. Жал ми е за изоставеното момиче. Поне ми кажете познавате ли момичето? Знаете ли къде е?

— Познавам я, Андрес. Това е всичко, което ще ти кажа — твърдо отсече той. На Андрес не му оставаше нищо друго, освен да си тръгне.

Нещо толкова важно като факта, че не е единствена дъщеря, не остана за дълго тайна за Лизбет. Тамара, съпругата на Виктор Мануел, изнервена от провала, който бе претърпяла по отношение на съпруга си, се погрижи да ѝ го съобщи по най-грубия начин, злобно наслаждавайки се на своя триумф.

— Защо не ги помолиш да те изведат? Денят е чудесен — преструваше се на загрижена Тамара.

— Не, благодаря. И тук ми е добре.

— Толкова си твърдоглава, дойдох да те видя. Сигурно е ужасно да седиш в тази количка.

— И аз така мислех отначало.

— Затова ли се влюби в градинаря? — запита я Тамара, не допускайки, че някой може да изпитва чувства към човек от по-нисша класа.

— Това е моя работа.

— Добре, както кажеш. Въпреки това жал ми е да те гледам така — лукаво добави тя, — а и този проблем с майка ти.

— Какъв проблем? — изненада се Лизбет.

— Имаш ли ми доверие? След онова, което ми причини, повече нищо няма да ти кажа.

— Значи не е толкова важно, иначе би ми казала. Кажи ми как разбра?

— Чиста случайност — излъга тя. Виктор Мануел ѝ беше казал в момента, в който тя го принуждаваше да се любят, а той уморено сподели с нея проблема, който му тежеше. — Научих в кабинета, когато брат ти говореше с Мириам. Щом влязох, веднага замълчаха.

— За какво говореше Виктор с Мириам?

— Наистина ли искаш да научиш?

— Да.

— Няма да кажеш на никого, нали?
— Да.
— Закълни се — настоя Тамара.
— Обещавам.
— Не, закълни се.
— Добре, заклевам се.
— Ако отново ме предадеш, ще се разкайваш.
— Добре, кажи най-после, за какво става дума?
— Добре. — Тамара се изправи и драматично замълча. — Ти не си единствената дъщеря на майка си.
— Какво говориш?
— Преди теб Лусиана е имала още една дъщеря. Изоставила я е.
— Лъжкиня! Измисляш си!
— Не лъжа.
— Не ти вярвам!
— Не е необходимо. Казах ти достатъчно.
— Не мога да повярвам, че мама е имала още една дъщеря — замислено повтори Лизбет. — И още по-лошо, че я е изоставила.
— И го е скрила от вас — злобно добави Тамара. — Това е най-лошото.
— Къде е изоставеното момиче? Коя е тя? Как се казва?
— Не мога да отговоря на тези въпроси, но майка ти сигурно може. Може би знае къде е детето ѝ. Когато се е омъжила за баща ти, детето не е било при нея. Сигурно го е оставила при баща му.
— Знаеш ли кой е бащата?
— Не. Това можеш да разбереш от Лусиана — подтикваше я да вземе участие в играта ѝ тя. Лизбет заплака, докато Тамара се преструваше, че я утешава и я подтикваше да научи кой е бащата. — Нали искаше да разбереш, затова ти казах. Не плачи. Не мога да ти помогна. Обеща да не казваш на никого. Сега трябва да тръгвам. Довиждане.
Докато Тамара разговаряше с Лизбет, Виктор Мануел беше в стаята на майка си.
— Скъпи, много съм загрижена за теб. Бракът ти с Тамара не върви добре. Дъщеря ми страда. Бих дала всичко от себе си, за да се оправят отношенията ви.

— Разбирам загрижеността ти, но ме изслушай добре. Няма спасение за брака ми с Тамара. Откакто се оженихме, сме осъдени на провал. Оженихме се без любов. Ще те помоля да стоиш настрана от проблемите ни — студено отвърна той.

— Но аз само... — опита се да обясни тя.

— Знам какво върша, заклевам се. Мен също ме боли, но не мога да променя нищо. Просто не я обичам. Въпреки че съм до нея, сърцето ми е далеч.

— Тамара е жена, която би избрал всеки мъж. Тя е образована и красива, от добро семейство. Трябва да се срамуваш, че си паднал толкова ниско. Кристина е отчаяна, без морални принципи, реши се да роди от теб, без да сте женени.

— Аз съм баща на детето, въпреки че не искаш да го признаеш — твърдо изрече Виктор Мануел. — Затова трябва да бъда до жената, която обичам.

— Не те разбирам. Кристина не те иска. Забрави за нея и за детето. Бъди щастлив със съпругата си, все едно че те не съществуват.

— Разбери, не мога да се отрека от Кристина.

— Виктор Мануел, ако ти...

— Готов съм да се изправя срещу всеки... ще се разведе с Тамара. Кристина ще стане моя съпруга — заяви той, но Лизбет прекъсна разговора им.

Не й отне много време да научи цялата истина. Без капка съжаление, изпълнена с горчивината и недоволството, натрупани с годините, тя нападна майка си. Бременото, което носеше, се оказа твърде тежко за Лусиана. Дъщеря й страдаше. Бракът на Виктор не вървеше добре. Напоследък, въпреки че бе силна жена, постоянно плачеше.

— Искам да разбера нещо — извика разплакана Лизбет.

— За какво става дума?

— Мамо, истина ли е, че имаш още една дъщеря? — запита Лизбет, гледайки я право в очите. — Как можа, мамо? — повтаряше тя. — Искам отговор. Имаш ли друга дъщеря?

— Да, Лизбет... — промълви Лусиана, но после събра сили и продължи: — Какво знаеш ти за болката и огорчението?

Плачът й привлече вниманието на Андрес.

— Мили боже, какво става?

— Разбрах всичко. Мама има друга дъщеря — грубо отвърна Лизбет.

— Тя ли ти каза?

— Да, кажи ми всичко, искам да знам! Къде е тя? Защо не е с мама? Къде е дъщеря ѝ, татко?

— Семейството ми ли ще ме съди? Добре, готова съм! Започнете съда? Вие сте обвинителите — гневно изрече Лусиана, възвръщайки борческия си дух. — Съдете ме, щом искате — изгледа ги тя. В този миг усети невероятна сила, която ѝ бе нужна не за да се оправдае, а за да защити един прекрасен спомен от времето, когато бе обичала силно Хуан де ла Крус и бе родила от него дъщеря — дете, което бе изоставила, но което бе сигурна, че ще открие.

— Не приемай така нещата, мамо — опита се да я вразуми Виктор Мануел. — Разбери ни, изненадани сме. Искаме да ни обясниш какво се е случило. Защо не ни каза истината?

— Отначало се страхувах да не ме обвините. Да не ме осъдите и отхвърлите. Сама се осъждах достатъчно дълго за онова, което съм сторила. Страхувах се да не изгубя мястото, за което толкова се борих. Изпитвах ужас истината да не разруши щастието ви. Затова реших да мълча. Смятах, че щастието на семейството ми е по-важно от истината. Естествено, няма да ме разбереш — обърна се към Андрес. — Не ти се е налагало да пазиш такава страшна тайна. Истината, която би унищожила живота на хората, които толкова обичаш. Сега осъзнах, че лъжата не води доникъде. Рано или късно, когато най-малко очакваш, тайната излиза наяве. През цялото време мислех, че истината може да застраши нашия брак, както и спокойствието на децата ни. Всичко се промени. Разбирам, че съм сгрешила. Сега всички са нещастни. Чувствате се измамани. Големи са болката и страданията заради укриването на тази истина. Усилията ми не послужиха за нищо. И така, нашият брак вече не съществува — с огорчение завърши речта си Лусиана, убедена, че Андрес е разочарован. — А децата ни вече не са щастливи.

— Как си могла да криеш тайната толкова дълго? — за кой ли път попита той.

— Не знам — рязко отвърна тя, поглеждайки към Лизбет, която все още плачеше. — Затова се отдадох на работата си. Положих много усилия, за да имате всичко. Всичко, което не дадох на изоставеното си

дете. Затова те глезех толкова и ти давах каквото пожелаеш — продължи Лусиана. — Правех ти подаръци, но никога не съм била твоя приятелка и не те разбирах.

— Никога не си била нежна с мен — оплака се дъщеря ѝ. — Нито пък беше с мен на Деня на майката. Докато майките на другите деца приемаха подаръците им, аз криех твоя, за да ти го дам по-късно. Дори не разбра кога беше първата ми менструация — тъжно изрече тя и се разплака още по-силно. — Даде ми всичко, освен любов.

— А онази болка, която ме задушава? — напомни ѝ майка ѝ. — Убиваше ме, когато те погледнех и виждах в какво състояние си. Нима това не е любов? Толкова е трудно да си майка — прошепна тя. — Никога не намираме подходящ начин да покажем любовта си към децата, да им покажем, че те са най-важното нещо в живота ни.

— Ако са толкова важни, защо изостави дъщеря си? — огорчено попита Лизбет.

— Защото умираше в ръцете ми. Моето дете... Дадох му живот, но умираше от глад и студ. Никой от вас не знае какво е да си гладен. Никога няма да разберете отчаянието на майката, която няма с какво да нахрани детето си.

— Въпреки това трябваше да науча истината — настоя Андрес. — Бих споделил болката с теб. Щеше да ми помогне да те разбера по-добре. Щях да ти докажа, че можеш да ми вярваш.

— Разговорите сближават съпрузите — отвърна Лусиана. — А сега разбирам, че ние никога не сме разговаряли.

— Не знам дали нямаше да е по-добре да скриеш истината, но те разбирам — подкрепи я Виктор. — Само се моля на Бога майка ми да е като теб. Ти беше чудесна и ме направи добър човек. Може да си сгрешила, но оценявам любовта, която ми дари и за която не мога да ти се отплатя. Въпреки че не сме от една кръв, обичам те от цялото си сърце. Не ме интересува какво се е случило, нито защо си скрила истината. Само искам да ми кажеш къде е дъщеря ти. Тя е моя сестра и искам да се запозная с нея. Къде е? Кажи ми, мамо.

— Не мога, защото не знам. Съжалявам, но не знам — уморено въздъхна тя, сломена от неразбирането, което показваха останалите.

— Знаеш ли как да я открием? — Стори му се, че има решение на въпроса.

— Не.

— Може би отец Хуан де ла Крус ще ни помогне. Той е запознат със случая.

— Откъде знаеш? — изненада се Лусиана.

— Каза ми го лично.

— Какво още ти каза?

— Не пожела да ми каже нищо друго — обясни Виктор Мануел.

— Каза, че каквото е научил, е било под формата на изповед и не може да наруши клетвата си.

— Отец Хуан де ла Крус знае коя е дъщеря ми?

— Някой му се е изповядал — обясни Виктор Мануел. — Мамо, кажи ми кой е баща на детето ти — помоли я той, но Андрес реши да я отведе.

Хвана я за ръка и я поведе към спалнята им. Знаеше, че ѝ е нужна почивка, че е изтощена, но не издържа и я попита:

— Лусиана, къде отиде любовта ни?

— Моля?

— Когато научих истината за детето, разбрах, че и двамата сме пренебрегнали любовта си. Изгубихме я. Не я запазихме. Не я подхранвахме.

— Не съпоставяй нашата любов с тази към детето.

— Знам, че тази любов е силна, но нашата също означаваше много.

— Ако беше така, защо допусна да се провали?

— Лусиана, не вини само мен. Ти също си отговорна. Искаш ли да откриеш това дете?

— Това е най-голямото ми желание, но също така искам да се върне нашата любов.

— Тежко ми е да призная, че съм сгрешил. Гордостта ме накара да потърся извън дома онова, което винаги съм имал тук.

— И го намери. Не може да се направи нищо повече.

— Греша, Лусиана. Все още можем да спасим брака си.

— Как, Андрес? Когато се опитвам да си спомня за щастието ни, аз те виждам с нея. Без дрехи във ваната. Не мога да изтрия този спомен.

— Но можем да се опитаме да поправим отношенията си, ако пожелаеш.

— Не става дума за това какво искам. Разбери, ти ме унижи. На мъжете им е лесно да излъжат, нямат представа каква обида нанасят. Не мога да забравя, че си я прегръщал и целувал, че нейната кожа се е допирала до твоята.

— Чувствах се самотен. Може би съм го сторил, за да те накажа.

— И напълно успя.

— Аз също съм наказан. Изгубих най-ценното — семейството си. Никога не съм преставал да те обичам — нежно изрече той. Доближи се до нея и се опита да я прегърне.

— Пусни ме! — извика тя. — Не ме докосвай! Добре, признавам, и двамата сгрехихме. Сега ти трябва да признаеш, че любовта ни е мъртва. Няма начин да я съживим? — безчувствено заяви. — Върви си — заповяда му тя, но по тона ѝ усети, че всъщност не го желае. Отново я прегърна и този път тя не се отдръпна.

— Прочетох сценария на сериите, в които ще играеш — рече тя, за да му докаже, че въпреки всичко мисли за него и за кариерата му.

— Наистина ли? — изненада се той. — Как ти се струва?

— Много занимателно. Какво ще кажеш за онази част, където възрастният мъж се влюбва в млада жена? — закачливо го попита тя.

— Не се шегувай. Харесва ли ти? — недоверчиво попита още веднъж той.

— Много — искрено призна тя, преди отново да го прегърне и да потъне в сън.

Лусиана възвърна силите си. С години се обвиняваше за всичко, което се случваше, но сега знаеше, че трябва да открие детето си и наистина да бъде щастлива. Беше уверена, че Хуан де ла Крус знае къде е дъщеря им, но не може да ѝ каже заради тайната на изповедта. Заспа в прегръдките на съпруга си, мислейки за отец Де ла Крус. Тази нощ сънува къщата му. Отново беше бедна и започна да работи там като слугиня. После го срещна, беше любезен с нея, разбираше я, постепенно започна да изпитва привличане към него. Смяташе, че това е любов, но беше страст без сериозна обвързаност.

На Лизбет не ѝ беше лесно да приеме новото положение. Не беше разстроена от факта, че има сестра, а от това, че майка ѝ беше крила това дълги години. Намираше спасение и утеха в прегръдките на Артемио. Струваше ѝ се, че той я разбира напълно, че ѝ дава силата, от която се нуждаеше. Той беше нейното семейство, което никога не бе имала. Решиха да се оженят. Оставаше само да съобщи на родителите си. Беше близка с баща си, затова съобщи новината първо на него.

— Гордея се с теб, дъще — искрено се зарадва той и я прегърна. — Въпреки нещастията ти си толкова смела и решителна.

— За мен е важно да ме подкрепиш.

— Ако сте сигурни в чувствата си, можете да разчитате на мен.

— Господин Дювал! — намеси се в разговора младежът. — Известно ми е, че съществува разлика между нас, преди всичко социална и икономическа.

— Никога не съм обръщал внимание на това — възкликна Андрес. — Най-важен е човекът и онова, което носи в себе си. Важни са чувствата му. Ще поговоря с госпожа Лусиана — обеща им той.

— Надявам се да разбере, че двамата се обичаме. Не бих искал да се оженим без благословията ѝ — продължи Артемио, гледайки към Лизбет.

Тя кимна, давайки съгласието си да отидат в стаята на Лусиана.

— Не се тревожи, надявам се Артемио да успее да убеди майка ти. Нали се обичате?

— А ако мама не се съгласи? — попита Лизбет.

— Ще те защитя въпреки онова, което тя казва или мисли.

Лизбет го погледна с благодарност. Подкрепата му ѝ беше необходима.

Артемио потърси Лусиана в стаята ѝ, но не я намери.

Насочи се към библиотеката, тъй като знаеше, че тя прекарва свободното си време там. Беше прав. Лусиана не го очакваше, но предполагаше защо е дошъл и го изгледа недоволено.

— Няма да ви отнема много време — извини се той. — Накратко, ще ви съобщя това, което смятам, че е важно.

— Добре, какво има?

— Трябва да ви съобщя, че с Лизбет искаме да се оженим. Искаме вашата подкрепа и съгласие.

— Много добре знаеш, че не съм доволна от факта, че Лизбет иска да се омъжи за теб — отвърна Лусиана.

— Ние се обичаме — наивно възрази Артемио.

— Това са глупости — грубо отвърна тя. — Пълни глупости!

— Това означава ли, че не ни давате вашата благословия? — разочарова се той.

— Естествено, че не. Против тази сватба съм. Не я одобрявам.

Артемио я изгледа гневно и безпомощно. Очакваше тя да продължи.

— Много си дързък. Ти си беден лекар с празни джобове — продължи да го обижда тя. — Без положение и име. Имах други планове за дъщеря си. Няма да ме заблудиш, ти преследваш парите ми, но аз мога да я лиша от наследство.

— Ако желаете, можете да го сторите. Ще ми направите голяма услуга. Обичам Лизбет. Ще постъпим както Бог е отредил. Ще се оженим със или без вашето съгласие — извика той, но Лусиана не го слушаше.

Тя тръгна към дневната, където бяха Лизбет и Андрес, а той я последва. Възбудените им гласове отекваха в коридора.

— Предполагам, че си на негова страна — обърна се Лусиана към Андрес.

— Права си, на страната на любовта съм.

— Естествено, както и Виктор Мануел. Всички сте еднакви. Правите каквото си искате, без да мислите за последствията. Единствената, която има ум в главата си в това семейство, съм аз.

— Жалко, че нямаш и сърце — подигравателно отвърна съпругът ѝ.

Лусиана онемя. Заболя я от думите му. Лизбет и Артемио го наблюдаваха. Андрес осъзна какво е казал и се опита да се извини, но беше късно.

— Не ме обвинявай. Твоята романтика не ме интересува. Дъщеря ни е достатъчно нещастна и така.

— Тя умираше, само любовта на Артемио я накара да се съживи — напомни ѝ Андрес. — Как е възможно да си против? Остави ги да бъдат щастливи.

— Не намесвай Артемио! — рязко възрази Лусиана. — Не говори така за него.

— Лизбет е права. Артемио е добър и я обича.

— Той преследва парите й — упорстваше майката. — Използва случая, за да спечели пари.

— Смяташ, че всички са като теб ли? — запита Лизбет.

— Говори каквото си искаш, но това е истина.

— Така постепенно ще се окажеш съвсем сама. Сама с парите си. Може би точно това искаш? — тъжно изрече Андрес.

Лусиана и Андрес стояха изправени един срещу друг и се гледаха гневно. Лизбет седеше разстроена до масата, а Артемио стоеше безпомощно до нея. Настъпилата тишина беше непоносима. Появата на Виктор зарадва Лусиана.

— Престани да я измерваш в пари. Нямах право.

— Няма да напусне къщата без мое позволение. Нито ще се омъжи против волята ми.

— Грещиш, мамо. Не ми е необходимо твоето позволение. Пълнолетна съм.

— Във всеки случай има моята благословия — намеси се отново Виктор Мануел.

— Заставаш против мен? Обединили сте се, за да докажете, че сте по-силни от мен.

— Наистина си много твърдоглава.

— Не иска да разбере, че става въпрос за щастието ми — подигравателно добави Лизбет. — Ще се боря — твърдо заяви тя.

— Откъде знаеш, че ще си щастлива? Не можеш да преценяваш хората.

— Грещиш, тя преценява добре — защити я брат й. — Най-важното е, че има чувства.

— Но не знае кое е добро за нея — беше непреклонна Лусиана.

— Не можеш да разбереш какво е истинска любов — защити Андрес дъщеря си.

— А ти можеш?

— Един момент, не говорим за вас — обади се Виктор Мануел. — Говорим за Лизбет и нейното щастие.

— Бъди разумна, Лизбет — внимателно се обърна към нея майка й. — Това е поредната ти лудост.

— Мамо, времето на лудориите и детинщините отмина. Животът не може да ми предложи много. Затова дълбоко ценя любовта на

Артемио. Разбери, имам нужда от него. Не се опитвай да ме разубедиш. Няма да успееш.

— Свикнала си да живееш като принцеса. Той е бедняк.

— За какво са ми пари? Можеш ли да ми купиш нови крака с твоите пари?

— Виктор Мануел, винаги си ме подкрепял — обърна се Лусиана към сина си. — Сега имам нужда от теб. Направи нещо, накарай я да се откаже.

— Не мога, мамо. И аз, и татко сме на нейна страна.

— Лусиана, защо не се опиташ да разбереш? Дай ѝ шанс да бъде щастлива.

— Винаги съм угаждала на капризите ѝ, но не мога да одобря този брак. Не ме интересува дали ме мислите за груба и безсърдечна. Забранявам ти да се омъжваш. Един ден ще си ми благодарна.

Разговорът беше крайно неприятен за Артемио. Неволно бе станал свидетел на семейна разпра. Лусиана го обиждаше, но той не се предаваше лесно. Целуна Лизбет, поздрави Андрес и Виктор Мануел и напусна къщата. Лизбет не си направи труда да го изпрати. Остана в стаята, за да се пребори за най-важното в живота си — за Артемио и за любовта му.

— Не ми казвай нищо — обърна се Лусиана към нея, щом той излезе. — Моля те да размислиш.

— Не мога да повярвам, че носиш сърце от камък — възкликна Андрес. — Нарани дъщеря си заради глупавите си предразсъдъци.

— Защиствам я по свой начин. Вече ти казах, няма да позволя този брак.

— Нетърпима си, особено сега, когато на Лизбет са ѝ нужни разбиране и любов.

— Ти не се съпротивляваш, защото си слаб. Много по-лесно е да се согласиш.

— Не мислиш за детето ни — обвини я Андрес.

— Загрижена съм за бъдещето ѝ.

— След нещастията нейното бъдеще е доста неясно — напомни ѝ той. — Чрез този младеж тя осъществява мечтите си.

— Така е, но ние живеем в настоящето.

— Татко, опитите ти са напразни — безпомощно се обади Лизбет. — Няма да отстъпи. Ще се наложи да напусна тази къща. Ще

живея при Артемио.

Лусиана занемя. Андрес тъжно я изгледа. Щяха да загубят дъщеря си заради упоритостта на Лусиана.

— Вече ти казах — отново повтори тя, свикнала никой да не ѝ възразява. — Никъде няма да ходиш. Престани да ни измъчваш. Не можеш да го сториш.

— За какво говориш? За това, че не мога да ходя? Ще намеря някой да ме изведе от тук, мамо — отвърна Лизбет. — Не можеш да ме спреш.

— Във всеки случай имаш подкрепата ми — намеси се Андрес въпреки гневните погледи на жена си.

— Това е заговор! Решили сте да ми покажете, че заедно сте по-силни от мен, че не уважавате решенията ми. — Тя умоляваше с поглед Виктор за помощ, но той вдигна рамене.

— Не ме разбираш. Боря се за своето щастие, без значение как гледаш ти на нещата. Животът не ми предлага много, така че любовта на Артемио ми е нужна, затова и сватбата е толкова важна за мен — каза Лизбет.

— Но... — прошепна майка ѝ, — ти живееш като принцеса тук, а той няма пукната пара.

Лусиана беше победена. Изскочи от дневната и затръшна вратата, избяга от тях, за да не видят сълзите ѝ, за да не ѝ се присмиват.

Тримата се изгледаха безмълвно. Съучастнически се усмигнаха. Бяха на прага на победата, а Лизбет щеше да бъде щастлива с човека, когото обичаше.

Виктор се наведе и я целуна по косата. Беше време да я отведе в стаята ѝ. Андрес тръгна с тях. Когато останаха сами до леглото ѝ, Андрес с любов се вгледа в лицето ѝ.

— Татко — сънливо промълви тя, — не си ме учил да се моля.

Той объркано се усмигна.

— Скъпа, помоли се.

Тя затвори очи, събра ръце за молитва и думите сами се изляха от душата ѝ. Баща ѝ я гледаше с любов. Сетне приклепна до нея и започна да се моли. Лизбет имаше подкрепата на баща си и брат си, намери утеха в Бога и събра сили да се пребори за онова, което ѝ беше най-нужно в момента.

Виктор беше доволен, че сестра му намери щастието си. Надяваше се любовта на Артемио да ѝ вдъхне смелост да се изправи от инвалидната количка. Все по-често отбягваше Тамара. Обаче се случи нещо, което най-малко очакваше. Тамара, която най-често бе заета със себе си, си преряза вените.

Когато влезе в апартамента, той я завари да лежи на пода в локва кръв. Зави му се свят. Осъзна, че е виновен за случилото се.

В банята откри парче плат и превърза китките ѝ, после я пренесе на леглото. Безпомощно гледаше преbledнялото ѝ лице и се замисли за съдбата, лукаво подвеждаща хората, които не са един за друг, да се оженят. От мислите му го извади звънът на телефона.

— Татко — разтревожено извика Виктор, когато чу гласа на баща си, — трябва да ми помогнеш. Тя си е прерязала вените...

— Ще взема лекаря и идвам — обеща Андрес.

Виктор затвори телефона. Приклекна до Тамара и я хвана за здравата ръка. След няколко минути пристигнаха баща му и лекарят.

— Татко — втурна се той към баща си, — радвам се, че успя да дойдеш толкова бързо.

Андрес го прегърна и го потупа по гърба, докато доктор Севиля се приближи до леглото на Тамара.

Виктор стоеше безмълвен. Тамара бе прерязала вените си след опита му да се разделят. Когато той бе започнал да подрежда куфара си, тя го бе наблюдавала безмълвно. По лицето ѝ бяха започнали да се стичат сълзи, не беше изрекла нито дума, но после бе прерязала вените си. Едва сега Виктор Мануел осъзна каква болка ѝ бе причинил, колко несправедлив е бил с нея.

Олекна му едва когато лекарят каза, че животът ѝ е вън от опасност. Междувременно се появи майката на Тамара. Обвиняваше го с поглед, но той твърдо бе решил да не се поддава на думите ѝ.

— Извинявай, Ребека, не исках да навредя на дъщеря ти, но всеки път, когато се опитвах да поговоря с нея за развод, тя отказваше да ме разбере.

— Как е възможно да настояваш за развод? Трябваше да се опиташ да спасиш брака ви.

— Ребека, седни и ме изслушай — умолително изрече Андрес.
— Много добре знаеш защо Виктор Мануел беше принуден да се ожени за Тамара. Не забравяй, че обстоятелствата ги накараха да се оженият. Не беше брак по любов.

— За съжаление отношенията ни станаха нетърпими — добави Виктор Мануел. — Най-добре ще е да се разделим. Разбери го.

Ребека се опита да каже нещо, но доктор Севиля ги прекъсна.

— Как е тя, докторе?

— За щастие е добре, госпожо. Виктор е постъпил правилно и е предотвратил кръвоизлива.

— Може ли да я видя? — загрижено попита той.

— Да — отвърна лекарят, — ще ѝ е нужна подкрепата ти. Поговорих с нея. Отчаяна е, защото не може да ти роди дете.

— Смятате ли, че Тамара има нужда от консултация с психиатър или психолог? — попита Андрес.

— Явно ще се наложи. Човек, който е отишъл толкова далеч, трябва да е доста обременен, но най-важното е, че има поддръжката на семейството си. Трябва да разбере, че я обичаш — отново се обърна лекарят към Виктор Мануел — и че не е толкова важно, че нямате дете. Не бива да се ядосва.

— Разбирам, докторе. Ще направя всичко възможно — кимна той.

— Добре — каза лекарят. — Трябва да ѝ давате по една таблетка на шест часа в продължение на шест дни.

Виктор Мануел взе таблетките и си тръгна. Тамара още беше бледа и замаяна след успокоителното, което ѝ бяха дали, но се усмихна, когато видя съпруга си.

— Тамара, защо го направи? — укори я той.

— От любов. От любов към теб. Не мога да живея без теб.

— Тамара — отчаяно въздъхна Виктор Мануел.

— Моля те... Дай ми още един шанс. Моля те. Дай ми шанс да те направя щастлив. Остави ме да опитам. Искам отново да се наслаждавам на живота. Моля те.

— Добре, Тамара, ще направим още един опит — обеща ѝ той.

Тя заплака и го погали по косата със здравата си ръка. В очите ѝ можеше да види колко много го обича. Тревожеше го нейната импулсивност. Когато нещо не ставаше по волята ѝ, тя буйно

реагираше, заплашваше и крещеше. Вече не можеше да понася това държание, а сега бе заловен като в капан. Искаше му се да заплаче. Разкъсваше се между чувството за отговорност към нея и любовта си към другата жена.

Тамара заспа. Загледан в нея, реши, че не я обича повече, че бракът им е свършен, но трябва да бъде търпелив, да изчака, да ѝ даде още един шанс. Едва тогава можеше да започне живота си с Кристина.

Докато Виктор Мануел, потънал в мисли и проблеми, се опитваше да намери изход от положението, Кристина се радваше на дъщеричката си. Бременността не беше променила свършената ѝ фигура и веднага след раждането продължи да работи като манекенка. Малката Виктория не ѝ създаваше проблеми, а и приятелките на Кристина ѝ помагаха. Смяташе скоро да кръсти момиченцето.

Проблемите се появиха, когато Николас започна твърде често да се намесва в живота им. Онова, което ѝ каза, бе шокиращо за нея. Твърдеше, че е баща на Виктор.

Кристина не можеше да повярва.

— Кристина, моля те, изслушай ме. Намеренията ми са добри, нямам причина да те лъжа. Точно обратното, искам да ти помогна, на теб и на дъщеря ти.

— Вече ви казах, че не се нуждая от помощ — твърдо отсече тя. — Защо да искам помощ от вас?

— Защото съм баща на Виктор Мануел.

— Какво? Моля ви, не е истина! — объркано изрече младата жена.

— Знам, че си изненадана. Седни за миг. Знаеш ли, Кристина, това е самата истина.

— Вижте, не знам защо сте дошли да ми разправяте тези неща. Вероятно думите ви са чиста лъжа...

— Повтарям ти, истина е. Аз съм бащата на Виктор Мануел, дъщеря ти е моя внучка.

— Нямам представа каква е целта ви, но не вярвам да е добра. Моля, ви вървете си.

— Кристина, не се страхувай. Никога не бих ти навредил.

— Господин Обрегон, моля ви, вървете си — помоли го тя.

— Знам, че си разтревожена, естествено е, но с времето ще разбереш, че съм прав — не отстъпваше Николас.

Кристина замълча. Никой не можеше да я убеди, че това е истина.

Отец Хуан де ла Крус бе единственият човек, който можеше да ѝ помогне да разгадае тази мистерия, но той също не повярва на твърденията на Николас.

— Не мога да повярвам, че Андрес Дювал не е баща на Виктор Мануел.

— Нито пък аз, но Николас Обрегон твърди, че му е син. Отче, какво знаете за майката на Виктор Мануел?

— Веднъж Лусиана ми каза, че е имала нещо общо с Николас, но по-добре не се намесвай в тези неща — посъветва я той. — Това е проблем, който не те засяга. Освен това майката на Виктор Мануел е мъртва, така че не бива да я съдим, нито да говорим лошо за нея.

Кристина не остана доволна от разговора с Хуан де ла Крус, но не го показа. Целуна ръката му и излезе от църквата. Той отпрати молитви към Бога да я защити от неприятностите. Кристина тръгна към парка, където я очакваха приятелките ѝ, разговаряйки с Виктор Мануел.

Отец Хуан де ла Крус също си тръгна към къщи. Щом влезе, му се стори, че нещо не е наред. Майка му се държеше странно, лицето ѝ беше преbledняло, а ръцете ѝ трепереха. Малко преди той да се прибере, се беше разиграла страшна сцена. Трухильо бе нахлул в къщата ѝ.

— Това е къщата на моя приятелка — студено ѝ напомни той, тъй като тя се канеше да го изхвърли.

— Не съм ви приятелка...

— Приятелите са, за да си помагат един на друг — продължи той, без да обръща внимание на думите ѝ.

— Казах ви, не съм ви приятелка! Мога да ви изхвърля на улицата.

— Но съм сигурен, че няма да го сторите. Седнете и изпийте едно питие. Знам много неща за вас и не вярвам да искате да се разчуют.

— Предател!

— Какво би станало, ако кажа, че вие сте планирали нещастния случай, при който дъщерята на Лусиана остана инвалид?

— Какво говорите? — престори се, че не разбира нищо Ана Хоакина.

— Спомнете си.

— Но аз... — промърмори тя.

— При инцидента загина синът ми Маурисио — грубо отвърна той. Ана Хоакина започна да трепери. — Вие сте виновна за смъртта му — напомни ѝ, докато тя нервно крачеше из стаята. — Седнете, щом ви казвам! Опитайте се да се сетите! Вие планирахте всичко. Аз изпълнявах нарежданията ви.

— Не си спомням нищо — твърдеше Ана Хоакина.

— Така ли? Изпийте едно питие и ще си припомните — подкани я Трухильо.

Тя реши, че това няма да е краят на разговора им, и се страхуваше от онова, което можеше да последва. Отдъхна си, когато той тръгна, но страхът, който бе преживяла, беше оставил следи по лицето ѝ. В това състояние я намери синът ѝ. Тя успя да събере сили да му се усмихне и да се държи както винаги. Отново се бе превърнала в безпогрешната Ана Хоакина.

Но и да не беше така, Хуан де ла Крус нямаше намерение да се задържа дълго у дома. Беше научил, че Лизбет и Артемио са взели решение да се оженят, и реши да ги посети. От пръв поглед разбра, че любовта на Артемио дава сили на нещастното момиче. Изглеждаше по-свежа и поздрава — като човек, открил целта в живота си, и явно вече не мислеше, че да си в инвалидна количка означава край на живота. Имелда им сервира чай, а после свещеникът остана сам с Лизбет.

— Е — започна отец Хуан де ла Крус, — научих, че възнамеряваш да се омъжиш.

— Точно така — грубо му отвърна тя. — И вие ли сте против нашия брак? Нямам намерение да се караме, но тъй като сте добър приятел на майка ми, предполагам, че тя ви е изпратила.

Отец Хуан де ла Крус бе изненадан от реакцията ѝ. Помълча известно време, после заговори спокойно:

— Грешиш, Лизбет. Дойдох да те видя и си спомних, че веднъж ти ми каза, че не знаеш как да се молиш на Бога.

— Трябва да ви кажа, че започнах да се уча. Татко и Артемио ми помагат.

— Радвам се, дъще. Няма нищо по-хубаво от това да общуваш с Бог.

— Чета Библията — похвали се тя.

— Бог винаги се радва, когато агнето се върне в стадото — напомни ѝ Хуан де ла Крус.

Лизбет благодарно му се усмихна. След един период на недоволство, когато ѝ се струваше, че всичко е свършило, постепенно животът ѝ започна да се връща към обичайния си ритъм. Кой знае, надяваше се тя, може би един ден Бог щеше да ѝ помогне да проходи отново и тогава щастието ѝ щеше да е пълно.

— Радвам се, че дойдохте, отче — усмихна се тя.

— На мен също ми беше приятно — отвърна той и се наклони да тръгва.

Стигна до вратата и посегна да я отвори, но някой го изпревари и той застана очи в очи с Лусиана. И двамата се изненадаха. Когато се съвзе от шока, Лусиана се разгневи. Веднъж вече бе изгубила дете заради него. Дали това посещение не означаваше, че ще ѝ отнеме и Лизбет.

— Мамо — радостно се обърна момичето към майка си, — отец Де ла Крус е съгласен да се омъжа за Артемио.

— Може ли да поговорим насаме — процеди през зъби Лусиана.

— С удоволствие — отвърна спокойно той. Отправиха се към библиотеката. Той мълчеше, докато тя наливаше по едно питие.

— Вече ти казах — започна Лусиана, — че не искам те да се венчаят, а още по-малко ти да ги благословиш.

Отец Хуан де ла Крус понечи да каже нещо, но тя грубо го прекъсна:

— Не ме критикувай, искам само Лизбет да бъде щастлива.

— Това е твое право, но не одобрявам това щастие, което ти ѝ желаш.

— Кой може да каже, че майката греши, когато иска детето ѝ да е щастливо? Кой? Някой, който никога не е имал майчински чувства. Извини ме, Хуан, ти не си виновен за това. Нямах представа какво е да живееш за детето си. Искаш най-доброто за него, но никога не знаеш дали грешиш или не.

— Лусиана... — започна той.

— Не, остави, ме да говоря. На света няма училище за майки. Това е най-важната задача за всяка жена и няма кой да я научи. Да си майка е много трудно, Хуан. Не става дума само за раждането. От самото начало трябва да си готова за това, че децата ти ще те осъждат, защото, това, което им даваш, невинаги е онова, което искат. Понякога им даваш пари, а те искат любов. Когато им даваш любов, искат пари и лукс.

— Лусиана, най-важното е любовта. Да обичаш, това означава да ги пуснеш на свобода. Всички обичаме, но малко от нас знаят да обичат. Ти например вече не знаеш как да го направиш. Поставяш твърде много условия за любовта си. Не умееш да обичаш свободно, от цяло сърце. Ти вече не си онази Лусиана, която познавах.

— Престанах да съм такава в нощта, в която изоставих дъщеря си — напомни му тя. — Животът ми драстично се промени, станах друга жена.

— Да, сега си съвсем различна — жена, която прилича на майка ми. Не знам дали забелязваш, че причини на Кристина това, което майка ми причини на тебе.

— Възможно е. Може би е така — неохотно се съгласи тя. — Затова сега съм огорчена и лишена от илюзии.

— Моли се, Лусиана — посъветва я Хуан де ла Крус, докато тя подигравателно му се усмихваше. — Моли се много, да те благослови Бог с дарбата да обичаш. Разбери, Лусиана. Децата израстват и трябва да имат свой живот. Детето не е чаша, която се пълни, а огън, който се разпалва. По-добре детето да е далеч от теб, но щастливо, отколкото до теб, но потиснато.

— Но Лизбет е толкова млада — едва чуто прошепна Лусиана.

— Двамата с Артемио ще постъпят както трябва. Защо не им разрешиш? Повече ли ще ти хареса да живеят заедно, без да се венчаят?

— Не, няма — ужаси се тя.

— Тогава ги подкрепи.

— Винаги съм мечтала за деня, в който дъщеря ми ще се омъжи. Искан да й приготвя чеиз, сватба и тържество за всичките ни приятели.

— Лизбет не иска сватба. Искан само да влезе в Божия храм и да свърже живота си с Артемио.

— Добре. Ще се съглася, но не го правя заради него, а заради нея. Единствено заради Лизбет.

Отец Хуан де ла Крус въздъхна с облекчение. Вече си представяше щастието в очите на Лизбет. Радваше се, че предотврати още една трагедия — Лизбет да избяга от дома си и да причини болка на Лусиана — болка, която тя вече бе преживяла веднъж.

Лусиана седеше, потънала в мисли. Отец Хуан де ла Крус още веднъж я бе принудил да промени решението си. Това бе цената, която трябваше да плати, ако искаше да запази дъщеря си до себе си. Разговорът привърши и тя го изпрати до вратата.

След известно време тръгна към стаята на Лизбет. Отново изпита болка, щом я видя в инвалидната количка. Седна до нея и я хвана за ръката. Питаше се дали Лизбет някога ще разбере колко я обича.

— Хуан де ла Крус ме убеди да не се противя на щастието ти. Ако си убедена, че ще го намериш с това момче, ще те подкрепя. Ще се моля на Бога всичко да бъде както трябва.

— Не се притеснявай, всичко ще бъде наред, ние се обичаме. Заедно ще преодолеем препятствията, които ще изникват пред нас.

— Искам да те предупредя, че в брака не всичко е по мед и масло.

— Знам, мамо, бракът не е игра. Не те обвинявам, че ми нямаш доверие. Години наред се държах като разглезено момиче, без съвест и отговорност, но този период отмина.

— Надявам се — неуверено прошепна Лусиана. — Единственото, което искам, е да живеете у дома.

— Но, мамо... — промълви Лизбет. — Двамата с Артемио искаме да започнем живота си в собствен дом.

Лусиана пребледня, неволно стисна юмруци, сякаш възнамеряваше да се бори против някаква непозната сила.

— Но това е невъзможно. Не си в състояние...

— Извинявай, мамо, но ще живея в моя къща и ще се грижа за съпруга си. Няма да променя решението си.

— Добре — уморено се съгласи тя. — Прави каквото искаш. Няма да кажа нищо повече. Само че няма да има сватба.

— Слава богу — възкликна иронично Лизбет, — най-последно получих благословията на майка си.

Осъзнавайки, че е засегнала Лусиана с думите си, бързо се усмихна, протегна ръце и я прегърна. Лусиана целуна Лизбет по косата, сякаш бе малкото ѝ момиче, а не жена, готова да поеме отговорностите на брака. Щом излезе от стаята, телефонът иззвъня.

— Ало? — радостно каза Лизбет, очаквайки да чуе гласа на Артемио.

— Лизбет? — попита женски глас.

— Да, кой се обажда?

— Кристина.

— Кристина?

— Да. Сигурно си изненадана от обаждането ми, но научих, че ще се омъжваш.

— Да, така е.

— Искам да ти пожелаая всичко най-хубаво и да си щастлива.

— Благодаря ти за пожеланията. Кристина, искам да те помоля за една услуга. Не ми отказвай.

Дълго не се бяха виждали и Лизбет беше щастлива да я чуе отново. Искаше Кристина да я посети. Искаше да сподели с някого радостта си.

За щастие Лусиана не можеше да ги чуе. Беше забранила на Кристина да се появява във фирмата ѝ. Когато излезе от стаята на Лизбет, реши да се обади на Хуан де ла Крус. Той все още ѝ оказваше морална подкрепа.

— Сигурно си доволен, казах на Лизбет, че може да се омъжи. Имам усещането, че съм подтикнала дъщеря си към нещо опасно.

— Радвам се за Лизбет — стигна до нея благият му глас, — но ми е жал за теб. Какво да сторя, за да облекча душата ти?

— Кажи ми коя е дъщеря ми, единствено това ще ме успокои. Кажи ми веднага, иначе наистина ще съжеляваш за мен.

— Не мога, Лусиана, не мога да разкрия тайната на изповедта. Какво ще стане с християнската вяра, ако ние, свещениците, ѝ изневерим и започнем да разказваме онова, което са ни доверили? Такава тайна трябва да се запази завинаги. Това ще знае само Бог и никой друг. Разбирам болката ти като майка и те моля да ми простиш.

До него достигна плачът на Лусиана, а след малко линията прекъсна. Можеше да си представи обляното ѝ в сълзи лице, да усети топлите ѝ сълзи, но не бе в състояние да отиде срещу вратата си.

Той също имаше нужда да открие душата си пред някого. Отец Селарио бе забелязал, че в последно време е мълчалив и замислен. Предложи му помощта си, а отец Хуан де ла Крус я прие с удоволствие.

— Какво те измъчва, синко?

— Тежи ми тайна, която бе споделена при изповед, отче.

— Такава тайна не може да бъде разкрита, нито да бъде предмет на разговор — напомни му отец Селарио. — Надявам се, че го осъзнаваш.

— Да, отче — съгласи се Хуан де ла Крус, — и нямам намерение да го сторя. Споменах го пред вас, защото това е причината за моето страдание. Спомняте ли си, когато ви говорих за миналото си? За дъщеря ми, за която разбрах съвсем наскоро?

— Разбира се, спомням си. В тази история бяха замесени и госпожа Лусиана Дювал, и Ана Хоакина.

— Точно така, отче. Спомняте ли си колко се промени животът ми, откакто Лусиана ми каза, че имаме дъщеря? Когато го осъзнах, съвестта ми започна да ме измъчва. По-късно се успокоих, когато при една изповед разбрах коя е дъщеря ми. Сега ми тежи на душата, че не мога да го съобщя на Лусиана, която се измъчва. Постоянно ме пита, а аз съм свещеник, отче, но и моята душа страда, защото не мога да успокоя една измъчена жена. Лусиана плаче и ме умолява да ѝ кажа коя е дъщеря ѝ. Чувствам се сломен. Виновен съм, отче. Господи, помогни ми!

Отец Селарио въздъхна дълбоко. Молеше се на Бога да му покаже верния път, да постави верните думи в устата му, да успокои Хуан де ла Крус.

— Синко, ще споделя не само болката ти, но и твоята тайна.

— Какво искате да кажете, отче?

— Знаем коя е дъщеря ти. Не, ти не казвай нищо — предупреди го отец Селарио. — Ти не можеш да говориш, за да не нарушиш обета си. Знаем коя е дъщеря ти, не защото някой ми е казал, а защото не можем да не забележа как я гледаш и как се тревожиш за нея.

Хуан де ла Крус се разтревожи, питаше се дали още някой е забелязал.

— Да, Хуан де ла Крус. Знаем, че Кристина е твоя дъщеря.

ГЛАВА 9

Когато чу звънеца, на Лизбет ѝ се прииска да се втурне по стълбите, но изведнъж осъзна, че се намира в инвалидната количка. Затова се придвижи до огледалото и приглади косата си с ръка, докато се заслушваше да чуе гласовете от долния етаж. Когато дочу гугукането на бебе, едва не заплака, но усмивката се върна на лицето ѝ, щом видя Виктория в ръцете на Кристина.

— Изглеждаш чудесно — не се стърпя тя да похвали Кристина за идеалния ѝ външен вид.

Кристина се усмихна, опитвайки се да не гледа към инвалидната количка и краката на Лизбет. Разбирайки добре умолителния поглед на Лизбет, тя постави детето на скута ѝ.

— Много е сладка, Кристина. Не мога да ѝ се нагледам.

— Аз също. Животът ми се промени, откакто се роди Виктория.

— Виктория? — изненада се Лизбет. — Кръстила си я на брат ми.

— Не, дадох ѝ това име, защото...

— Причината не е важна, Кристина. Казва се като брат ми.

— Добре, права си.

— Кръсти ли я вече?

— Кръщаването е утре. Искаш ли да дойдеш?

— Каниш ли ме?

— Естествено. Все пак ти е племенница. Лизбет, много бих се радвала, ако дойдеш. Ще бъде в църквата на отец Хуан де ла Крус.

— Благодаря.

— Нали е много сладка? — още веднъж попита Кристина, поемайки детето. Когато се обърна, се намери лице в лице с Лусиана, която я гледаше студено. Кристина пребледня, но бързо се съвзе.

— Добър ден, госпожо Дювал — поздрави тя.

— Добър ден, Кристина.

— Погледни, мамо. Детето не ти ли прилича на Виктор Мануел?

— На него ли си го кръстила? — попита Лусиана.

— Да, така е записана. Утре ще я кръстим.

— Виж я, мамо. Толкова е красива — непрекъснато повтаряше Лизбет, за да намали създалото се напрежение и за да стопи леда между двете жени.

— Наистина е хубава — трябваше да се съгласи Лусиана. — Мога ли да я взема? — попита малко по-любезно тя. Кристина безмълвно кимна. — Истински ангел. Благословена да си.

Повдигна я високо, а Виктория пицеше от радост. Очевидно много обичаше да си играят така с нея. После Лусиана я прегърна и притисна главата ѝ до гърдите си. Бебето гукаше доволно и се успокои. Кристина и Лизбет учудено се спогледаха. Пред тях стоеше напълно различна жена, нежна и мила, жена, която не познаваха.

— Трябва да тръгваме — смутено заяви Кристина. Гласът ѝ отрезви Лусиана. Бързо върна детето на майка му.

— Ще дойдеш ли пак? — бързо попита Лизбет.

— Не знам, но ще ти се обадя.

— Ще кажа на шофьора да те откара — студено заяви Лусиана.

— Не е необходимо, госпожо. Таксито ме чака пред входа.

— Кажи му да си тръгва — помоли я Лусиана. — Шофьорът ще ви откара.

— Не, госпожо. Ще си тръгна така, както дойдох. Не е необходимо да се грижите за мен.

— Горда както винаги — присмя се Лусиана. Вече знаеше, че не може да спори с Кристина, когато е взела някакво решение.

— Да, госпожо. Сигурно приличам на майка си. На майката, която не познавам. Довиждане.

Лусиана безмълвно гледаше след тях. Трябваше да признае пред себе си, че високо цени това момиче. В него имаше нещо, което ѝ напомняше за самата нея. Само че Кристина беше по-смела, имаше по-голяма възможност за избор за себе си и за детето.

Лизбет нямаше търпение да види Виктор Мануел, за да му каже за посещението на Кристина и Виктория и че детето прилича на него.

— Бяха тук? — изненада се той.

— Разбира се, видях се с Кристина. Подържах детето на ръце. Само ако знаеш колко се развълнувах.

— Нали е истинско ангелче? — разнежи се брат ѝ.

— Много прилича на теб. Знаеш ли, че го е кръстила на теб? Виктория. Утре е кръщенето. Покани ме да отида.

— Утре ли? — замислено и тъжно повтори той. — Но не ме покани.

Беше нейната първа и единствена любов, но ѝ беше причинил само мъка. Виктория растеше без любовта на баща си. Помоли се на Бога за тях двете, да им помага и да ги защитава.

Барбара Ривера стоеше неподвижна по средата на стаята, сетне тръгна към шкафа и издърпа едно чекмедже. Извади от него пистолет и го насочи към себе си. Беше бледа и измъчена. Припомни си мигове от живота си: двамата с Андрес в театъра, двамата с Николас, двамата с Виктор Мануел...

Отново отиде до шкафа и извади пакет писма, пожълтели от времето. Погледна ги със сълзи на очи.

— Синко... тук са всички писма... които никога не се осмелих да ти покажа — прошепна тя.

За миг ги остави, за да отпие от почти празната бутилка. После започна да играе роля, представяйки си, че отново е на сцената. Изведнъж силите ѝ я напуснаха и се разплака истерично.

— Виктор Мануел, синко, бих искала да си до мен, но нямам смелост да ти се покажа. Още по-малко да ти призная, че съм твоя майка.

Отпи глътка от бутилката. Ръцете ѝ започнаха да треперят и тя безсилно се отпусна на пода. Всичко пред очите ѝ се въртеше, съгледа пистолета на масата. Взе го и започна да си играе с него.

— Андрес, времето ти изтече — продължи тя. — През всичките тези години, които прекарах в затвора, имах само едно желание. Това ме спаси. Да се върна и да те убия. Това и ще сторя.

Сложи пистолета в чантата си и се отправи към метрото. Знаеше кога Андрес се прибира у дома и какъв маршрут използва. Щом стигна до станцията на метрото, го забеляза и внимателно тръгна след него. Криеше пистолета в ръката си. Прикриваше се зад хората, но не изпускаше от поглед Андрес, който бе застанал по средата на перона и разговаряше с някого по мобилния си телефон. Наблюдава го няколко минути, без да забелязва мъжа, който бе застанал до нея.

— Барбара — повика я той по име. — Барбара — повтори още веднъж и тя се обърна към него.

Вгледа се в Николас, който никак не бе изненадан, че я вижда. Барбара полека отпусна пистолета. Тя беше първата любов на Николас. Разбираха се много добре и бяха безкрайно щастливи, преди да се появи Андрес Дювал.

— Не се казвам Барбара — излъга тя. Той я докосна по рамото:

— Не можеш да ме излъжеш. Ти си Барбара Ривера.

— Казах, че не съм — нервно повтори тя. — Махни се или ще повикам полицията.

— Защо, Барбара. Защо го правиш? — объркано запита той, но тя вече не го слушаше.

Хвана първото минаващо покрай нея такси и избяга от станцията на метрото. Николас остана като вкаменен. Не разбираше поведението ѝ. „Нима Барбара не е умряла в затвора?“ После си припомни, че изгорелият труп бе идентифициран въз основа на медальона с Богородица, който затворничката носеше, а това не беше сигурно доказателство, че е била Барбара. В главата му се въртяха хиляди въпроси, на които не можеше да си отговори. Трябваше да изчака известно време, докато накрая разбере какво наистина се е случило с Барбара Ривера.

Андрес отново си бе върнал театъра, който беше наследил от бившата си съпруга Барбара. Беше щастлив. Гордо се движеше по сцената, размахвайки ръце, сякаш искаше да прегърне всеки стол, който сега принадлежеше на него.

Откакто бе разбрал, че притежава артистичен талант, беше пътувал по широкия свят и това го изпълваше със задоволство. Понякога се питаше, след толкова дълго време, прекарано на сцената, какво го кара да продължава борбата за собствен театър. Сега му стана ясно, че единствената причина е любовта към играта. Семейството и играта на сцената бяха най-важни за него. Трябваше да си признае, че до голяма степен дължи своя успех на съпругата си Лусиана и ѝ бе благодарен за това.

И сега, в този важен за него момент, тя беше до него. Както тя се вдъхновяваше от модата, така той се вдъхновяваше от театъра и

радостта от успеха. След посещениято в театъра той я заведе на обяд в чест на победата му, а сетне тя се върна на работа.

Замисли се за кръщенето на Виктория. Беше отишла последна, към края на церемонията, но ѝ бе достатъчно да види с колко нежност и любов се отнасяше синът ѝ към детето си и колко му е нужен сега нейният съвет — съветът на майката, която нямаше това щастие да бъде до дъщеря си, докато тя растеше.

После съвсем неочаквано разговорът тръгна в съвсем друга посока. Тя бе тази, която се нуждаеше от помощ. Вместо той на нея тя му разкри душата си и му призна, че свещеникът Хуан де ла Крус е баща на детето ѝ.

Кристина почувства голямо облекчение, когато отново взе Виктория в прегръдките си. Беше благодарна на Богородица за чудото, което се случи точно на рождения ѝ ден. Дъщеря ѝ отново беше при нея и тя беше щастлива.

Но Лусиана я очакваха неспокойни нощи. Беше обвинена в отвличането, за което не знаеше нищо. Единствено мисълта, че съществува някой, който ѝ вярва, облекчаваше положението ѝ. Андрес я поддържаше безрезервно.

— Не се тревожи, Лусиана, обещавам, че винаги ще бъда до теб — уверяваше я той, като я прегръщаше през раменете и я целуваше по косата.

Виктор ги наблюдаваше с нежност.

— Татко е прав — прекъсна ги той. — Рано или късно истината, че не си отвличала Виктория, ще излезе наяве.

— Благодаря и на двама ви — каза им Лусиана. — Благодаря ви, че имате доверие в мен.

— Не е необходимо да ми благодариш, Лусиана. Прекарах живота си с теб и знам, че никога не би направила подобно нещо.

— Съгласен съм с татко — обади се Виктор Мануел. Лусиана се доближи до него и го погали по лицето.

— Благодаря на Бога, че ми даде възможност да отгледам дете като теб, Виктор Мануел. Толкова се гордея с теб. Обичам те. Сигурна

съм, че майка ти също те е обичала много. — Тя ги напусна, защото бе изтощена от преживяното.

— Какво мислиш? — обърна се Виктор Мануел към баща си, когато останаха сами. — Какво би станало, ако открия истинската си майка? Какво ще стане, ако Лусиана разбере, че тя е жива?

— Нямам представа — отвърна баща му. — Не искам да мисля за това. Ако това се случи, ще поема нещата в свои ръце. Ще ти кажа нещо: нито Барбара, нито Лусиана са виновни за случилото се, единственият виновник съм аз.

Виктор мълчеше. Размишляваше за това кой би могъл да бъде този, който е оставил Виктория на стъпалата им. Реши, че е някой, който иска Кристина да намрази силно Лусиана. Неочаквано попита баща си:

— Според тебе кой е оставил бебето на стъпалата?

— Очевидно е някой, който ни познава добре — нас и Кристина — размишляваше на глас Андрес.

— Каквото и да е станало, важното е, че сега Виктория е при майка си, а ние ще стоим плътно до Лусиана, докато въпросът не се разреши.

Андрес замълча. Разбираше какви чувства се бяха пробудили в Лусиана, когато е видяла детето на стълбите. За нея това беше дъщерята, която преди много години бе изоставила. А когато е разбрала, че бебето е на Кристина, веднага го бе върнала на майка му. Независимо от всичко обаче Лусиана трябваше да отиде в полицията, а той щеше да я придружи.

Извини се пред Виктор Мануел и отиде в спалнята на Лусиана. Трябваше да си почине, защото им предстоеше тежък ден. Сутринта отидоха първо до модната агенция, а после се отправиха към полицейското управление.

Мъчителният разпит и неоснователното подозрение, че е замесена в отвличането, изкараха Лусиана от търпение.

— Когато ѝ смених пелените — повтаряше тя за кой ли път, — осъзнах, че това е дъщерята на сина ми Виктор Мануел и Кристина, и реших да я върна на майка ѝ, без да имам понятие, че са ѝ се обадили анонимно, обвинявайки мен в отвличането.

— Ако не сте я отвлекли вие, имате ли представа кой е могъл да го извърши? — попита я адвокатът.

— Не — бързо отвърна тя.

— Дали някой от семейството не се е обадил анонимно?

— Не — решително заяви тя.

— Можете да си тръгвате — хладно заяви инспекторът. Лусиана напусна кабинета му.

— Какво мислиш? — обърна се инспекторът към адвоката.

— Не знам. Ще се наложи да поработим още по този случай. Тази госпожа беше обвинена, че се е опитала да убие мъжа си.

— Но той беше с нея — напомни му инспекторът.

— Да, и се опитваше да я защити — размишляваше адвокатът. — Все едно, случаят още не е разрешен. Нямаме обвиняем.

Посещението в полицията никак не успокои Лусиана. Не знаеше какво да стори и как да открие виновника. Реши, че ако посети Хуан де ла Крус, ще се успокои, защото я познаваше и винаги ѝ даваше разумни съвети.

— Слава Богу — обърна се към нея отецът, — че си разбрала през какъв ад премина Кристина. Ти си изпитала същото.

— Затова ѝ върнах бебето, но тя не оцени жеста ми. Вместо да ми благодари, тя ме обвинява.

— Работата е там, че Кристина и Виктор Мануел много се притесняваха за детето, а ти си била с него и си скрила истината.

— Но те не се обърнаха за помощ към мен — оправда се Лусиана.

— Грещиш, постъпката ти показва какво е отношението ти към Кристина.

— О, Хуан, не всички са като теб — въздъхна тя. — Имам много недостатъци, но душата ми е чиста и все още мога да прощавам.

— Ако не се научиш да прощаваш, и на теб никой няма да прости — посъветва я Хуан де ла Крус.

Хуан де ла Крус се надяваше да накара Лусиана да промени отношението си към Кристина. Обаче въпреки настояването на Вивиан да върне Кристина на работа в агенцията, тя остана непреклонна. Не искаше да признае пред себе си, че постъпките на Кристина ѝ нанасят болка. Хуан де ла Крус също не се отказваше да я убеждава, но тя не искаше да го чуе.

— Не настоявай, преди много години изгубих вярата си. Когато изоставих дъщеря си, осъзнах, че не мога да вярвам в нищо.

— Не си права, Лусиана. Вярваш, но не знаеш как да го изразиш. Искаш да си известна и да имаш власт, това ти дава сила, но те превръща и в жертва. Силата се крие във вярата, когато можеш да обичаш и да прощаваш. Лусиана, ти имаш всичко, но още не си открила своя път в живота.

— Как можеш да твърдиш, че имам всичко? — яростно извика тя. — Губя всичко. Първо изгубих дъщеря си, после Лизбет, а накрая и Андрес, сега компанията се изплъзва от ръцете ми.

— Ще изгубиш всичко, защото си забравила как да обичаш.

— Така ли мислиш? — отново извика Лусиана.

— Да, взимала си любов, искала си любов, но никога не си давала. Сега нещата се променят, научи се да обичаш и така ще откриеш дъщеря си и всичко останало, което си загубила.

— Как? Кога? — попита тя с изкривено от болка лице.

— Бъди търпелива и давай любов. Никога не е късно да започнеш — смирено изрече той.

Докато Лусиана беше заета с проблемите си и все по-рядко ходеше на работа, Вивиан постепенно утвърждаваше позициите си в компанията. Първото нещо, което извърши против волята на Лусиана, бе да върне Кристина в агенцията.

— Харесва ли ти новият ти кабинет? — попита тя Кристина.

Младата жена занемя.

— Боже! — накрая възкликна. — Харесва ми, но... Вивиан, това е твърде много. Не го заслужавам.

— Кристина, разбери, че ти не си обикновена манекенка. Ти си съвършена, освен това си делова жена и трябва да се държиш като такава.

На лицето на Кристина грейна усмивка. Приблужи се до масата от масивно дърво и нежно я докосна. Беше горда от себе си, защото беше променила живота си — от сиропиталището до висшата мода и манекенството.

— Вивиан, никога няма да мога да ти се отблагодаря за всичко, което направи за мен.

— Имам още една изненада за теб — каза тя, наслаждавайки се на радостта, изписана на лицето на Кристина.

— Отвори вратата — каза Вивиан, докато младата жена стоеше неподвижно пред вратата, до която я бе довела. — Отвори я!

Кристина се подчини. До кабинета ѝ имаше стая пълна с играчки и много други необходими за бебето неща.

— Надявам се, че тук има всичко необходимо за отглеждането на бебето, докато ти работиш.

Развълнувана, Кристина мълчеше.

— Доволна ли си? — попита Вивиан.

— Да, да! — Тя погледна с благодарност Вивиан.

— Не забравяй, че те обичам като майка, знам колко си загрижена за детето. Разговарях с един лекар от Ню Йорк — промени темата Вивиан. — Каза ми, че Алонсо трябва да пие много витамини.

Настроението на Кристина се помрачи. Искеше да помогне на Алонсо и Вивиан, които толкова я обичаха.

— Трябва да знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен — обеща ѝ Кристина.

В същото време Лусиана реши да се върне в агенцията. Бяха се натрупали много неща, на бюрото ѝ имаше купчина документи, а секретарката ѝ докладваше какво се бе случило по време на отсъствието ѝ.

— Бихте ли подписали това — помоли я тя. Лусиана внимателно прочете документа.

— Както виждам — замислено изрече, — Вивиан е уредила всичко сама. Ти какво мислиш? — обърна се към секретарката. — Дали тази инвестиция заслужава да вложим пари в нея?

— Това е за новата линия дрехи, които ще се наричат „Кристина“ — обясни секретарката.

— Какво! — гневно възкликна Лусиана. — В такъв случай никога няма да подпиша!

Профуча покрай уплашената секретарка и влезе в кабинета на Вивиан, без да почука на вратата. Хвърли документите на бюрото ѝ.

— Страхувам се, че плановете ти няма да се осъществят, докато аз съм в тази фирма.

— Имаш ли някакви възражения? — спокойно попита Вивиан.

— Първо, имам собствени планове. — Лусиана беше вбесена от спокойствието на другата жена. — Второ, нямаш право да правиш нищо без мое позволение. Винаги съм се справяла с тази компания сама.

— Така е било по-рано — със същия спокоен тон отвърна Вивиан.

— Слушай, ти вложи много пари в агенцията, но това не означава, че нямам никакви права и че не мога да взимам решения. Държиш се така, сякаш си собственичка на всичко тук. Забрави ли за моите усилия и за мястото, което заемам в света на модата. Забрави ли за името ми, за славата и известността? Всичко ли си забравила? — викаше Лусиана.

— Чуй ме, Лусиана — обърна се Вивиан към нея. — Това, че искам да създам нова линия в модата, не означава, че съм забравила какво представляваш. Искам да ти е ясно, че притежавам по-голямата част от агенцията и това ми дава право да взимам решения.

Това бе твърде много за Лусиана.

— Не започвай война с мен — предупреди я Вивиан, — защото ще загубиш. Опитай се да се задържиш на мястото си в компанията. Така ще бъде най-добре и за двете ни. Напомням ти, че не можеш да взимаш самостоятелни решения. Първо трябва да ме попиташ.

— Не желая да създавам проблеми — упорито продължи другата жена, — но последната дума ще бъде моя.

— Не смятам — спокойно възрази Вивиан. Изненадващо зад гърба ѝ се отвори една врата. В кабинета влезе Кристина и възбудено заговори:

— Вивиан, мисля, че... — Изведнъж застина на мястото си, съзирайки Лусиана.

— Ела, Кристина — нежно я повика Вивиан. — Лусиана, искам да знаеш, че Кристина има пълното право да взема решения във връзка със създаването на колекцията. Всяка идея, свързана с колекцията, която носи името ѝ, трябва да бъде уважена. Тя отказваше да работи тук, но ще ѝ се наложи. Аз я накарах.

Лусиана пребледня. Изпитваше различни чувства.

— В тази компания Кристина трябва да се чувства уверена и сигурна — продължи Вивиан, — но ние явно ще продължим борбата,

нали? — иронично запитва тя.

Лусиана беше поразена, имаше чувството, че губи почва под краката си. Всичко, което бе градила с години, сега се рушеше пред очите ѝ. Компанията, която беше нейна рожба, вече не беше само нейна. Беше принудена да дели амбициите си с Вивиан, а тя бе довела Кристина, макар да знаеше, че това ще ѝ причини болка.

Победена, Лусиана се върна у дома. Искаше да бъде при семейството си. Андрес я подкрепяше, а Лизбет и Артемио се бяха върнали у дома. Заобиколена от семейството си, можеше да възвърне силите си и да намери разбиране. Но облекчението, което изпита, не трая дълго. Зачестиха анонимните обаждания от жена с груб и неприятен глас. Замислеността на Андрес потвърди съмненията ѝ, че думите на жената не са лишени от смисъл. Един ден, докато той седеше на фотьойла с книга в ръка тя се приближи до него и нежно го прегърна.

— Нещо не е ли наред?

— Лусиана...

— Кажи ми, знаеш, че можеш да споделиш всичко с мен — настоя тя. — Измъчва ли те нещо, свързано с Лоренса?

— Не — прошепна Андрес. — Лусиана, това, което ще ти кажа, ще те нарани дълбоко, но ще се опитам да ти го обясня.

— Андрес, плашиш ме. Какво става?

— Майката на Виктор не е мъртва — изрече той на един дъх, наблюдавайки я внимателно, за да види реакцията ѝ. — Барбара Ривера е жива.

Лусиана беше потресена. Беше свикнала с трудностите в живота, но това бе твърде много. Искаше да заплаче, но нямаше сили дори за това. Мълчеше и чакаше обяснението на Андрес. Междувременно той също мълчеше, уплашен от болката, която видя в очите ѝ.

— Не разбирам — каза накрая тя. — Боже, Андрес! През цялото време ме убеждаваше, че първата ти съпруга е мъртва.

— Не, Лусиана, лъгах те, през цялото време знаех, че е жива.

— Не може да бъде... това не е истина... не ти вярвам — плачеше Лусиана.

— Лусиана, ще се опитам да ти обясня. Искан да защитя Виктор Мануел.

— Защо не ми каза... Оказва се, че сме живели с още една лъжа.

Андрес покри с длани лицето си, опитвайки се да превъзмогне болката.

— Аз съм виновен, страхувах се да ти кажа. Майката на моя син е замесена в скандал. Уби любовника си и лежа в затвора.

— В затвора? Къде е сега?

— Пуснаха я на свобода — механично отвърна Андрес, тревожейки се, че Барбара може да се появи в къщата им.

Седяха един срещу друг мълчаливо: тя — потресена от откритието, а той — напрегнат заради онова, което ги очакваше. Отварянето на вратата ги извади от размишленията им. Пред тях стоеше пияна жена, подпираща се с ръка на рамката.

— Вие сте майката на Виктор Мануел — изрече Лусиана.

— Знам, че ви е трудно да повярвате, но аз съм първата съпруга на Андрес — отвърна жената.

Лусиана си спомни, че бе виждала някъде тази жена. Замисли се и се сети, че тя бе търсила Виктор Мануел в агенцията.

Сякаш прочела мислите ѝ, Барбара каза:

— Единственото, което ми помагаше през всичките тези години, бе желанието ми отново да видя Виктор Мануел.

— Той знае ли коя сте? — попита Лусиана.

— Да, знае. Беше му тежко да приеме истината, но сега ме обича, дори ми позволи да живея в къщата му.

— Кажете ми — продължи Лусиана, — през всичките ли тези години бяхте в затвора? Предполагам, че искате да отмъстите на Андрес?

— Права сте. Андрес открадна детето, което родих в затвора.

— Господи!

— Да, в затвора. После дойде Андрес и ми го отне. Не ми даде възможност да се защита.

— Сега разбираш ли защо не ти казах нищо? — за пръв път се намеси Андрес. — Не исках синът ми да израсне в затвора. Не исках да знае, че майка му е убийца.

— Естествено — прошепна Лусиана. — Разбирам, че тя е трупала омразата си с години и сега ще се опита да те унищожи, Андрес. Ти ще си следващият, когото ще убие.

— Права сте — намеси се Барбара. — Веднъж вече опитах. Ще го направя пак, защото го заслужава.

Неочаквано се разнесе глас, който Лусиана изобщо не позна.

— Коя сте вие, че ще се опитвате да убиете баща ми? — обърна се Лизбет към непознатата. — Обяснете ми!

— Казвам се Барбара Ривера. Това име сигурно нищо не ти говори, но ще се опитам да ти обясня. Аз съм майката, на Виктор Мануел — изрече тя, наслаждавайки се на реакцията, която предизвика.

— Не — извика Лизбет. — Майката на Виктор е мъртва. Истина ли е това, което казва тази жена, татко?

— Да, скъпа — нежно се обърна той към нея.

— Да, независимо дали ви харесва или не, аз съм майка му, никой не може да ми отнеме правата, дори Андрес Дювал.

— Татко, обясни ми какво става?

— Баща ти е искал да забрави за мен и миналото — обясни Барбара. — От години твърди, че съм мъртва, но, сега всички знаете, че мъртвата е дошла да си отмъсти.

— Не, не, не... — извика Лизбет, — това не е истина.

— Накарай я да млъкне — заповяда му Лусиана. — Не виждаш ли, че присъствието ѝ вреди на Лизбет.

— Остави я — дръзко се намеси Барбара. — Достатъчно е голяма. Нека знае, че баща ѝ не е светец, че се е държал жестоко с мен...

— Престани — извика Андрес. Приблужи се до нея и грубо я хвана за ръката.

— Пусни ме! Дошъл е часът на истината. Очаквах този момент с години и сега няма да ме спреш. Искам всички да научат, че си най-обикновен нещастен лъжец — извика тя.

— Сега доволна ли си — гневно извика Андрес. — Лизбет не ти е сторила нищо. Само аз съм отговорен за случилото се.

— Дойдох тук, за да разбереш най-после какво съм изгубила, докато ти си тънел в лукс и охолство.

— Бракът ни беше грешка — напомни ѝ Андрес.

— Естествено — иронично отвърна тя. — Защо реши да се разведеш и да вземеш сина ми?

— Ако беше водила нормален живот след развода ни, Виктор Мануел щеше да живее при теб, но ти се пропи и опропасти живота си.

— Сега ме обвиняваш за живота, който съм водила!

— Сама тръгна по погрешен път и завърши в затвора. Той не беше подходящото място за дете като Виктор.

— Съгласна съм — уморено се съгласи Барбара. — Това е минало и не може да бъде променено, но сега всички знаят, че съм жива. Нещата ще се променят. Отсега нататък искам да живея със сина си — извика драматично Барбара, след което си тръгна.

В стаята настъпи мъртва тишина. Тримата останаха неподвижни на местата си и се взираха един в друг.

Пропастта между Андрес и Лусиана отново се бе отворила. Лусиана за пореден път се бе сблъскала с предателството на съпруга си, защото тя така схващаше поведението му, и за нея той отново бе далечен и непознат човек. Дали можеше да му се доверява повече, след като между тях съществуваха толкова много лъжи. Безмълвно отиде в спалнята си и се заключи. Дори пристигането на отец Хуан де ла Крус и смиреният му глас не успяха да я изтръгнат от налегналата я тъга.

Лусиана не беше единствената, която се чувстваше победена. Тревогата, която бе изпитвала Лизбет дълго време, отново я връхлетя. Страхуваше се да излезе от стаята си и да се сблъска с реалността. Нямахте сили да се бори след безметежния живот, изпълнен с любовта, която ѝ даваха майка ѝ, брат ѝ и баща ѝ, и да се сблъска с реалния живот, който ѝ причиняваше само болка.

ГЛАВА 10

Времето минаваше. Кристина стана не само една от най-известните манекенки, но и с безкористната помощ на Вивиан — една от най-преуспяващите в света на модата. Вивиан я учеше как да взима важни решения от името на компанията. Все по-често присъстваше на важни срещи, постепенно спечели уважение и скоро думата ѝ се чуваше при срещите на собствениците на компанията. Майчинството я бе разхубавило още повече. Винаги беше елегантна, независимо от това дали носеше памучна или красива вечерна рокля. Привличаше вниманието на мъжете, където и да се появяше, но най-голяма радост ѝ носеше любовта на Алонсо. Той толкова я обожаваше, че бе облепил кабинета си с нейни снимки.

Докато една сутрин седеше в кабинета си и замислено гледаше в една от фотографиите, направени от Алонсо, на вратата се появи Виктор Мануел.

— Изглеждаш чудесно на снимката. — Гласът му потрепери, както винаги се случваше в нейно присъствие. — Но не може да се сравни с онова, което виждам пред себе си. Ти си истински ангел.

Кристина бързо се съвзе от изненадата.

— Не обичам комплиментите — студено отвърна тя.

— Това е самата истина — добави Виктор Мануел, преструвайки се, че не забелязва студеното ѝ държание.

— Какво искаш? — дръзко го запита тя. — Когато желяех да се омъжа за теб, ти не се съгласи. Надявам се, че си щастлив с Тамара. Какво стана с постъпките ви за осиновяване на дете?

— Да осиновим дете двамата с Тамара? — не скри изненадата си той. — Къде чу тази лъжа?

— Не е лъжа, каза ми сестрата от сиропиталището, в което отраснах. Те не лъжат.

— Убедена ли си в това, което ми каза?

— Моля те, Виктор Мануел, престани да се преструваш. Ти си майстор по лъжите, но вече не ти вярвам. Много съм заета.

— Добре, тръгвам си — каза тъжно Виктор Мануел. — Не ме виждаш за последен път, пак ще те посети в кабинета ти.

Той не я излъга. Наистина не знаеше, че Тамара е направила постъпки за осиновяване и е фалшифицирала документите и подписа му.

Без да губи време, той се отправи към дома си. На вратата го очакваше Тамара. Не искаше да го изгуби и използваше дребни женски хитрини, за да го принуди да остане при нея. Дотича до него и го целуна.

— Как си, скъпи?

— Добре. Как е майка ми? — механично запита той, без да дочака отговор.

По израза на лицето му Тамара разбра, че нещо не е наред, и започна да се върти около него. Този път Виктор Мануел не ѝ обърна внимание.

— Тамара — каза сериозно той, — започнала ли си дело за осиновяване на момиченце?

— Отново Кристина! — истерично извика Тамара. — И ти ѝ вярваш, вярваш на всичките ѝ лъжи.

— Истина ли е? — настоя той.

— Виж, Виктор — започна тя, — ако не ми вярваш, по-добре е да не говорим. Майка ти е свидетел, че правя всичко заради теб, а ти, вместо да си ми благодарен, вярваш на глупостите, които се говорят за мен. Това не е хубаво.

Тамара умело постигаше своята цел. Виктор Мануел за миг се поколеба и се засрами, но въпреки това ѝ нямаше доверие. Беше ядосан, че тя се подиграва с него. Освен това живееше с жена, която не обича, и с майка ѝ, която постоянно се месеше в живота им. Нуждаеше се от отдушник, от внимание и разбиране. Реши да преспи тази вечер при родителите си. Беше взел правилно решение. Лусиана се зарадва на посещението му и успя да го успокои. Разговорът им бе прекъснат от звъна на телефона. Имелда не беше в къщата, така че Лусиана вдигна слушалката.

— Как си, Лусиана? — запита непознат и груб мъжки глас.

— Кой се обажда? — попита тя спокойно. — Какво желаете?

— Аз съм, кралице моя — продължи непознатият. — Трухильо. Не възнамеряваш да ми затвориш телефона, нали?

— Ти си нещастник — рязко му отвърна Лусиана. — Нямам представа как се осмеляваш да ме търсиш у дома. Върви по дяволите! — извика тя.

— Не затваряй! — помоли я Трухильо, предполагайки какво се кани да направи тя.

— Не искам да чувам повече за теб. Махни се от живота ми!

— Знам коя е дъщеря ти — изрече бързо той. — Да не мислиш, че ти вярвам? — отвърна Лусиана, не позволявайки той да усети колебанието ѝ.

— Слушай, Лусиана — откри картите си Трухильо, — баща на момичето ти, което сега се е превърнало в красива, жена, е отец Хуан де ла Крус. Както и сама можеш да разбереш, знам много неща. А най-важното е, че знам коя е дъщеря ти.

— Не си играй с това, Трухильо.

— Ако разбереш истината, ще си ми благодарна до края на живота си. Затова трябва да поговоря лично с теб. Довечера ще те чакам на стария път за Карнавак. Ще ти кажа коя е дъщеря ти и с какво се занимава. Ела сама. Ако не ме послушаш, няма да ме видиш.

Той затвори слушалката и се обърна към Ана Хоакина, която слушаше разговора.

— Няма да ходиш никъде — отсеке тя.

Трухильо само се ухили. Ана Хоакина не можеше да го спре.

— Не ме разбираш или не искаш да ме разбереш — обърна се той към нея. — Излъгах Лусиана.

— Но откъде знаеш, че бащата на детето е Хуан де ла Крус? — попита тя.

— О, госпожо, понякога, когато говорите със сина си... не искам да слушам, но...

— Вън! Махни се от къщата ми или ще извикам полиция! — ядосано започна да вика Ана Хоакина.

— Направете го — предизвика я той. — Вие имате какво да губите, криете много повече неща от мен.

Ана Хоакина се замисли. Искаше Лусиана да страда, но ако разбере коя е дъщеря ѝ, отмъщението ѝ щеше да е невъзможно.

Въпреки че не му повярва, Лусиана се приготви за срещата с Трухильо. За всеки случай взе известна сума пари. Шофираше по непознати пътища според напътствията на Трухильо, докато не стигна

до запустялата къща, където той я чакаше. Когато спря колата, вратата на къщата се отвори. Очевидно я бе наблюдавал.

— Не вярвах, че ще дойдеш — престори се на изненадан, той.

— Кажи ми коя е дъщеря ми — не искаше да губи време Лусиана.

— Е, това е голяма тайна, която изисква много пари — започна да се пазари Трухильо.

— Ще ти дам каквото пожелаеш — примирено отвърна, жената. — Колко пари искаш? И преди всичко колко ще трябва да чакам, за да ми кажеш истината?

— Успокой се, Лусиана, нещо толкова важно не може да стане изведнъж. Спомни си, че някога, много отдавна говорихме за това колко много ме обичаш. Спомни си, че те подкрепях и обичах през цялото време, докато ти мечтаеше за Андрес.

— Не намесвай Андрес — предупреди го тя.

— Заболя ли те, като го споменах? Разбирам, той те заслужава.

— Беше и си остана свиня — не успя да се въздържи Лусиана.

— Но ме обичаше, нали?

— Как съм могла да бъда такава глупачка, че да дойда, след като ти нищо не знаеш — каза тя по-скоро на себе си, канейки се да си тръгне.

— Няма да стане така — извика Трухильо и застана пред нея. — Знам коя е дъщеря ти, но преди да ти кажа и да взема парите от теб, ще трябва да ме целунеш — каза, приближи се до нея и страстно я прегърна.

— Пусни ме! — извика тя, опитвайки се да се освободи от прегръдката му. Смелостта ѝ я напусна и се уплаши. Започна да го удря, опитвайки се да се изтръгне от прегръдката му.

Трухильо я пусна. Вратата бе заключена, така че тя не можеше да му избяга.

— Въпреки годините все още си много хубава, Лусиана. Сега сме сами и ще ти се наложи да се подчиниш на заповедите ми, ако искаш да научиш нещо за дъщеря си.

— Пусни ме, отвращаваш ме. — Тя вече бе до вратата и се опитваше да я отвори.

Трухильо спокойно я наблюдаваше, приближи се и отключи. Беше сигурен, че тя ще се върне.

— Изгуби, Лусиана. — Беше жесток човек, но не дотолкова, че да измъчва жената, която обичаше.

Лусиана отвори вратата и избяга от къщата. Беше разгневена и отчаяна. Как беше допуснала този покварен човек да си играе с нея. От друга страна, много ѝ се искаше да научи нещо за дъщеря си.

Тръгна към колата си, без да разбере, че Трухильо я следва. После усети как някой я блъсна, изгуби равновесие, а след това загуби съзнание.

През това време в къщата ѝ бе дошъл отец Хуан де ла Крус. Двамата с Андрес бяха загрижени за Лусиана и безуспешно се опитваха да я открият по мобилния ѝ телефон. Андрес бе оставил вече три съобщения на пейджъра ѝ, но нямаше отговор. Изпаднал в отчаяние, той често поглеждаше към часовника, а тревогата му се засилваше.

— Успокой се, Андрес — утешаваше го Хуан де ла Крус. — Сигурно има някакво обяснение за отсъствието ѝ.

— Отче, бракът ни е в криза, но успяхме да я преодолеем, а сега тя изчезна без никаква причина. Не може да ми причини такова нещо! Откъде да знам, че не е с друг?

— Не вярвам. Вие не криете нищо един от друг.

— Не съм много сигурен. С години не пожела да ми каже кой е бащата на детето ѝ.

— А ти искаш ли да научиш? — попита го Хуан де ла Крус. — По-добре ли ще се чувстваш?

— Да — отвърна Андрес. — Ти знаеш ли кой е? Каж ми, моля те. Кой е този човек?

— Аз! — решително отвърна Хуан де ла Крус.

— Ти? Не, това не може да е вярно... свещеник... не, не може да бъде...

— Истина е, Андрес — продължи с тих глас той. — Тогава още не бях завършил образованието си. Бях обикновен мъж, също като теб.

— Не разбирам — промърмори Андрес.

— Случи се в нощта, преди да замина. Всичко беше много наивно, следвахме инстинктите си, чувствата си. Когато всичко свърши, съжалявах, че съм се поддал. Бях отдал душата си на Бога и се готвех да стана свещеник. След това не видях Лусиана с години — до момента, в който дойде при мен и ми каза, че е родила дъщеря.

— Значи дъщерята на Лусиана е дъщеря на свещеник — констатира Андрес.

— Не говори така — неспокойно изрече Хуан де ла Крус. — Тя е дъщеря на човек, който по-късно е станал свещеник. За съжаление едва наскоро разбрах, че имам дъщеря. Майка ми бе скрила истината от мен.

— Не мога да повярвам. Свещеник... — говореше на себе си Андрес. — Човек, който е над всичко, с възвишени цели и мисли. Почакай, знаеш ли коя е дъщеря й?

— Да, знам. Дори се видях с нея, но тя не знае нищо за нас — призна Хуан де ла Крус, гледайки го право в очите.

— Защо ми каза всичко това? — запита недоволно Андрес.

— Ти ме попита. Лусиана не ти е казала истината, за да ме защити. Сигурен съм обаче, че неизвестността те измъчва много повече.

— Ако толкова ти е жал за мен, кажи ми коя е дъщерята на Лусиана.

— Не мога, трябва да запазя тайната на изповедта — Андрес замълча. Парчетата от мозайката се подреждаха постепенно в главата му и той стигна до решение.

— Майка ти, Ана Хоакина, знае истината — предпазливо изрече. — Сега знам защо толкова мрази Лусиана. Не се тревожи, отче, мълчанието ти само потвърждава факта, че съм прав.

Остави отец Хуан де ла Крус да събере мислите си и отиде до телефона. Опита се да се свърже с Лусиана, но мобилният ѝ телефон не отговаряше. Започна да крачи из стаята. Появи се Имелда и му прошепна нещо на ухото.

Той се стресна и тръгна към входа на къщата. След няколко минути влезе в стаята, придружен от непознат човек. Предчувстваше, че се е случило нещо ужасно, и не искаше да бъде сам. След кратка пауза човекът им съобщи, че Лусиана е претърпяла злополука.

— Боже, какво ѝ е? — едва прошепна Хуан де ла Крус, плашейки се от отговора.

— Нещо много лошо — отвърна полицаят.

— Господи, защо! — извика Андрес и отчаяно закри лицето си с ръце. Хуан де ла Крус пръв се съвзе и поръча на Имелда да приготвят кола, която да ги откара до болницата.

Лусиана беше в тежко състояние и лекарите не им позволиха да я видят. Главният хирург предпазливо им съобщи, че трябва да се подготвят за най-лошото. Съществуваше голяма възможност Лусиана да има увреждания. Андрес, който не можеше вече да понася неизвестността и напрежението, изгуби самообладание. По лицето му потекоха сълзи. Започна да се моли, защото не можеше да загуби Лусиана. Знаеше, че няма да го понесе.

— Правим всичко по силите си — опита се да го утеши лекарят.
— Но останалото е в Божиите ръце — каза.

Отец Хуан де ла Крус утешително постави ръка върху рамото на Андрес.

— Единственото, което можем да направим, е да чакаме.

— Дали това не е Божие наказание? — попита го Андрес.

— Това е богохулство, Андрес — обвини го Хуан де ла Крус. — Сега трябва да се обърнеш към вярата. Затвори очи, отпусни се и се помоли Лусиана да оздравее. Моли се и Бог ще те чуе.

За съжаление една операция не бе достатъчна, за да се подобри състоянието на Лусиана. Мозъчният кръвоизлив не бе престанал след операцията и лекарите решиха да бъде направена втора. Андрес мислеше, че хирурзите никога няма да излязат от операционната. Въпреки че Виктор Мануел и Артемио бяха с него, имаше чувството, че без Лусиана е сам — самичък на света. Докато неговата Лусиана се бореше за живота си, за него времето минаваше невероятно бавно. Дори не му позволиха да я види, да ѝ стисне ръката и да ѝ вдъхне кураж. Бяха толкова щастливи през последните няколко дни. Семейството правеше планове за Коледа. Тя искаше да събере всички около себе си за този празник. Трябваше да оживее, да намери дъщеря си и да я помоли за прошка. След няколко, часа на неизвестност хирургът излезе от операционната зала. Андрес мълчаливо го наблюдаваше, защото нямаше смелост да го попита как е пациентката.

— Къде е сега? — попита накрая.

— В интензивното отделение — отвърна лекарят.

— Какви са шансовете ѝ? — намеси се Хуан де ла Крус.

— Все същите. Не мога да ви дам големи надежди. Жената е в много тежко състояние. В кома е. Още не сме сигурни, че ще дойде в съзнание.

Новината бързо се разпространи из града. Ана Хоакина също я научи. Бързо отиде в болницата — не заради Лусиана, а заради сина си, който от часове стоеше там.

— Ще умре ли? — попита тя.

— Да — отвърна той. — Но ако умре, това ще е още един грях за теб.

— Защо? — рязко попита майка му.

— Скри истината от нея. През цялото време си знаела коя е дъщеря ѝ, но я измъчваше и унижаваше. Трябва, преди да умре да научи истината, а твоята душа да се освободи от греха.

В първия момент Ана Хоакина не повярва, че синът ѝ я обвинява, но страхопочитанието, което изпитваше към сина си, я накара да влезе в стаята на Лусиана.

— Лусиана — тихо я повика, — никога не съм предполагала, че ще умреш по такъв начин. Трябва да облекча душата си и да ти призная коя е дъщеря ти, но само защото Хуан де ла Крус ми каза, че едва ли ще оживееш — злобно добави. — Лусиана, Кристина е твоята дъщеря, но ти сега не можеш да се зарадваш на новината. Не можеш да направиш нищо, така че от мъщението ми е пълно. Сега, когато знаеш коя е дъщеря ти, можеш да умреш спокойно, а аз ще присъствам на погребението ти — завърши тя.

Въпреки че Лусиана беше в кома, думите на Ана Хоакина достигнаха до съзнанието ѝ. През главата ѝ с мълниеносна скорост преминаваха картини от миналото: как прислужва в дома на Ана Хоакина; как се влюбва в Хуан де ла Крус; нощта, в която се любиха преди заминаването му; раждането на дъщеря ѝ; непрестанният тормоз на Ана Хоакина; изоставянето на новороденото момиченце на прага на непознатата къща; адът, през който премина до основаването на фирмата си; любовта на Андрес; раждането на детето им; мигът, в който Кристина се появи в агенцията; как с държанието си тя ѝ напомняше за нейната младост; подкрепата на Мириам и предателството на Вивиан. Усецаше присъствието на хора около себе си и се опитваше да им каже нещо, но нямаше глас. Мириам първа забеляза, че Лусиана се опитва да каже нещо. Бързо потърси лекаря и го доведе в стаята.

— Успокойте се — посъветва я той и се наведе над леглото на Лусиана. — По-добре ще е да я оставим да почива. Не смятам, че тя

разбира какво става около нея. Направихме всичко по силите си, но трябва да знаете, че състоянието ѝ е критично.

Мириам обаче настояваше. Усещаше, че Лусиана се опитва да ѝ каже нещо. Приблужи главата си до болната, за да я чуе. Стори ѝ се, че Лусиана изрече името на Кристина. В това положение ги завари Андрес, който бе отишъл до къщи, за да се преоблече. С няколко думи Мириам му обясни какво се е случило. В очите му се появи надежда и той нежно хвана ръката на Лусиана.

— Лусиана, любов моя, отговори ми, кажи нещо — повтаряше, а очите му бяха приковани в устните ѝ. Струваше му се, че помръдват.

— Трухильо — едва промълви тя.

— Трухильо? — учудено повтори той. — Какво за него? Видя ли го? Как си паднала от канарата? — възбудено я питаше с надежда, че ще успее да му отговори. Дълго чака и накрая отпусна ръката ѝ и излезе от болничната стая. Неизвестността го потискаше. Връхлетя го умора, каквато не бе изпитвал от години. Започна да губи надежда. Излезе от болницата, без да знае накъде отива. След като безцелно се разхожда по улиците, се върна у дома. Механично отговори на въпросите на прислугата и се прибра в стаята си. Там обаче му беше още по-тежко, защото всичко му напомняше за Лусиана. Накъдето и да погледнеше, очакваше да срещне нежния ѝ поглед. Бяха живели дълго заедно. Взе си душ. Когато излезе от банята, чу тихо почукване на вратата. Стресна се. Не очакваше добри новини и излезе прав. Обаждаха се от болницата, за да му съобщят, че Лусиана е изпаднала в клинична смърт. За няколко минути беше престанала да диша. Веднага се облече и побърза да отиде в болницата.

— Ще остана при нея тази нощ — събщи той на Мириам, която безмълвно се подчини на решението му. Изчака всички да излязат, седна до леглото на жена си и заговори:

— Лусиана, любов моя... живот мой. Не мога да понеса да те гледам така. Сега си толкова беззащитна и слаба, а винаги си била стълб на семейството ни и се грижеше за мен и децата. Не ни напускай сега. — Не преставаше да говори, старайки се тя да усеща присъствието му в стаята. — Знам, че съм грешил в миналото, бях безотговорен, арогантен, не се научих да прощавам, но моля те, не ме напускай, защото животът ми без теб ще е безсмислен. Върни се от света на мрака и заеми мястото, което ти се полага. Обичаме се,

наистина се обичае. Знам всичко за теб, научих, че Хуан де ла Крус е баща на дъщеря ти и вярвай ми, това не ме притеснява, наистина. Единственото ми желание е да бъдеш с мен завинаги и да мога да се грижа за теб. — Говореше, но тя не реагираше. Въздъхна тежко и излезе в коридора. Помоли отец Хуан де ла Крус да го смени за малко. Свещеникът знаеше, че единственият начин да ѝ помогнат, бе да ѝ говорят непрекъснато, за да пробудят в нея желанието за живот.

— Знам, че ме чуваш и че думите ми стигат до теб. Майка ми ти разкри коя е дъщеря ти, а сега трябва да се бориш за живота си. Моли се на Бога заедно с нас, за да прегърнеш дъщеря си... — Хуан де ла Крус забеляза, че клепачите ѝ потрепват. Тя отвори очи. — Лусиана, чуваш ли ме? Чу ли какво ти казах? — Но тя отново затвори очи.

— Лусиана, Лусиана, отговори ми. Не заспивай отново. Моля те, върни се — молеше я той както едно време, когато бяха млади, когато направиха фаталната грешка да се отдадат на инстинктите си. Бързо излезе от стаята, за да каже на останалите, че Лусиана за миг е отворила очи.

— Кога? — попита Андрес.

— Точно преди миг — отвърна Хуан де ла Крус.

— Каза ли нещо?

— Не. Погледна ме и отново затвори очи.

— Отивам при нея — скочи Андрес. — Моля те, отче, иди при доктора и го доведи.

Докато Андрес седеше до леглото и шепнеше на Лусиана нежни слова, свещеникът се върна заедно с лекаря.

— Ами... — недоверчиво започна той. — Сигурен ли сте, че е отворила очи?

— Естествено — потвърди Хуан де ла Крус. — Говорех ѝ. Тя отвори очи, погледна ме и отново ги затвори. Надявах се, че ще го стори отново, но нищо не се случи и ви повиках.

— Добре — примирено се съгласи лекарят. — Ще бъдете ли така любезни да ме оставите насаме с нея? Сестра — повика той медицинската сестра, когато те напуснаха стаята, — елате тук!

След известно време лекарят извика Хуан де ла Крус и Андрес да се върнат в стаята.

— Това, че е отворила очи, означава, че е получила някакъв импулс в нервната система, но не от мозъка — обясни им той. — Не

вярвам, че има промяна в състоянието ѝ.

Андрес безмълвно го слушаше. Оставаха само два дни до Нова година, а те бяха планирали да празнуват в семейна обстановка. Двамата дни преминаха като насън. Точно в полунощ беше до леглото ѝ.

— Хайде да отпразнуваме настъпването на новата година — каза той. — Ти и аз, само ние двамата. — Наведе се и я целуна по студените устни. Не издържа и се заплака.

Това, че Андрес не се отделяше от Лусиана, накрая стори чудо. Един ден, докато се молеше на Бога, чу тихия ѝ глас:

— Андрес, Андрес...

Бързо се доближи до леглото.

— Лусиана, любов моя, познаваш ли ме — попита я той, а от очите му се стичаха сълзи. — Знаеш кой съм, нали?

— Да, Андрес, моят съпруг, моята любов — прошепна тя.

— Лусиана — плачеше и я целуваше той. — Слава на Бога!

Когато се свързе, повика лекаря. За пръв път забеляза на лицето му израз на надежда. А когато чу, че ще изключват апаратурата, която поддържаше жизнените ѝ функции, си отдъхна. Тялото ѝ функционираше нормално и тя се чувстваше добре. Мълчеше и я помоли и тя да мълчи, за да не се натоварва и да оздравее по-бързо. Познаваше го, позна децата си, но не си спомняше нищо свързано с нещастния случай. Трябваше да я прегледа психолог.

Веднага след това я посетиха Лизбет и Артемио, а след тях и Виктор Мануел. Радваше се на компанията и вниманието им. Шегуваха се за Коледа и Нова година, които бяха прекарали доста опечалени, защото тя не беше с тях. Забелязаха, че ѝ е нужна почивка и че очите ѝ се затварят. Готвеха се да си тръгнат, когато в стаята влезе непозната жена. Търсеше госпожа Дювал. Андрес се опита да защити Лусиана от евентуални неприятности. Обясни, че съпругата му е била дълго време в кома и че не помни много неща. Оказа се, че жената е полицайка. Тя недоволно кимаше с глава, но причините, които изтъкна Андрес, я убедиха да напусне стаята.

Бяха се случили много неща, които Лусиана трябваше да научи. Едно от тях беше, че бяха открили трупа на Трухильо недалеч от мястото, където се бе случило нещастieto с нея.

— Но как? — попита Лусиана. — Нямам пистолет.

Андрес се опита да я успокои, но полицията знаеше, че е имала връзка с Трухильо. Това беше следата, по която бяха тръгнали след анонимно обаждане на мъж, който обвиняваше Лусиана Дювал в убийство.

През цялото време, въпреки настояването на Лусиана, че се чувства добре, Андрес прекарваше времето си до леглото ѝ. Само понякога, когато идваха Виктор Мануел, Лизбет и Артемио, отиваше до кафенето да изпие чаша кафе и да си почине. Когато Виктор Мануел го замести веднъж, той ги завари да водят доста странен разговор. Доби впечатлението, че синът му крие нещо от него.

— Миналата вечер... — започна Виктор Мануел — осъзнах...

По средата на разговора дойде притеснена медицинска сестра, която съобщи на Андрес, че го търсят от полицията. Не разбра, че Виктор Мануел е открил кои са истинските му родители. Не само майка му беше жива, но се оказваше, че Николас е негов баща. Истината не беше приятна за него, но най-много му тежеше това, че Андрес не му бе казал нищо.

Ана Хоакина още веднъж посети Лусиана.

— Как си, Лусиана — опита се да бъде любезна тя.

— Какво искате? — гневно запита Лусиана.

— Ох! Още ли ще се държиш така с мен? Напомням ти, че съм единственият човек, който може да ти помогне — продължи тя. — Само аз мога да ти кажа коя е дъщеря ти.

— А ще го направите ли?

— Мислиш ли, че го заслужаваш? Бог те е осъдил да не знаеш и затова си забравила онова, което ти казах. Наказал те е, защото си убийца. Ти уби Трухильо. Ще си платиш за това. Признай, Лусиана, излей душата си и ще ти кажа коя е дъщеря ти — увещаваеше я възрастната жена.

— Толкова си зла — промълви Лусиана. — Учудващо е колко омраза можеш да носиш в себе си. Не съм убийца.

— Такава си — упорито твърдеше Ана Хоакина. — Душата ти е отровена от грехове. Ако можеше, щеше да отклониш и сина ми от пътя му. В състояние си да убиеш човек. Имаш няколко причини да го сториш — настоя тя. — Първо, той те напусна.

— Лошо сте осведомена, госпожо. Аз го изоставих. Той ме биеше...

— Изслушай ме — прекъсна я Ана Хоакина. — Ти имаш причина да го убиеш, но това не е най-страшното. Мразеше го от мига, в който каза на съпруга ти, че сте били любовници. Тогава Андрес загуби уважението си към теб и тръгна с онази млада жена.

— Вън! — извика Лусиана.

— Ще си тръгна, защото можеш да решиш да убиеш и мен — ухили се злобно Ана Хоакина. — Но преди да си тръгна, искам да ме чуеш. Сигурна съм, че ти си убила Трухильо, защото си открила, че той е предизвикал нещастния случай, след който дъщерята ти остана парализирана.

— Мили боже! — възкликна ужасена Лусиана. — Това е невъзможно.

— Освен това — продължи възрастната жена — беше се уморила от изнудването му, така че, когато те е повикал...

— Когато ме е повикал? — объркано повтори Лусиана.

— Да, искал е пари в замяна на информация за дъщеря ти. Била си сигурна, че те лъже. Давала си му пари, но той е искал все повече.

— Ох — изпъшка Лусиана, — не си спомням нищо.

— Хмм. — Ана Хоакина я наблюдаваше недоверчиво. — Добро решение. Но няма дълго да минаваш с този номер. Рано или късно от полицията ще стигнат до теб. Тогава ти ще страдаш, а аз ще съм щастлива. Накрая ще успея да освободя сина си от твоето присъствие. Ще отидеш в затвора и няма да разбереш коя е дъщеря ти.

Лусиана я наблюдаваше безпомощно. В последно време животът ѝ беше много объркан. Когато Андрес пристигна, тя му каза всичко. Заплака и постоянно повтаряше, че не е убийца, но не знаеше как да убеди полицията в това, след като са я открили недалеч от мястото, където е бил убит Трухильо. Посещението на Ана Хоакина я разтърси и тя постепенно започна да си спомня. Насилваше се да си припомни момента, когато Ана Хоакина я бе посетила за пръв път и ѝ бе казала различни неща. Беше много важно да си спомни думите ѝ.

— Твоята дъщеря е... твоята дъщеря... — непрекъснато повтаряше тя, но накрая потъна в неспокоен сън. Сънува, че Ана Хоакина стои до леглото ѝ и ѝ говори. Звукът от електрокардиографа изпълваше стаята.

— Лусиана, Кристина е твоята дъщеря — дочу тя гласа на Ана. Стресна се и се събуди.

— Не, това не е истина — повтаряше уплашено, сетне си припомни момента, в който момичето за пръв път прекрачи прага на агенцията ѝ, и момента, когато разбра, че е сираче, че няма майка и баща.

— Не, това е съвпадение — уверяваше се сама. — По света има много изоставени деца. Кристина не е моя дъщеря. Ще полудея. Не, Кристина не може да е дъщеря ми.

Щом Андрес влезе в стаята, възбудено му разказа съня си. Той внимателно я изслуша. Някои парченца от мозайката съпадаха и той предположи, че това не е било само сън. Не можеше да разреши сам тази мистерия. Беше му необходима помощта на отец Хуан де ла Крус. Откри го в църквата и го помоли да отиде при Лусиана.

Както винаги Лусиана бе доволна да го види.

— Отче, сънувах, че майка ти ми казва, че Кристина е моя дъщеря. Има ли някаква истина в това? — попита тя, изпълнена с надежда.

— Сама трябва да разбереш, дали е било само сън или нещо повече.

— Добре, но дали съм го сънувала?

Хуан де ла Крус мълчеше, а тя знаеше, че той никога не лъже. Ако не можеше да потвърди, че е сънувала, тогава вероятно това беше истина.

— О, боже! Невъзможно е Кристина да е моя дъщеря. Не е възможно! — Опита се да стане от леглото, но болката я принуди отново да се отпусне. Заплака безпомощно.

— Успокой се, Лусиана — нежно я утешаваше той. — От години искаше да откриеш дъщеря си, не разбирам защо реагираш така, след като успя най-после.

— Не, лъжеш ме, не е истина — отказваше да приеме истината Лусиана.

— Истина е, Лусиана — въздъхна той. — Знаеш, че не лъжа.

— Майка ти е зла. Способна е на всичко, за да ме измъчва.

— Лусиана, знам, че си объркана, но ще направим анализ на кръвта. Кристина е наша дъщеря.

— Трудно ми е, отче — плачеше Лусиана. — Това е истинско наказание.

— Не говори така. От години търсиш дъщеря си, трябва да си щастлива, че я откри.

— Как не разбираш, дъщеря ми е момичето, което най-много унижавах. Това е ужасна грешка.

— Вместо да мислиш за това, което си направила, помисли за хубавите мигове, които ще преживеете заедно — утешаваше я Хуан де ла Крус.

— Цял живот мечтаех как ще открия дъщеря си, но никога не съм си представяла, че ще бъде по този начин.

— Лусиана, Бог отвърна на молитвите ти, имаш време да се сближиш с нея, да я помолиш за прошка. Да заслужиш уважението и любовта ѝ.

— Но тя ме мрази — отчаяно извика Лусиана.

— Не се измъчвай. Кристина е добро и възпитано момиче и съм сигурен, че ще ти прости.

— Не вярвам — отвърна замислено тя. — Когато ми каза, че не познава родителите си, в очите ѝ имаше тъга. О, боже, Хуан! — Седна в леглото. — Ако ме отхвърли, няма да го преживея.

Хуан де ла Крус можеше да си представи какво преживява Лусиана, но я познаваше добре и знаеше, че ще намери сили да се справи с трудностите, да посвети цялата си любов на Кристина.

Лусиана се чувстваше добре и лекарите решиха да я пуснат за два дни от болницата. У дома, заобиколена от хората, които я обичаха, състоянието ѝ бързо се подобри.

Фактът, че Лусиана знае коя е дъщеря ѝ, много ядоса Ана Хоакина. Веднага разбра, че някой ѝ е казал, а единственият човек, който би могъл да направи това, бе синът ѝ.

— Но майко, смятах, че си доволна.

— Не — извика Ана Хоакина. — Бях доволна, че отец Селарио ми съобщи, че си избран да стоиш близко до негово преосвещенство. Естествено, не съм щастлива от това, че някаква грешница е разбрала коя е дъщеря ѝ. Проклета да е!

— Майко, това е прекалено — укори я Хуан де ла Крус. — Не е възможно да мразиш толкова силно.

— Мразя я, защото тя ми нанесе болка. Защиствах те цял живот и исках да станеш свещеник, за да си щастлив.

Не си го сторила заради мен, а заради себе си — напомни ѝ той. — Никога не си служила на Бога, само очакваше от него да ти прости греховете. Бог не прощава толкова лесно. Майко, трябва да си спомниш за всички хора, на които си нанесла обида и те да ти простят, едва тогава Бог ще ти прости. Като се опитваш да навредиш на Лусиана, ще нараниш и дъщеря ми. Ако искаш да служи на Бога, трябва да помагам на хората. Или смяташ, че ще открия Бог, като седя до теб и се моля всеки ден, докато ти от своя страна му се молиш да накаже всички. Никой не може да накара Бог да наказва или да не наказва и това, което говориш, е богохулство. — Не можеше повече да се съобразява, че говори с майка си. Трябваше да ѝ каже онова, което таеше в сърцето си, защото виждаше каква омраза криеше тя в душата си. — С тази омраза в сърцето си много по-близо до дявола, отколкото до Бога.

Ана Хоакина пребледня от яд.

— Как се осмеляваш да ми говориш подобни неща. Аз съм ти майка.

— Правя всичко възможно да те върна в правия път, но се уморих от твърдоглавието ти и желанието ти за отмъщение. Погледни се, майко, разбери, че си пътник, отправил се към ада. Никой, дори аз, не може да ти помогне. Искам да те накарам да се помолиш с мен, докато намериш пътя към Бога.

— Сега ми е ясно — иронично изрече тя. — Тази проклетница е успяла да те отдели от мен. Разочарова ме.

— Мога да ти простя като син и като свещеник, но не и като човек — продължи Хуан де ла Крус, без да обръща внимание на думите ѝ. — Ти унищожи живота на дъщеря ми, а тя е кръв от кръвта ми и плът от плътта ми.

— Ти си грешник — ругаеше го Ана Хоакина — и заслужаваш Божието наказание.

— Нямах право да съдиш.

— Остави ме сама — изрече майка му. — Разочарова ме, разочарова ме... — яростно повтаряше Ана Хоакина, докато излизаше

от стаята.

Хуан де ла Крус беше изтощен. Застана пред Разпятието и започна да се моли за прошка. Молеше се да успее да помогне на майка си да прогони злото от душата си и да се върне към любовта и християнската добродетел.

Ана Хоакина не остана дълго в дома си. След разговора със сина си имаше нужда да си отмъсти. Естествено, както винаги обвини Лусиана. Запъти се към болницата. Видът на безсилната Лусиана, към която бяха прикрепени различни системи, не пробуди никакво съжаление в нея.

— Кристина не е твоя дъщеря — съскаше Ана Хоакина. — За толкова глупава ли ме смяташ, че да ти кажа истината. Излъгах те, Лусиана.

— Не ви вярвам. Способна сте на всичко, за да ме измъчвате. Толкова ме мразите. Никога не ми простихте заради онова, което се случи между мен и Хуан де ла Крус. Сега намерихте начин да ме измъчвате, но няма да се поддам. Махайте се! — извика тя. Не желаше да гледа повече тази зла жена. — И никога не се връщайте.

— Добре — съгласи се Ана Хоакина, — но съм убедена, че посях семето на съмнението в сърцето ти.

— Не, грешите — твърдо отвърна Лусиана. — Хуан де ла Крус потвърди, че Кристина е моя дъщеря.

Ана Хоакина излезе от стаята. Това беше миг на поражение, но тя не се предаваше толкова лесно, твърдо бе решила да унищожи Лусиана.

Лусиана се възстановяваше добре, така че лекарите решиха да я изпишат от болницата. Заедно със съпруга си, който сега сияеше от щастие, тя се прибра в дома си, където всички радостно я очакваха.

Лусиана не губеше време. Трябваше да премахне и последната капка съмнение от душата си и да намери доказателства, че Кристина е нейна дъщеря. Затова скоро след изписването от болницата отиде в сиропиталището, в което бе отраснала Кристина и което беше ръководено от сестра Бернардина.

— О, Лусиана, това е истинско чудо — остана приятно изненадана монахинята.

— Да — щастливо се усмихна тя. — И ние сме благодарни, че Бог чу молитвите ни.

— Госпожо Дювал, какво можем да направим за вас? — попита с готовност сестра Бернардина, знаейки, че тя е една от най-големите дарителки на сиропиталището.

— Ами... — притесни се Лусиана — не знам как да започна...

— Вижте, майко Бернардина — намеси се Андрес, който сега не се отделяше от съпругата си. — Поради известни причини бихме искали да видим снимки на Кристина от периода, когато сте я прибрали в сиропиталището.

Безшумна като сянка, сестра Бернардина излезе от кабинета и се върна с пълна със снимки картонена кутия, на която пишеше „Кристина“.

С треперещи ръце Лусиана я пое от монахинята.

— Тази е от времето, когато я намерихме, а това са снимките, направени в полицията... — обясняваше сестра Бернардина, докато Лусиана събираше сили да се изправи пред истината. — Ще ви оставя сама — каза монахинята и излезе от стаята.

Лусиана безсилно затвори очи. Спомни си как преди двайсет години се скиташе по улиците с бебето на ръце. В стаята се разнесоха тихи стонове.

— Погледни, Андрес — каза тя, показвайки му една снимка, — моята торба... моето бебе това е тя, Кристина. — Плачеше развълнувана.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Да, да... Кристина е моя дъщеря — каза тя, изваждайки от чантата си детска обувчица. — Още я пазя. — Беше обзета от различни чувства: щастие и страх от срещата с Кристина, разкаяние за това, което бе сторила. — Погледни, Андрес, това е торбата, в която я донесох в онази дъждовна нощ, когато я изоставих. Погледни дрешките ѝ — възбудено говореше Лусиана. — О, боже! — изведнъж се съвзе тя. — Как ще се изправя пред нея след двайсет години и как ще ѝ кажа, че съм нейната майка?

— Успокой се, Лусиана, най-важното е да ѝ обясниш всичко и да се опиташ да се сближиш с нея. Мечтала си толкова години за този ден, а сега нямаш смелост. Рано или късно тя трябва да разбере. Не е нужно да ѝ го кажеш веднага — посъветва я той, — но искам да знаеш,

че ще бъде до теб и можеш да разчиташ на подкрепата ми. Кристина ще те разбере. Била си болна и бедна, не си имала възможност да се грижиш за нея. Оставила си я на стъпалата на онази къща за нейно добро, защото някои добри хора са можели да ѝ дадат онова, което ѝ е било необходимо. А ти си изпълни своето обещание, намери я.

— Ще го направя, Андрес. — Думите му ѝ вдъхнаха смелост. — Ще призная истината пред нея... — заяви тя. На вратата се появи Кристина, която търсеше майка Бернардина.

— Излезе за малко — обясни Лусиана, която едва се съвзе от шока и се стараеше да се държи спокойно. Гласът ѝ беше нежен, лишен от нотките на нетърпение, които се прокрадваха в тона ѝ, когато говореше с младата жена. — Искаш ли да я изчакаш?

— Не — рязко отвърна тя. — Ще я потърся.

— Почакай, Кристина — опита се да я спре Андрес, когато Кристина се наклони заедно с дъщеричката си да излезе. Той взе детето от прегръдките ѝ. — Мога ли да прегърна Виктория? Тя ми е внучка, нали? — разнежено се усмихна той.

— Трябва да тръгвам — нетърпеливо отвърна Кристина, защото ѝ беше неприятно да бъде близо до Лусиана. — Върнете ми бебето.

Андрес се подчини. Останаха сами още няколко минути преди майка Бернардина да се върне, а после си тръгнаха от сиропиталището. Независимо от неприятната среща с Кристина те бяха научили онова, което ги интересуваше. Лусиана леко се облегна на рамото му, знаеше, че винаги може да разчита на него.

Лусиана първо разкри истината пред Виктор Мануел. Изненадата и недоверието, които отначало се изписаха на лицето му, се смениха от радост. За нея беше важно как Виктор Мануел ще приеме новината, тъй като се нуждаеше от подкрепата на семейството си, за да се сближи с Кристина.

По време на отсъствието ѝ от фирмата нещата се развиваха успешно благодарение на Вивиан и Кристина. Агенцията се разширяваше и бяха приели много нови манекенки, защото Кристина заедно с познати модни дизайнери беше създавала няколко нови

колекции облекла. Тя се зарадва, когато една сутрин видя на вратата на кабинета си Лизбет. Не се бяха срещали от сватбата насам. Веднага ѝ съобщи новината, която смяташе, че ще я зарадва.

— Лизбет, ще се омъжа за Алонсо!

Но вместо щастие на лицето ѝ забеляза разочарование и недоверие.

— Сигурна ли си, Кристина? — попита я тя.

— Естествено, искам да се омъжа за него!

— А какво ще правиш с Виктор Мануел? Още ли го обичаш? — направо я запита Лизбет.

Кристина не отговори.

— Чувствата, които изпитваш към един човек, не умират бързо, но това не означава, че не мога да обичам друг. Например, въпреки че Виктор Мануел знае коя е истинската му майка, не е престанал да обича госпожа Лусиана.

— Да, но ти още ли го обичаш? — не отстъпваше Лизбет. Кристина се усмихна, очите ѝ блестяха от щастие.

— Да... но положих усилия да обикна Алонсо.

— Знаеш колко много искам Виктор Мануел да се разведе с Тамара и да се ожени за теб. Щях да съм много щастлива. Заради Виктор Мануел и заради любовта ви бих искала да сте заедно и ти да си сестрата, която никога не съм имала.

— Но — прекъсна я Кристина — още не съм получила отговор на въпроса си. Искаш ли да бъдеш моя помощничка или не?

— Смяташ ли, че заслужавам това място? — запита Лизбет, мислейки за неподвижните си крака. — Аз съм омъжена жена — продължи тя — и трябва първо да говоря с Артемио.

— Съгласна съм, Лизбет. Ще почакам. Наистина искам да работим заедно.

— О, Кристина, благодаря ти. — Лизбет беше трогната. Беше застанала с гръб към вратата и не чу, когато Лусиана влезе. Потръпна, когато тя сложи ръка на рамото ѝ.

— Мамо — възкликна Лизбет. — Радвам се, че дойде.

Лусиана я целуна. Сетне вдигна поглед към Кристина.

— Как си, Кристина?

— Добре, госпожо — въздържано отвърна тя. — Добре дошли в компанията!

Атмосферата в кабинета беше напрегната, но Лизбет се съвзе и започна да говори:

— Мамо, имам изненада за теб. Кристина ми предложи да работим заедно.

— Смятам, че идеята е чудесна — отвърна тя и за изненада на Кристина се усмихна. — Вярвам, че Артемио ще те подкрепи.

— Надявам се да го стори. Сега трябва да си тръгвам. Мамо, не се преуморявай — изрече тя безгрижно. — Наглеждай я, Кристина! — усмихна ѝ се тя, преди да излезе.

Лусиана изчака Лизбет да затвори вратата и се обърна към Кристина.

— Ти си ми достойна заместничка — призна.

— Постарах се — отвърна Кристина. — Сега трябва да вървя. Извинете! — обърна се и с вдигната глава напусна кабинета.

Лусиана с удивление гледаше след нея. Беше наследила от нея гордостта и самоувереността.

Кристина беше объркана. Стори ѝ се, че Лусиана е променила отношението си към нея. Беше ѝ неудобно, че отхвърли опитите на Лусиана да се сблизат. Замисли се за това как, ако животът им беше по-различен, Лусиана щеше да я възприеме като приятелка на Виктор Мануел. Но сега всичко свърши. Щеше да се омъжи за Алонсо и помоли Вивиан да даде покана на Лусиана за сватбата.

Вивиан се изненада приятно, когато даде поканата на Лусиана. Тя се държа мило. Смутена, съдружничката ѝ излезе от кабинета ѝ, защото това не беше онази Лусиана, която познаваше, а нов човек, изпълнен с търпение и разбиране.

След разговора с Вивиан Лусиана отиде да разгледа пролетната колекция. Известно време стоя до подиума: там Кристина показваше на манекенките как да вървят. Излъчваше невероятен професионализъм и сила. Тамара, която стоеше до Кристина, дръзко заяви:

— Какво си въобразяваш! Аз съм тази, която ще реши коя след коя ще се появи и кои тоалети ще носи.

Кристина я изгледа студено, без да отвърне.

Другата жена продължи:

— Ти си най-обикновена беднячка, която се интересува само от парите. Крадла на чужди мъже!

Разтревожена, Лусиана се качи на подиума.

— Остави Кристина на мира! Чу ли ме! — изрече ѝ тя и грубо я хвана за ръката.

— Сега на нейна страна ли си? — извика възмутена Тамара. — Тя се държи като абсолютна господарка тук!

— Кристина се опитва да си върши работата, а не да всява смут — защити я Лусиана.

Снаха ѝ пребледня и си тръгна.

Кристина, която не можеше да остане равнодушна към постъпката на Лусиана, се приближи към нея:

— Благодаря, че застанахте на моя страна. Това означава ли, че сте разбрали, че вече не съм онази Кристина, която дойде да работи при вас с препоръка от съпруга ви? Вече не съм онова момиче, което плачеше и което можехте да обиждате. — С тези думи се отдалечи.

— Несъмнено е пораснала — намеси се Мириам. — Никога не съм виждала някой да ти говори по този начин.

Лусиана уморено се отпусна на един стол.

— Не мога повече — заплака тя.

Приятелката ѝ я гледаше със съжаление.

— Не разбирам какво се опитваш да кажеш?

— Кристина е най-голямата ми дъщеря, която изоставих преди години — изрече Лусиана. — Сега разбирам, че грубото ми държание е непроситимо. Чувствам се ужасно и мисля, че е късно да се опитвам да се сближа с нея.

— Хубаво е, че Бог ти отвори очите и си разбрала грешката си — опита се да я утеши Мириам.

Лусиана отчаяно махна с ръка. Беше преживяла твърде много вълнения за един ден. Тръгна към дома си, към сигурното си убежище. Веднага отиде да види Лизбет, за да сподели с нея радостта си от посещението ѝ във фирмата. Завари дъщеря си в мрачно настроение. Смяташе, че Артемио я лъже, тъй като все повече се задържаше на работното си място. Майка ѝ се опита с много внимание и търпение да разсее страховете ѝ. После отиде в дневната, за да пие кафе с Андрес. Уморено се отпусна във фотьойла, докато чакаше Имелда да сервира. Но вместо Имелда на вратата се появиха двама полицаи.

— Госпожа Лусиана — започна неловко единият от тях, трябва да дойдете с нас. Обвинена сте в убийството на Педро Трухильо.

— Не можете да я арестувате — скочи Андрес.

— Естествено, че можем — отвърна му уверено другият полицаи. — Изчакахме достатъчно време, за да се възстанови госпожата.

— Почакайте, господине. Защо не отложим ареста за утре. Ще дойдем в полицейското управление — настоя съпругът.

— Невъзможно е — отвърна главният полицаи. — Трябва да дойдете с нас.

— В такъв случай идвам и аз — решително каза Андрес.

Лусиана беше сигурна, че ще избухне скандал, но това вече не я интересуваше. Целуна децата си, изчака Андрес да се приготви и тръгна с полицаите. Беше уморена от живота. Мрежата от анонимни обаждания, тези на Тамара и на Ана Хоакина, както и на Николас, беше твърде гъста, за да може да излезе от нея. Най-лошото беше, че Лусиана не можеше да си спомни нищо за случилото се.

На другия ден във вестниците пишеше: „Властите откриха, че госпожа Дювал е предполагаемият убиец, понеже като млада е имала връзка с жертвата...“

Андрес се обади на семейния адвокат Гизара. Ако защитата му не бъдеше убедителна, Лусиана я очакваха четирийсет години затвор.

Междувременно едно неочаквано посещение заинтригува Андрес. На вратата им позвъни непознат господин, който търсеше госпожа Лусиана.

— Беше добра приятелка на баба ми — опита се да обясни непознатият — още от времето, когато работеше в къщата на госпожа Ана Хоакина. Затова искам да говоря с вашата съпруга, може би тя знае къде мога да я открия. Изчезна преди повече от година.

— Търсихте ли я в къщата на Ана Хоакина? — попита Андрес.

— Да, но... не получих никаква информация. Госпожа Ана Хоакина през цялото време беше много нервна. Не искам да ви притеснявам, но държанието ѝ ми се стори твърде подозрително. Хората, които работят за нея, приличат на кучета пазачи — продължи младият мъж. — Затова си помислих, че госпожа Лусиана може да ми каже нещо, но сега, след като я няма...

— Няма нищо, младежо. Ще ѝ предам всичко — обеща му Андрес.

„Хм — замисли се Андрес, — странно е, че баба му е изчезнала и че Ана Хоакина е била нервна, когато я е разпитвал.“

Сети се, че не попита младежа за името му, но вече беше късно. По-важно беше да посети Лусиана и да ѝ вдъхне надеждата, от която се нуждаеше.

Съдбата се погрижи да не чакат много дълго. Върховният съд освободи Лусиана поради липса на доказателства.

Когато излезе от затвора, Лусиана твърдо си обеща: никога да не оставя нещата за утре. Имаше две дъщери и бе причинила мъка и на двете. Сега бе настъпило времето да им се посвети и да говори с тях. Кристина, която бе дълбоко оскърбена, отказваше всякакъв разговор, но Лизбет, разбирайки тъгата на майка си, се радваше на вниманието ѝ. Лусиана първо ѝ призна, че е сгрешила във връзка с Артемио. Беше осъзнала, че е добър човек и че обича дъщеря ѝ.

— Знаеш какъв е бил животът ми и затова нямаш право да ме съдиш. Ще ти разкрия още една тайна: намерих сестра ти.

— Сестрата, чийто баща е Хуан де ла Крус?

— Да, Лизбет, но когато бе зачената, той още не беше свещеник. Ти познаваш сестра си. Моята дъщеря, момиченцето, което изоставих преди много години, е Кристина.

Лизбет я изгледа изненадано. Някаква непозната сила я караше да стане от количката, но не помръдна:

— Майко, сигурна ли си?

— Да, Лизбет, напълно. Няма съмнение, че Кристина е моя дъщеря.

— Тя знае ли? — попита Лизбет, след като се съвзе от шока.

— Още не. Убедена съм, че няма да ме приеме като майка толкова лесно.

— Мамо, не се тревожи, ще ти помогна. Ще направя всичко по силите си Кристина да заеме мястото си в нашето семейство. Обещавам ти.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Кристина, горда и самоуверена, сигурна за мястото си във фирмата и в живота на Алонсо, не допускаше Лусиана до себе си. Като майка това много я нараняваше, но Андрес я подкрепяше безрезервно. Най-тежко ѝ беше,

че приготовленията за сватбата на Кристина бяха към своя край и нищо не можеше да я накара да промени решението си.

ГЛАВА 11

Тази вечер Кристина бе силно развълнувана. На леглото ѝ имаше прекрасна венчална рокля, а до нея малка рокля за Виктория, копие на тази на майка ѝ. Утре беше сватбата и приятелките ѝ също бяха много развълнувани заради щастието, което я очакваше. Приключваха с последните приготовления, изпробваха различни прически и гримове. Искаха Кристина да изглежда съвършено на сватбата си. Тази нощ тя дълго не успя да заспи. Струваше ѝ се, че е от щастие, но дълбоко в душата си имаше чувството, че нещо не ѝ достига. До нея в църквата нямаше да застане Виктор Мануел, първата ѝ любов, а Алонсо, който искрено я обичаше и подкрепяше във всичко, който се държеше мило с нея, но сърцето ѝ не му принадлежеше. Част от него винаги щеше да принадлежи на Виктор Мануел. Едва преди разсъмване се унесе, но когато стана от леглото, изглеждаше свежа и отпочинала. Твърдо бе решила да приеме щастието, което съдбата ѝ даряваше.

— Крис, Крис! — чу някой да я вика. — Чемо и шофьорът те чакат! — възбудено викаше Макловия.

— Богородице от Гваделупе, помогни ми, моля те — прошепна Кристина, уплашена от онова, което я очакваше. Сетне стана, погледна се още веднъж в огледалото и доволна от видяното, каза:

— Да, Чемо, готова съм.

Докато слизаше по стълбите се сблъска с Виктор Мануел.

— Какво правиш тук? — извика тя.

— Не можеш да се омъжиш за него! Ще ти попреча, Кристина! Обичам те, знам, че и ти ме обичаш. Хайде да вземем Виктория и да избягаме оттук на някое усамотено място, където ще бъдем щастливи.

— Не мога да го направя — нервно отвърна тя.

— Кристина, не се страхувай. — Прегърна я той. — Това е последният ни шанс да бъдем заедно. Ела с мен, умолявам те.

Докосването му сякаш изгори ръката ѝ. За миг остана неподвижна, замисли се, отдръпна се от него и тръгна към колата. Беше дала дума на Алонсо и щеше да изпълни обещанието си.

— Кристина — чу тя гласа на Виктор. — Отец Хуан де ла Крус винаги ни е казвал да търсим истината, а тя е, че те обичам.

Младата жена се извърна и тъжно го погледна.

— Колко пъти ще говорим за това. Обичам те с цялото си сърце, но ти направи така, че да се разделим, ти си този, който не оцени щастието ни. Ти си този, който се ожени, Виктор Мануел. Ти принадлежиш на друга и сега аз също ще се омъжа за друг.

Кристина влезе в голямата лимузина, която я откара до църквата. Пред нея я очакваха гостите. Между тях бяха Лусиана и Андрес.

— Знаеш колко ми се искаше Кристина да излезе в булчинска рокля от нашата къща — въздъхна Лусиана. — Щях да се радвам, ако се омъжваше за Виктор Мануел. Няма да е щастлива с Алонсо, защото още обича Виктор Мануел. Сигурна съм, че още има шанс да попреча на този брак, ако ѝ кажа, че съм ѝ майка.

Андрес се съгласи с нея, но и двамата не предприемаха нищо. Гледаха как прекрасната Кристина влиза в църквата с вдигната глава. На Лусиана ѝ се стори, че във всяко нейно движение вижда себе си.

Напрежението нарастваше с всеки изминал момент. Очакваха младоженеца, но той все още не се появяваше.

— Как е възможно да закъснява за сватбата си? — чу се шепот.

Вивиан се притесняваше за Алонсо и не знаеше какво се е случило.

— Ще дойде, сигурно ще дойде! — прошепна тя на Кристина, сякаш искаше сама да се увери. — Сигурна съм, че не се е случило нищо. Вероятно е обикновено закъснение.

Разтревожена от закъснението на Алонсо, Лусиана се приближи до Кристина.

— Кристина, мога ли да поговоря с теб?

— Госпожо, моля ви, оставете ме намира! — рязко отговори тя. — Каквото и да имате да ми казвате, може да почака!

— Кристина — опита се да я вразуми Андрес, — искахме само да разберем може ли да помогнем с нещо.

— Благодаря, Андрес — усмихна се Вивиан. — Не е необходимо.

— Мога да отида до вас и да намеря Алонсо — предложи той.

— Не, благодаря — отвърна майка му. — Той не е у дома.

— Тогава да влезем в колата — отбеляза Лусиана, — да не чакаме тук. Хората започнаха да ни одумват.

— Лусиана е права — отбеляза отец Жуан де ла Крус.

— Не, още не — упорито настояваше Кристина. — Казах на Алонсо, че ще го чакам пред църквата и ще остана тук.

Когато Виктор Мануел влезе в църквата и видя Кристина, която стоеше сама до олтара, лицето му грейна.

— Защо закъсня? — попита го баща му.

— Не исках да присъствам на церемонията — призна той. — Не исках да гледам как жената, която обичам, се омъжва за друг.

— Сигурно вече си разбрал, че сватбата още не е започнала.

Виктор Мануел кимна, молейки се Алонсо да не се появи. Времето минаваше и Кристина се изнервяше. Беше потисната, но не обвиняваше Алонсо за закъснението му. Знаеше, че се е случило нещо неприятно.

Лусиана я наблюдаваше с удивление. Това не беше девойката, която плачеше от всяка дребна неприятност. Беше се превърнала в смела и силна жена. Дори закъснението на Алонсо не я бе сломило. В този миг се гордееше с нея, защото единственото важно нещо в живота, е да запазиш самообладание, когато ти е най-тежко.

Гостите реагираха по различен начин, някои бяха склонни да ѝ се присмеят, други изпитваха съчувствие и бяха готови да проявят разбиране. Когато Кристина остана сама в църквата, тя коленичи пред иконата на Богородица от Гваделупе и започна да се моли.

— Богородице — молеше се тя, — защо ме наказваш. Не ми отнемай Алонсо сега, когато толкова се нуждая от него. Готова съм да се омъжа за него и ще го чакам. Сигурна съм, че ще дойде. Искам да съединя живота си с неговия и обещавам да го направя щастлив. Ще остана при него цял живот. Обичам го, Богородице. Или ме наказваш за това, че все още обичам Виктор Мануел дотолкова, че да не съм щастлива с друг — прошепна през сълзи тя. Алонсо обаче не идваше. Не ѝ бяха нужни никакви обяснения. Той беше болен, тежко болен. Страдаше от левкемия и тя знаеше, че се жертва заради нея, защото не иска тя да се свърже с човек, чийто край е близо.

За съжаление още една неприятна изненада очакваше Кристина. Никак не ѝ бе ясно, защо госпожа Ана Хоакина постоянно повтаря, че има право да отгледа Виктория. Когато започна да настоява твърде

много, тя събра смелостта да ѝ се противопостави. Уважаваше я, но това не означаваше, че би могла да изпълни желанието ѝ.

— Вече ти казах — студено се обърна към нея Ана Хоакина, докато седяха с Кристина в хола, — че не е добре за Виктория да израсне в тази къща. Сега отново повтарям, или ще ми я дадеш доброволно, или ще използвам всички начини да я отделя от теб.

— Вие сте луда — дръзко ѝ отвърна тя.

— Заклевам се, ще го направя, затова е по-добре да ми я дадеш.

— Никога! — скочи Кристина. — Чувате ли, никога няма да ви дам дъщеря си!

— Ще те принудя! — отвърна госпожа Ана Хоакина. — Това дете е от моята кръв.

— Какво! — удивено извика младата жена.

— Да — отвърна Ана Хоакина и се усмихна презрително. — Тя ми е внучка.

— Нямам семейство — объркано отвърна Кристина.

— Аз съм ти баба.

— Нима искате да кажете...

— Да, мислим за едно и също. Хуан де ла Крус е твой баща.

Кристина отново се отпусна на мястото си. От години искаше да узнае кои са родителите ѝ, но не очакваше, че ще научи истината по този начин. Спомни си времето, което прекарваше с отец Хуан де ла Крус, неговата подкрепа, съветите му, търпението, с което ѝ помагаше да реши житейските си проблеми. Да, може би той беше неин баща. От първия миг изпита доверие в него.

— Да, истина е — студено отвърна Ана Хоакина. — Ти си дъщеря на свещеник.

Кристина едва понесе новината. Падна на колене и заплака. После се съвзе. Бързо се облече и излезе от дома си; искаше да се види с баща си. Когато влезе в църквата, го завари да се моли. Нежно постави ръка на рамото. Отец Хуан де ла Крус трепна, беше прочел по лицето ѝ, че нещо не е наред.

— Кристина, защо си разтревожена. Какво не е наред?

— Често ме наричахте „дъще“, а аз вас „отче“. Как не съм се сетила по-рано? Защо ме лъгахте толкова дълго?

— За какво говориш, Кристина — сепнато попита той.

— Между нас има много по-голяма връзка от вярата.

— Не разбирам... — прошепна Хуан де ла Крус.

— Напротив! — Тя изгуби търпение, беше забравила къде се намира. — Много добре ме разбираш! Лъгал си ме през цялото време. Вярвах ти, споделих с теб всичките си тайни.

— Моля те, Кристина — опита се да я успокои и я докосна по ръката.

— Не ме докосвай! — отдръпна се тя. — Ти си ме оставил в сиропиталището, нали? Опитал си се да потушиш скандала! За да не срамиш църквата и майка си. Не си бил готов да понесеш последствията...

— Моля те, Кристина, не говори така.

— Ти, като морален... Ти, като чист... Ти, който трябва да прощаваш греховете на хората.

— Кой ти каза? Кой е посмял да ти каже? — попита Хуан де ла Крус.

— Тя! Дори не те обвинява, че си прегрешил! Не те е осъдила за постъпката ти, нито за това, че си ме захвърлил в сиропиталището и си ме забравил. Ти, глупако, лъжецо, ти...

— Кристина, моля те, остави ме да ти обясня.

— Какво можеш да ми кажеш? Каж ми! Знаеше ли коя съм аз?

— Да — съкрушено призна той.

— Какво разочарование. Не стига, че си ме изоставил, но и ме излъга. Защо? Защо никога не ми каза, че си мой баща? — повтаряше Кристина и накрая заплака.

Отец Хуан де ла Крус безпомощно стоеше до нея. Не смееше да я прегърне, не знаеше как да ѝ обясни, че е научил скоро, че тя е негова дъщеря, и че не смееше да ѝ го каже, за да не нарани други две жени — майка си и Лусиана.

— Кристина, скъпа...

— Не ме наричай така. Остави ме. — Беше ядосана и наранена. Излезе от църквата, без да се обърне.

Вместо да се прибере у дома, отиде в студиото на Алонсо.

— Алонсо — извика от вратата. — Алонсо, объркана съм.

— Какво има?

— Научих кой е баща ми. Не мога да повярвам. Отец Хуан де ла Крус е мой баща.

— Моля те, обясни ми по-спокойно.

— Не за пръв път госпожа Ана Хоакина ме моли да ѝ дам дъщеря си. Когато я запитах защо, тя ми каза, че отец Жуан де ла Крус е мой баща. Защо, Алонсо? Защо всички, които обичам, ме нараняват? Вече не мога да вярвам на никого.

— Погледни на това откъм хубавата страна — успокояваше я Алонсо. — Най-после откри баща си. Той каза ли ти коя е майка ти?

— Не, не го попитах — отвърна объркано тя. — Бях много възбудена. Може би госпожа Ана Хоакина има право. Може би майка ми не е подходящ човек. Може би само ме е родила и ме е захвърлила в сиропиталището! Когато съм се родила, са забравили за мен и са ме осъдили да се срамувам цял живот заради тях.

Кристина продължи да живее както досега, но беше разочарована от хората и не се опита да открие майка си. На следващата сутрин, когато в кабинета ѝ влезе Лусиана, Кристина не беше любезна с нея.

— Защо сте тук? — запита. — Какво искате?

— Кристина — започна спокойно Лусиана, — знам какво се е случило вчера и кой е баща ти.

— Това са лични работи — бързо отвърна тя.

— Кристина — търпеливо продължи майка ѝ, — свещеникът Жуан де ла Крус е велик човек.

— Ако искате да разговаряме по работа — прекъсна я Кристина, — готова съм да обсъдим въпроса, но ако ще говорим за баща ми, нямате право на това.

Лусиана я изгледа тъжно. Знаеше, че Кристина е твърдоглава, така че реши да си тръгне. Беше сигурна в себе си. След дълго време на мрак слънцето започваше да се прокрадва в живота ѝ. Трябваше да разрешава проблемите един по един, а сега най-важното беше да се подготвят за операцията на Лизбет. Надяваха се, че тя отново ще проходи. Радваше я също решението на Виктор Мануел да подаде молба за развод.

Благодарение на любовта на Артемио Лизбет беше станала по-смирена и уверена в себе си. Той бе вложил много време и упоритост и се бе консултирал с много лекари, беше проучил хирургически методи, които даваха възможност на жена му отново да проходи. Усилията му

бяха възнаградени. Лизбет му вярваше напълно и се освободи от обзелия я страх от операцията. Артемио я обичаше и не би рискувал тя да се подложи на рискована операция. Затова тя отиде в болницата и спокойно очакваше операцията. Имаше поддръжката на всички, но най-много се зарадва на Кристина.

— Бъди силна, скъпа — каза Артемио, преди сестрите да я отведаат в операционната зала.

— Не се тревожи, Артемио, няма да ме боли.

— Станала си много смела, така те обичам повече. Гордея се с теб.

— Твоята любов ми дава сила — нежно отвърна тя.

— Много се радвам, че си тук — каза Виктор Мануел на Кристина, когато останаха сами.

— Знаеш, че обичам Лизбет и откакто се запознах с теб, привързаността ми към нея расте. Може би защото и двете нямаме сестри.

— Кристина — промени темата Виктор Мануел, — смяташ ли, че можем да бъдем щастливи?

Тя нищо не отговори. Беше научила, че е подал молба за развод. Щеше да бъде свободен, но не беше сигурна дали отново няма да ѝ причини болка, да я предаде. Затова се обърна към Лусиана и Андрес и започна да разговаря с тях.

— Какво ще стане след операцията? — попита Андрес Артемио.

— Ще я закарат в интензивното отделение — отвърна той.

Постепенно разговорът замря и всеки потъна в собствените си мисли. След четири часа хирургът излезе от операционната.

— Операцията беше по-трудна, отколкото очаквахме — съобщи той.

— Какво означава това, докторе? — попита Лусиана загрижено.

— Не успяхме да се справим с няколко от нервните окончания. Лизбет все още няма да може да ходи.

Лусиана заплака и се хвърли в обятията на Андрес. Горката ѝ дъщеря. Как щеше да понесе новината.

— Това е невъзможно! — възкликна Кристина. — Горката Лизбет.

Скоро след операцията изписаха Лизбет и тя се прибра у дома. Беше много смирена. Наистина се бе променила. След нещастния

случай, от който по чудо оживя, започна да вярва в Бог и се молеше постоянно. Макар че операцията не излезе успешна, беше убедена, че един ден Бог ще ѝ помогне да проходи.

Лусиана се върна към ежедневните си грижи във фирмата. Реши да замине за Европа и да развие бизнеса си там, като отвори няколко магазина за висша мода. Беше настъпило време да се открият нови пазари. Колекцията ѝ беше търсена от нови богати клиенти.

— Но, мамо, защо не вземеш и Кристина? — предложи Виктор Мануел.

Лицето ѝ грейна. Чудесна идея. Щяха да са заедно и се надяваше най-после да намери начин да се сближи с нея.

ГЛАВА 12

Кристина бързо прости на баща си. Трябваше да си признае, че ѝ беше трудно да живее без съветите му, без подкрепата и без думите, с които я успокояваше. Независимо от случилото се в миналото той беше неин баща и ѝ беше необходим.

Отец Хуан де ла Крус искаше да ѝ обясни защо бе постъпил така и я помоли за прошка.

— Майка ти беше бедно девойче. Когато започна да работи в нашата къща, беше самотна и потърси защита в мен. Може би красотата и нежността ѝ ме накараха да прекарам онази нощ с нея. Не съм ѝ обещавал нищо, на другата сутрин заминах да продължа учението си. Истината е, че се бях отдал на Бога, но в онази нощ бях просто човек, най-обикновен мъж. Бях смутен и се разкайвах. Не се опитвам да се оправдая, Кристина, но истината е, че едва наскоро научих за теб. Майка ми беше крила съществуването ти от мен. Дори не изпитвах съмнения. Когато научих, започнах отчаяно да те търся. Кристина, повярвай ми, не те лъжа.

— А какво се случи след тази нощ? — поинтересува се тя.

— Посветих се на призванието си. Успях да постигна душевен мир. Целият ми свят се срина, когато научих за теб. Сега се разкайвам, на душата ми тежи грях, защото си се родила на този свят благодарение на мен, но си живяла сама. Дете, което сега е жена, но няма нищо на този свят.

— Не, отче, не е така. Имах всичко, освен най-важното — родителска любов — тихо изрече тя. — Не знаех какво е да имаш родители, които ти помагат и те разбират. Все още усещам тази болка.

— Тя е същата като моята, усетих я в мига, когато научих, че имам дъщеря.

— Кога разбра? — попита през сълзи Кристина.

— Неотдавна — въздъхна той. — Майка ти ми каза и оттогава живея раздвоен между Бога и мисълта за теб. От този ден нататък не престанах да те търся.

— Ти си ме търсил? — зарадва се тя.

— Да, търсих те, без да знам, че Бог те е довел при мен. Прости ми, Кристина, за болката, която ти причиних. Прости ми... дъще.

— Ако Бог ти е простил, как бих могла аз да не ти простя? — отвърна Кристина и осъзна, че това е истина. Не само му беше простила, но и започваше да го обиква като добър човек, който намира добра дума за всекиго и върши добри дела. Този човек беше неин баща.

— Отче, трябва да те попитам нещо. Искам да знам коя е майка ми.

— Защо? — попита той.

— Имам право на това — отвърна тя.

— Съжалявам, Кристина — поклати глава, — но не мога да ти кажа. Тя ме помоли да не ти казвам. Исква сама да го стори и да те помоли за прошка. Дете мое, моля те, бъди търпелива. Тя е имала причина да те остави и не я съди. Ако беше останала при нея, нямаше да оживееш. През цялото време те е търсила... Страдала е колкото и ти през тези години. Болна е от желание да те нарече дъщеря и да те помоли за прошка.

Кристина се опита да разбере и оправдае майка си. Може би баща ѝ имаше право. Пред нея се отваряха нови възможности в работата и най-важното, Виктор Мануел щеше да пътува с нея. Все по-често посещаваше семейство Дювал, за да види Лизбет. Неприятното чувство, което изпитваше отначало, когато влезеше в къщата им, вече бе изчезнало. Струваше ѝ се, че е част от това семейство. В един миг, докато Виктор Мануел се беше навел над дъщеря им, тъга изпълни сърцето ѝ. Колко ѝ се искаше да го обича свободно. Мечтаеше за дните, които щеше да прекара с него и за градовете, които щяха да посетят заедно.

Всички се радваха на това пътуване, освен госпожа Ана Хоакина, която се изненада неприятно, щом научи, че Кристина ще пътува за Европа с майка си. Ден преди заминаването тя се появи неканена в кабинета на Кристина.

— Какво търсите тук? — нелюбезно се обърна младата жена към нея. — Защо не ме оставите на мира?

— Не ми трябва покана, за да видя правнучката си. Къде е тя?

— Не желая да я виждате повече — твърдо заяви Кристина.

— Не разговаряй така с мен. Не забравяй, че си ми внучка, а дъщеря ти ми е правнучка.

— И смятате, че имате някакво право над нея?

— Естествено — спокойно отвърна старата жена. — Особено сега, когато ще пътуваш. Възнамеряваше да я оставиш на Вивиан, но тъй като тя е моя кръв, аз отговарям за нея.

— Никога! — извика Кристина. — Никога няма да оставя детето си на вашите грижи. Крихте от мен кой е баща ми и не искахте да съм част от семейството.

— Толкова си неблагодарна — отвърна Ана Хоакина. — Забрави ли, че ако не бях аз, никога нямаше да откриеш кой е баща ти. Изпълнена с християнски чувства и доброта, ще те науча как да обичаш.

— Не вярвам на добрите ви чувства към мен. Вие също сте виновна, че съм изпитвала несигурност толкова години.

— Не ме обвинявай за нищо. Онази грешна жена — каза тя, мислейки за Лусиана — е виновна за твоята несигурност... — Чу зад себе си шум откъм вратата. В стаята влезе Лусиана.

— Ясно е, че никога няма да престанеш да измъчваш останалите — обърна се тя към Ана Хоакина. — Защо си дошла тук? Да откраднеш душата на Кристина ли?

— Ох! — театрално въздъхна възрастната жена. — Не ми казвай, че си безгрешна. Всички знаят как си преуспяла, не се спираше пред нищо. Използваше мъжете, за да постигнеш успех.

— Личният ми живот не те интересува — гневно отвърна тя. — Предупреждавам те, не измъчвай Кристина.

— Защо? Защото истината може да изскочи наяве?

— Смятам, че е време Кристина да разбере коя си и да сваля маската ти на праведна християнка.

Ана Хоакина пребледня от гняв. Кристина се намеси:

— Нямам представа каква е истината, но защо постоянно се нахвърляте на Лусиана?

— Искаш ли наистина да научиш? — попита баба й, докато Лусиана трепереше от гняв. — Наистина ли искаш да се запознаеш с тази грешница, която подведе сина ми също да извърши грях?

— Не виждаш ли, че я измъчваш? — извика в лицето й Лусиана. — Да не си посмяла да кажеш нещо лошо за майка й!

— Защо? Защото не ми позволяваш ли? — Старата жена се обърна към Кристина. — Майка ти е лъжкия.

— Ана Хоакина — извика Лусиана и излезе от стаята.

— Как смееете да говорите така за майка ми?

— Нима не е спала с човек, за когото не е била омъжена? — подигравателно запита Ана Хоакина. — Естествено, разбирам те, ти си същата като нея. Слушай, скъпа, майка ти подведе баща ти, който е свят човек, по път, който го отдалечава от вярата.

— Защо обвиняваш само майката на Кристина? — отново се появи Лусиана. — Синът ти също е виновен.

— Госпожо Дювал — намеси се отново Кристина, — говорите така, сякаш познавате майка ми.

— Естествено — усмихна се Ана Хоакина. — Кажи й — обърна се тя към Лусиана. — Хайде, Лусиана, кажи й.

Телефонът иззвъня и прекъсна разговора. Кристина вдигна слушалката и възбудено говори няколко минути, после се извини и излезе от кабинета. Лусиана благодари на Бога, а Ана Хоакина я хвана за ръкава.

— Нищо няма да кажеш на Кристина. Не ме предизвиквай, защото съм готова на всичко, за да защитя дъщеря си от теб. Аз съм й майка и единствено аз имам право да й кажа истината. Сега си върви — заповяда тя.

Когато Ана Хоакина си тръгна, тя се облегна на стената и заплака.

— Не мога повече. Трябва да говоря с Кристина и да й кажа истината, преди Ана Хоакина да го стори по своя начин.

Когато се съвзе, потърси Кристина. Не я намери в агенцията, но научи от Вивиан, че е отишла в болницата да види Лоренса, която страдаше от рак на гърдата. На Лусиана й стана неприятно, защото Андрес също беше там. Когато видя Кристина в чакалнята, бавно се доближи до нея и й каза:

— Не се притеснявай, скъпа...

— Не ме наричайте така — възрази Кристина. — Не съм ви дъщеря.

Сърцето на Лусиана започна силно да бие. Вече не можеше да се контролира, не я интересуваше дали моментът е подходящ. Изпитваше нежност и състрадание.

— Имам — отвърна тя. — Знаеш ли защо?

— Тихо — помоли ги Андрес.

— Аз съм твоята майка — изрече накрая Лусиана.

— Какво? — възкликна Кристина. — Не, не. Лъжете. Не е възможно — викаше тя.

— Да, Кристина, истина е — намеси се Андрес. — Лусиана е твоя майка.

Сълзите започнаха да се стичат по страните на Кристина. Излезе от болницата като в транс. Лусиана тръгна след нея, но Андрес я спря.

— Почакай. Остави я. Новината беше неочаквана за нея.

— Не, Андрес — упорстваше тя, — нямам време да седя и да чакам. Дъщеря ми знае истината. Трябва да поговоря с нея.

Дръпна се от прегръдката на Андрес и затича след Кристина. Откри я в параклиса на болницата пред иконата на Исус Христос. Лусиана застана зад нея.

— Не, не — шепнеше Кристина. — Боже, не! Не е възможно. Защо ме наказваш? Това не е истина. Госпожа Дювал не може да е моя майка...

— Така е, Кристина — нежно прошепна Лусиана.

Младата жена скри лице в дланите си.

— Изслушай ме, моля те — започна майка ѝ. — Не можеш да ме съдиш, преди да узнаеш всичко за живота ми. Трябва да разбереш защо те изоставих и защо мълчах толкова време.

Гласът ѝ беше тих, но думите ѝ се чуваха ясно и стигаха до сърцето на Кристина.

— Бях млада като теб. Баща ти беше моята първа любов. Не знаех какво може да се случи, но имах големи надежди. Когато Ана Хоакина узна, че съм бременна, постъпи жестоко с мен. Третираше ме като блудница и ме изхвърли от къщата — спомни си Лусиана с болка. — Не знаех къде да отида и какво да правя.

— Това бебе те е опозорило и си решила да се отървеш от него — огорчено я прекъсна Кристина.

Лусиана въздъхна. Очакваше подобна реакция. Събра сили и продължи разказа си. Дъщеря ѝ я прекъсваше, но тя смело продължи нататък. Когато свърши, се опита да се доближи до Кристина. Тя обаче гордо изтри сълзите си и излезе от параклиса.

Със сълзи на очи Лусиана я гледаше как се отдалечава. Седна на една скамейка и закри лицето си с ръце.

— Не ме изоставяй, Боже — прошепна, — трябваш ми повече от всякога. — Изведнъж усети нечия ръка на рамото си. Вдигна поглед и видя Андрес.

— Не ме обича, Андрес — каза. — Не иска да ми прости.

Външно спокойна, Кристина влезе в стаята на Лоренса. Щом я видя, лицето на приятелката ѝ грейна:

— Кристина, за бога, какво правиш тук? Не се ли готвеше да заминеш?

— Никъде няма да ходя — тъжно отвърна тя.

Решението ѝ повлия върху това на Лусиана и Виктор Мануел. Пътуването до Европа беше отложено.

Кристина не можеше да приеме, че Лусиана е нейна майка, тъй като чистата ѝ душа, изпълнена с майчина обич, не можеше да разбере как майка ѝ я е изоставила.

Андрес беше отчаян. Лусиана отново страдаше, защото Кристина беше неумолима. Трябваше да предприеме нещо, да отвлече вниманието ѝ от мислите за Кристина. Отдаде му се такъв случай, когато модната къща на Дювал организира ревю в Европа. Бяха включени градовете Прага, Мюнхен, Виена и Москва. Лусиана замина, но през цялото време наблюдаваше нещата около себе си, без да се въодушевява. Не беше в състояние да се зарадва на успехите на колекцията си. Мисълта ѝ бе насочена към Кристина. Постоянно я виждаше пред очите си — в агенцията, у дома, в църквата... Спомни си колко зле се бе държала с нея и се опита да открие истинската причина защо Кристина не иска да я приеме.

Намираха се в Прага. Андрес вече не можеше да гледа как Лусиана се измъчва. Трябваше да помогне на Кристина да опознае и разбере майка си. Може би Лизбет щеше да му помогне. Тя обичаше Кристина, беше най-подходяща за плана му. Потърси я по телефона и я помоли да поговори с Кристина. Лизбет послуша съвета на баща си и повика сестра си:

— Крис, защо не искаш да ме видиш?

— Просто не искам да идвам в дома на майка ти — искрено ѝ отвърна тя.

— Но това е и твоя къща — напомни ѝ Лизбет и се разплака.

— Не плачи — помоли я Кристина. — Не искам да страдаш. Достатъчно се измъчи.

— Моля те, Крис. Майка ми е и твоя майка. Прости ѝ, моля те — започна да плаче още по-силно тя.

— Не плачи, моля те, Лизбет — успокояваше я Кристина. — Сестричке — поправи се тя. — Моля те, не плачи... — повтаряше тя, но решението ѝ беше окончателно. Кракът ѝ нямаше да стъпи в къщата на Лусиана Дювал.

Мириам и Франко отидоха в дома ѝ да поговорят с нея.

— Седнете — покани ги тя, когато влязоха в хола.

— Извинявай, че идваме без покана — започна Франко.

— Истината е, че сме загрижени за теб.

— Кристина, знаеш, че винаги съм те подкрепяла — каза Мириам.

— Да, Мириам — съгласи се тя, — благодарна съм ти за това. Но сега сте дошли да ми говорите за Лусиана.

— Грещиш — отрече Мириам. — Тук сме да ти честитим, на теб и Виктория. На теб, защото намери майка си, а на Виктория, че вече има баба. С Лусиана се познаваме от много години. Знаех за тайната ѝ и за това колко страдеше.

— Тя те е помолила да дойдеш, нали? — прекъсна я Кристина.

— Не — упорито отрече Мириам. — Сама дойдох.

— Не — намеси се Франко, — Мириам искаше да ти каже през какво е преминала Лусиана през тези години. Тя дори не знае, че сме тук.

— И очаквате да заплача и да се прегърна с Лусиана, когато се върне от Европа? — студено запита младата жена.

— Че ще я нарека майка и ще ѝ простя?

— Не, Кристина — каза Франко.

— Благодаря, че ме посетихте. Но това не е достатъчно, за да променя мнението си, не мога да забравя годините на самота и тъга в сиропиталището. Извинете, но искам да отделя време за Виктория — каза тя и излезе от хола.

Мириам и Франко мълчаливо се изгледаха. Кристина беше истинска дъщеря на Лусиана — интелигентна, силна и решителна.

Когато двамата си отидоха, тя дълго размишлява над думите им, но нямаше сили да ѝ прости. Силната болка я парализира. Престана да ходи на работа и посвети времето си на дъщеря си и на онова, което изпитваше в душата си.

ГЛАВА 13

Животът на госпожа Ана Хоакина се превърна в ад. Заради всичките ѝ грехове я сполетя Божието наказание. Пострада тежко от пожар в дома си, но натежалата ѝ от грехове душа не можеше да напусне тялото ѝ без прощката на Чепа и Трухильо.

Верният ѝ Фиденцио, който също беше пострадал от пожара, я обвиняваше за голяма част от нещастията си.

— Умирам — опита се да обясни той на отец Хуан де ла Крус. — И трябва да кажа истината. Майка ви е най-поквареният човек, когото познавам... — Замълча, взирайки се в изкривеното от болка лице на свещеника. — Тя е виновна за смъртта на майка ми — продължи Фиденцио.

— Сигурен ли си, че майка ми е знаела, че Росалия е бременна от моя баща?

— Убеден съм — рязко отвърна Фиденцио. — Майка ви знаеше. Нарочно се омъжи за Раймундо, за да го раздели с майка ми и сина му. Аз съм това дете — накрая призна той и лицето му се сгърчи от болка. — На гроба на майка си се заклек, че ще отмъстя за мъката, на която я подложи тази жена.

— Защо не ми каза? — попита отец Хуан де ла Крус.

— Нямахте да ми повярвате — отвърна човекът. — Тя ме мрази, нали?

Отец Хуан де ла Крус с разбиране поклати глава, а на Фиденцио му олекна на душата. Затвори очи и така даде знак, че се нуждае от почивка. Хуан разбра и бързо напусна стаята, молейки се за спасението на душата му.

В същото време в стаята на Ана Хоакина се сменяха различни агенти.

— Оставете ме на мира — викаше тя. Гласът ѝ звучеше заплашително. — Нищо не съм сторила. Той лъже — добави, мислейки за Фиденцио. — Искаше да ме убие, как можете да му вярвате? Аз съм

добър човек, майка на свещеник, а той е безделник, син на пропаднала жена. Трябва да повярвате на мен, а не на него.

— Госпожо — спокойно се обърна инспекторът към нея, — открихме пистолет с вашите отпечатъци на мястото, което Фиденцио ни показа и където е била убита Чепа. Това недвусмислено доказва, че сте замесена в убийството.

— Замълчи! — дръзко го прекъсна Ана Хоакина. — Оставете ме на мира! Вън!

— Кажете истината — спокойно настоя инспекторът.

— Да, да, да — нервно повтаряше тя. — Виновна съм, но няма да отговарям за постъпките си. Не се разкайвам. Единствената ми цел е да унищожа Лусиана Дювал. С това намерение лъгах и убивах. Изпълних целта си. Радвам се за това. Проклетата да е. Бях щастлива, докато тази жена не се появи в живота ми и не ми каза, че е бременна от сина ми. Искях да я унищожа и да предотвратя появата на бял свят на това дете. Изхвърлих я от къщата си и правех всичко възможно да бъде нещастна. Искях единствено тя да страда.

Инспекторите се спогледаха. Имаха доказателство за вината ѝ, но това не ги правеше щастливи. Бяха отвлечени от злобата на тази жена.

Когато им разказа всичко, на Ана Хоакина ѝ олекна. Не я интересуваше, че Кристина е дошла да я види и чу всичко. Кристина изпита болка, че тази жена, която бе уважавала и обичала, толкова силно мрази майка ѝ.

— Не знам какво да мисля — оплака се тя на майка Бернардина, — цял живот мечтаех да откроя майка си, а сега, когато знам коя е, не изпитвам радост.

Намери утеха при отец Хуан де ла Крус. Прекарваше много време с него, вслушвайки се в благите му слова.

— Виждаш ли, не си единствената, чийто живот се промени — говореше ѝ той. — Как мислиш, какво изпитах аз, когато разбрах, че имам дъщеря? Бях толкова близък с теб, а не смеех да те докосна, да те прегърна. Лусиана не е виновна за случилото се, но ти продължаваш да я наказваш.

— Това, което казахте, отче, ме наранява — промълви тя.

— Наранява те по същия начин, както и Лусиана.

— Не знаете причината, поради която я мразя.

— Разбирам те — съгласи се той. — Не можеш да я приемеш, защото те е отхвърлила, докато си била бебе. Не се самозалъгвай, Кристина. Това не те оправдава. Лесно е да осъдиш човек, по-трудно е да простиш. Как мислиш, какво изпитвах аз, когато узнах, че Фиденцио ми е брат? Какво изпитах, когато узнах, че майка ми е убийца? Ако бях постъпил като теб, никога не бих ѝ простил, но аз го сторих, защото не съм Господ, за да съдя. Аз съм негов слуга...

Думите му проникнаха в съзнанието на Кристина, но сърцето ѝ остана студено.

— Не мога, отче — повтори тя като в транс.

— Надявам се с времето раните ти да зараснат — примирено каза той. — Помисли за майка ми. Каквото и да е сторила тази нещастна жена, винаги ще ѝ бъде син.

Кристина засрамена сведе глава, но замълча. Думите му се врязаха дълбоко в съзнанието ѝ.

Състоянието на Алонсо се влошаваше и това извади Кристина от депресията. Посещаваше го постоянно, но този път Вивиан я повика да отиде преди обяд. Алонсо се беше заключил в стаята си и трябваше да го моли дълго, за да я пусне. Когато влезе, беше учудена, че все още е по пижама, а наоколо цари безредие.

— Кристина, не исках да ме завариш така.

— Слушай, ти си голям глупак — гневно изрече тя. — Трябва да се стегнеш и да решиш проблемите си.

— Ти ли ми говориш за това?

— Това, което причиняваш на Вивиан, не е честно...

— Лесно е да се каже, но ти се държиш по същия начин...

— За кого говориш? — запита Кристина.

— За Лусиана — отвърна той.

— Това е нещо друго... — опита се да му обясни, но той я прекъсна. В гласа му прозвуча отчаяние.

— Защото умирам. Защото Вивиан винаги е била до мен. А твоята майка...

— Тя никога не те е напускала.

— Каж ми нещо. За какво се молеше? Да намериш майка си — усмихна се той. — А сега, когато Бог чу молитвите ти, се държиш

студено с нея. Защо я караш да страда?

Кристина го изгледа засрамено. Нещо в нея се пречупи, но се опита да не обръща внимание на думите му.

— Не се опитвай да ни съпоставяш. Надявам се да си разбрала думите ми — добави той, а тя все още гледаше към пода.

Добре беше разбрала какво се опитва да ѝ каже.

Колекцията на Лусиана имаше голям успех в Европа, колекцията от бижута, която сама бе създала, също се харесваше на публиката. Виктор Мануел я придружаваше навсякъде. Неочаквано Тамара се присъедини към тях. Всички се държаха извънредно внимателно с нея, защото знаеха, че е психически лабилна. Макар Лусиана да ѝ намекуваше, че е време да забрави за Виктор Мануел, думите ѝ сякаш не стигаха до съзнанието ѝ. Съпругът ѝ нямаше сили да я отблъсне заради нервните кризи, в които изпадала. Една вечер, докато бяха във Флоренция и се готвеха да излязат, Тамара нахлу в стаята на Лусиана и Андрес.

— Лусиана, Виктор Мануел ме чака. Моля те, помогни ми да се приготвя.

— Тамара — спокойно отвърна тя, — знаеш, че той не иска да има нищо общо с теб.

— Не, Лусиана — отвърна тя с широко отворени очи, — той ме обича, но трябва да ми помогнеш да се върне при мен, да махнеш онази вещица от пътя ми.

— Кристина е жената, която синът ми обича и ще им помогна да бъдат щастливи.

Тамара се доближи и умоляващо я хвана за ръката.

— Не, Лусиана — разплакана я помоли тя, — не бива да го позволиш. Не бива да се оженят.

— Тамара, моля те, разбери, синът ми не е щастлив с теб. Остави го на мира. Нека започне нов живот с Кристина.

Тамара разбра, че не може да умилюва Лусиана и изпадна в истерия.

— Никога, никога — започна да вика. — Виктор Мануел няма да започне нов живот, ще го убия.

— Няма да убиваш никого — строго ѝ нареди Лусиана. — Веднъж вече се опита да се самоубиеш... — започна, но писъците на Тамара я спряха. — Тамара... — започна да я гали по рамото, за да я успокои.

Тамара трепереше. Накрая Лусиана проговори:

— Тамара, обещавам ти, като се върнем в Мексико, ще намеря най-добрия психиатър да ти помогне.

— Прави каквото искаш, само ми помогни да се върна при Виктор Мануел!

— Нямах никакъв шанс. Виктор Мануел обича Кристина и ще се ожени за нея.

— Не, не — повтаряше Тамара. — Никога!

— Не искам да чувам нищо лошо за Кристина!

— Защо винаги си на нейна страна? Защо я защитаваш?

— Защото... — прошепна Лусиана — е моя дъщеря. Тамара изведнъж се съвзе, стана от пода и излезе от стаята.

Лусиана въздъхна и поклати глава. Явно на Тамара ѝ бе нужна помощ. Слезе в бара, където я очакваха Андрес и Виктор Мануел. Накратко им разказа за случилото се.

— Трябва да поговоря с нея — бързо реши синът ѝ.

За да не направи нещо необмислено, Виктор Мануел изведе на разходка Тамара. Андрес ги придружи.

— Тамара, разбери ме добре — започна Виктор Мануел. — Не те обичам, никога не съм те обичал. Нашата женитба беше грешка, искам развод.

— Ами обета в църквата — съпротивляваше се Тамара, — ние сме обвързани, докато смъртта ни раздели.

— Не е вярно — възрази той. — Вече подадох молба за развод.

— Да не мислиш, че ще е толкова лесно — иронично се усмихна тя. — Ще ме напуснеш, защото уби нашето дете.

— Ожених се за теб заради бебето, а не защото те обичах.

— Аха... сега разбирам. Уби детето ни, за да можеш да се ожениш за онази вещица. Ти си убиец!

— За какво дете говориш? — неочаквано се намеси Андрес. — Защо не престанеш да лъжеш и да мъчиш сина ми. Много добре знаеш, че това беше нещастен случай, да не говорим, че детето, което очакваше, не беше на Виктор Мануел.

Изненадана от това разкритие, Тамара занемя.

— Баща ти ми каза — настоя Андрес, — че бебето, което очакваш, не е от моя син.

— Това не е истина! — прошепна тя.

— Не се прави на жертва — надсмя й се Виктор Мануел. — Никога не си ме обичала. Мразя те, Тамара. Сега трябва да ми дадеш развод, независимо дали това ти харесва.

— Не ме мразиш повече, отколкото те мразя аз. Трябваше ми баща за детето — някой хубав и богат мъж като теб. Бъди внимателен що се отнася до развода — заплаши го, — защото ще ти взема и последния грош.

— Всичко ще ти дам — спокойно отвърна той, — за да се махнеш от пътя ми! Само така ще бъда щастлив с жената, която обичам.

— Затова се опитах да я убия — извика Тамара. — Затова откраднах Виктория — призна си тя.

Виктор Мануел знаеше, че Тамара е хитра и разглезена, но не беше очаквал това от нея. Не я обичаше, но изпитваше съжаление към нея. Сега това чувство умря в него. Беше напълно свободен.

Нямаше повече време за мислене, трябваше да се връщат в Мексико. Багажът им беше готов и тръгнаха към летището. Настъпи време да се срещне с Кристина.

Семейство Дювал пристигна в Мексико. Лизбет ги очакваше у дома и решиха да отидат до Кристина. Лусиана познаваше добре характера на дъщеря си и знаеше, че няма да се съгласи да говори с нея, но ако дойдеха Андрес и Виктор Мануел, може би нямаше да откаже. Синът ѝ също искаше да поговори с Кристина. Трябваше да ѝ разкаже, че Тамара е виновна за всичко, и че е подал молба за развод.

Когато чу някой да чука на вратата, Кристина бързо отвори и се изправи пред Лусиана. Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Какво търсите тук? Не разбрахте ли, че не желая да ви виждам?

— Скъпа — изрече Лусиана със сълзи на очи.

— Не съм ваша дъщеря — упорстваше Кристина. — Била съм такава до мига, в който сте ме изоставили. Вървете си!

Сломена, Лусиана се нахрани да си тръгне. Зад себе си чу гласа на Виктор Мануел, но не му обърна внимание.

— Кристина — обърна се към нея Андрес, — досега се опитвах да не се меса в отношенията ти с майка ти, но сега те моля да забравиш гордостта си и да ѝ простиш. Извинявай, обичам Лусиана и ще си тръгна с нея.

— Кристина — каза Виктор Мануел, когато двамата си тръгнаха, — не знаеш колко беше уплашена майка ми от срещата с теб.

— Не знам за чия майка говориш, защото твоята е в затвора — напомни му тя.

Виктор Мануел си тръгна и отиде в затвора, за да разбере какво се е случило. Разбра, че докато са били в Европа, Барбара е признала, че е предизвикала пожара в театъра в желанието си да отмъсти на Андрес.

Още един от опитите на Лусиана да се сближи с Кристина се бе провалил, но въпреки това те постоянно се срещаха. На другия ден, когато излезе от стаята на Виктория с бебето в ръце, Кристина се натъкна на Лусиана. Изглежда я уплашено и се опита да избяга, но тя я спря.

— Има приказка: каквато майката, такава и дъщерята. Горда си като мен, ще направиш много грешки, за които ще се разкайваш цял живот.

— Не знам за какво говорите — студено отвърна Кристина.

— За твоето разочарование и че не си склонна да прощаваш. Не можеш да си представиш какво е да си гладен и да нямаш дом. Отхвърляш онова, което винаги си искала, също като мен...

— Моля ви, госпожо!

— Промени тона, с който ми говориш. Забрави за глупавата си гордост. Докажи, че Вивиан беше права, когато те върна в компанията. Докажи, че си силна жена, готова да преодолее всяка пречка по пътя си, че можеш да решиш всеки проблем в живота. Не забравяй, че една от собственичките на компанията е твоята майка.

— Няма да промените решението ми — настоя Кристина. — Вече реших да си тръгна.

— Искаш да се признаеш за победена, глупачка — прекъсна я Лусиана. — Върви и кажи на дъщеря си, че не си имала смелостта да

се присъединиш към победителите. Надявам се, че ще можеш да я погледнеш в очите.

Когато Кристина си отиде, Лусиана се прибра в стаята си и взе кутия с бижута. Въздъхна дълбоко. Пригответи се за среща с членовете на директорския съвет. Трябваше да ги информира за работата си в Европа. Щом влезе в залата за конференции, там вече я очакваха Вивиан, Виктор Мануел, Кристобал, Франко и Кристина.

— Беше прекрасно — започна тя, когато зае мястото си.

— На хората във Венеция нашият дизайн им хареса, а тези във Флоренция бяха повече от заинтригувани от новите модели бижута. Планираме производство за тази година и нова колекция от бижута със скъпоценни камъни за следващата.

— Поздравявам те, Лусиана — усмихна се Вивиан. — Несъмнено ти си лидер в компанията, винаги постигаш целта си.

— Благодаря — отвърна ѝ Лусиана. — Но преди всичко трябва да похваля колекцията от модели на Кристина, тя предизвика най-голям интерес. Тя наистина заслужава похвала и достойно място в компанията.

— Благодаря — смутено отвърна младата жена. Не можеше да скрие чувствата си и лицето ѝ почервения.

— Трябва да поздравим Кристина и нейния екип с успеха — каза Вивиан и първа заръкопляска.

— Благодаря — изправи се Кристина. — Оценявам високо похвалите ви, но дължим благодарност на госпожа Дювал за участието и помощта ѝ, както и за преговорите с партньорите. Тя заслужава аплодисменти — завърши Кристина и първа заръкопляска на майка си.

Лусиана беше щастлива. Много по-важни от успеха в Европа бяха думите на дъщеря ѝ. Отиде при нея и я хвана за ръката.

— Толкова съм щастлива. Най-после успя да ми простиш.

— Не, госпожо, грешите — тонът ѝ отново беше хладен, — просто следвах наставленията ви. Казахте да бъда професионалистка. Ценя способностите ви, но нищо повече. Няма да ви приема като майка.

Лицето на Лусиана помръкна и тя се оттегли в кабинета си. Не се разколеба от хладното държание на Кристина. Затова, когато се успокои, я повика в кабинета си.

— Кристина, разбирам, че можеш сама да решаваш проблемите си — започна тя.

— Бъдете по-конкретна, госпожо.

— От този момент имаш съгласието ми да подписваш договори и да определяш крайните срокове при подготвяне на колекциите.

— Отлично — съгласи сетя. — Веднага ще започна подготовката. Има ли още нещо?

— Да, трябва да започнеш да учиш английски език. Съветвам те да си намериш частен учител. Ако ти е нужен съвет, попитай ме каквото искаш. Вратата ми винаги ще е отворена за теб.

Кристина я изгледа с благодарност. Искаше да покаже на майка си и на Виктор Мануел, че може да си пробие сама път в живота. Майка ѝ я беше оставила като бебе, когато ѝ беше най-необходима. Най-мъчно ѝ беше, че когато и да срещнеше Лусиана, изпитваше горчивина. Всичките опити на Лусиана да спечели любовта ѝ бяха неуспешни. Не можеше да понася повече тази болка. Трябваше да се примири с близостта ѝ или да напусне модната къща.

— Разберете ме, госпожо — опита се да ѝ обясни, когато отново се срещнаха. — Не искам да ви наранявам. Не мога да ви простя и мисля, че е най-добре да не се виждаме. Реших да се оттегля от фирмата.

— Не, Кристина — панически извика Лусиана. — Не е нужно да взимаш такова решение.

— Опитайте се да ме разберете — тихо я помоли тя. — Всеки път, когато ви видя... чувствата ми... Не знам. Само се измъчвам. Трябва да престана да ви виждам.

— Разбирам те и поемам отговорността за всичко. Не напускай — с разтреперан глас изрече Лусиана. — Аз ще напусна компанията.

— Грешите, фирмата не може да функционира без вас.

— Не, ти грешиш, всичко ще бъде наред под твоє ръководство. Ти си млада и заслужаваш мястото, трябва да развиеш способностите си. Ако не съм ти дала любовта, която заслужаваш, ще ти дам възможността да успееш в живота — приближи се до нея Лусиана.

Потънали в разговор, не забелязаха Тамара, която се криеше зад вратата. Напоследък постоянно следеше Кристина. Търсеше начин да ѝ отмъсти за проваления си живот.

Кристина се отдалечи. Не искаше да се поддаде на чувствата си. Несъзнателно попадна в клопката на Тамара.

— Високо оценявам искреността ти — каза Лусиана. — Бъди сигурна, че повече няма да ме видиш в компанията — заяви тя, преди да излезе от кабинета на майка Бернардина.

Кристина се облегна на масата и заплака. Не забеляза Тамара. Тя използва момента и се нахвърли върху нея с нож.

— Проклетата да си — извика Тамара. — Сега ще се разправя с теб. Отне ми всичко!

Чувайки виковете ѝ, Кристина се извърна и я събори върху масата. Макар че беше шокирана, успя да хване ръката на Тамара и да ѝ попречи да забие ножа в тялото ѝ.

За щастие Лусиана беше наблизо. В мига, в който чу истеричните викове на Тамара и виковете за помощ на Кристина, тя се втурна в кабинета и хвана Тамара за раменете, като я задърпа встрани. Двете паднаха на пода. Ножът се заби в гърдите на Лусиана. Кръвта, която потече по гърдите ѝ, стресна Тамара. Гледаше с ужас ножа, който все още стискаше в ръката си. Кристина беше вцепенена от страх.

— За бога, какво става! — завайка се майка Бернардина, когато видя Лусиана просната на пода. — Повикайте лекар! Обадете се в „Бърза помощ“!

Едва тогава Кристина осъзна какво се е случило с Лусиана. Приклепна до нея.

— Мамо, мамо — плачеше тя.

— Обадете се в полицията — издаваше заповеди майка Бернардина.

— Мамо — чу се отчаяният зов на Кристина. — Не ме напускай отново, моля те! — Най-последно беше дала воля на чувствата си и сега плачеше над ранената си майка, долепила лице до нейното.

За щастие линейката пристигна бързо. Кристина се качи заедно с Лусиана в нея и потеглиха за болницата.

— Изгубила е много кръв — констатира медицинската сестра.

Когато пристигнаха, пред болницата ги очакваше отец Хуан де ла Крус. Майка Бернардина му се беше обадила. Кристина притича до него и го прегърна, докато откарваха Лусиана на количка.

— Татко — хълцаше тя. — Татко, не искам Лусиана да умре. Не искам майка ми да умре.

— Твоята майка — изненада се той. — Правилно ли чух? Прости ли й?

— Да... само се надявам да не е късно. Бях толкова несправедлива към нея. Миг преди да се случи това й казах, че никога няма да й простя.

— Не се измъчвай — опита се да я успокои той.

— Спаси ми живота. Жената, която отхвърлях, ми спаси живота — плачеше Кристина в прегръдките на Хуан де ла Крус, който я галеше по косата.

— Извинете — прекъсна ги сестрата. — Коя е Кристина?

— Аз — стресна се тя.

— Госпожа Дювал ви вика.

Кристина потрепери и тръгна неуверено към нея. Стресна се, когато видя Лусиана да лежи безпомощно на леглото.

— Кристина... скъпа — едва прошепна тя. — Кристина... Тя приклепна до леглото и нежно хвана ръката й.

— Мамо, прости ми, моля те.

— Няма да умра, скъпа. Няма, докато не ми простиш — с отпаднал глас изрече Лусиана. — Струваше си. Не плачи. Щастлива съм, че ми прощаваш.

— Мамо... — изплака Кристина, — благодаря ти, че ми спаси живота.

— Отново бих го сторила. Обичам те, скъпа.

— И аз те обичам, мамо. Моля те, прости ми...

— Какво да ти прощавам? Всички майки обичат децата си.

Кристина усети нечие присъствие в стаята. Извърна се и видя лекаря.

— За щастие е ранена в рамото — каза той. — Раната не е дълбока, но трябва да остане в болница. Във всеки случай съветвам ви да си отидете у дома.

— Но отец Хуан де ла Крус ще остане — настоя Кристина. — Мамо — прошепна тя, — оздравявай, за да се радваш на любовта ни.

Когато чу думите й, Лусиана попита:

— Виктория, къде е Виктория?

— Не се безпокой, мамо — успокои я Кристина. — Говорих с Макловия. Бебето е добре. Ще им се обадя отново, ако искаш.

— Моля те — каза тя. — Направи го. Ще ми олекне.

Скоро цялото семейство се събра около леглото на Лусиана. Раната не беше сериозна, но се тревожеха, че често губи съзнание.

— Докторе, страхувам се за нея — каза Виктор Мануел.

— Госпожа Дювал е изгубила много кръв. Трябва да ѝ прелеем, но кръвната ѝ група е много рядка. Нейният резус-фактор е отрицателен. Свързахме се с кръвната банка, но нямат от тази група.

— Докторе — възкликна Кристина. — Аз също съм с отрицателен резус-фактор.

Почувства облекчение. Кръвта ѝ можеше да спаси майка ѝ. Най-после щеше да направи нещо за нея.

След преливането на кръв Лусиана се почувства по-добре и всички си отдъхнаха.

— Надявам се един ден да ти се реванширам за всички сълзи, които те накарах да изплачеш заради гордостта ми.

— Не — прекъсна я Лусиана, — надявам се повече да няма сълзи и животът ни да е щастлив. Ти винаги си била кръв от моята кръв, сега е обратното.

— Молитвите ми най-после дадоха плод — усмихна се Хуан де ла Крус. — Бях сигурен, че Кристина обича Лусиана, но гордостта ѝ не ѝ позволяваше да си го признае. За щастие намери сили да ти прости. Сега можеш да бъдеш щастлива с дъщеря си — изглежда той с любов Лусиана.

— А и ти, отче — намеси се Виктор Мануел усмихнато, преди да предложи на Кристина да се разходят. — Как се чувстваш? — обърна се той към нея.

— Чудесно. Имам всичко, от което се нуждая: семейство, теб и Виктория... Какво още?

— Онова, за което мечтаеше усмихна се той.

— Какво? — объркано го гледаше Кристина. — Нали открих майка си, нищо друго не ми трябва.

— А какво мислиш за венчавка в църквата? В бяла рокля?

Кристина радостно се усмихна.

— Това означава ли да? — попита Виктор Мануел.

Кристина хвърли поглед към Лизбет и се освободи от прегръдките на брат ѝ.

— Сестричке... — извика и прегърна Лизбет.

Четиримата тръгнаха към стаята. Когато видяха, че Лусиана е сама с Хуан де ла Крус, спряха на прага.

— Вече не си малкото ми момиче — нежно ѝ каза Хуан де ла Крус. — Изминахме дълъг път и научихме много неща. Надявам се да сме станали по-добри. Всеки от нас постигна успех в това, което харесва. Ти си щастлива със семейството си, а аз като Божи служител. Животът ни промени.

— Вярваш ли, че майка ти ще се промени? — попита загрижено Лусиана, страхувайки се, че тази жена ще продължи да ѝ създава проблеми.

— Всеки ден се моля за нея. Би било истинско чудо... — Забеляза, че погледът на Лусиана е прикован към вратата, и се обърна. Там бяха застанали Лизбет и Артемио.

Лизбет се приближи до майка си, но не посмя да я прегърне, тъй като наоколо имаше сложна апаратура.

— Мамо, трябва да ти кажа нещо — заяви тя. — Ще имаш още един внук.

— Още внуци! — Гласът ѝ трепна от вълнение.

— Да, мамо. Двамата с Артемио си осиновихме момиченце. Не посмях да ти кажа по-рано, защото се страхувах.

— Едва ще дочакам да я видя — каза Лусиана.

— Двете с Виктория останаха у дома. Игрят си. Имелда се грижи за тях. Артемио никога не би оставил дъщеря си сама — похвали Лизбет съпруга си. — Сега, когато и аз съм майка, разбирам през какво си минала.

— Как се казва?

— Лусиана. Кръстихме я Лусиана — усмихна се Лизбет.

— Много хубаво име — отвърна майка ѝ с гордост в гласа.

ЕПИЛОГ

— Не знам коя е по-хубава. — Лицето на Лусиана сияеше, докато наблюдаваше играта на двете момиченца в градината на къщата.

— И двете са прекрасни — съгласи се Андрес. — И двете са ни внучки. Никога няма да правим разлика между тях.

— Имелда — дочу се гласът на Лизбет от терасата. — Донеси дъщеря ми, за да я преоблека.

Когато Имелда доведе малката Лусиана, Лизбет се намръщи и въздъхна. Дъщеря ѝ беше палаво и щастливо дете.

— Ох, Имелда, трябваше да ѝ сменим роклята.

— Не се притеснявай, Лизбет. Дъщеря ти и така е хубава.

— О, побързай, Имелда, моля те, закъсняваме — възбудено започна да говори тя.

— Толкова си изнервена — отбеляза Имелда, — сякаш ти си булката.

— Хм... права си, Имелда, много съм възбудена — въздъхна Лизбет. — Брат ми най-после ще бъде щастлив. Впрочем, къде е Виктор?

— С твоя съпруг. Всичко е както преди, само че сега Артемио помага на Виктор да оправят леглото.

Лизбет се придвижи до вратата на спалнята и се заслуша.

— Добре е, човече — чу се гласът на Артемио. — Престани да се мотаеш.

— Хм... Толкова съм притеснен — призна Виктор Мануел.

— Зетко — шеговито започна Артемио. — Ако някой ти беше казал преди година, че твоят градинар ще ти помага да оправяш леглото за венчавката, щеше ли да му повярваш?

— Моят градинар... моят зет... моят доктор — започна да изрежда Виктор Мануел.

— И твоят педиатър, нали така?

— Как се разбирате с дъщеря ти? — попита Виктор Мануел.

— Както ти с Виктория. Абсолютно същото — отвърна Артемио.

— Извинявай, не исках да те обидя, но тя не е от твоята кръв.

— Да, ще бъда откровен с теб — започна Артемио. — В началото бях против идеята за осиновяването, но разбрах, че това ще направи Лизбет щастлива. Повече не се замислих. А виж ме сега, направо съм луд по малката Лусиана.

Виктор Мануел се доближи и сложи ръка на рамото му.

— Благодаря ти, че направи сестра ми щастлива.

Трябваше да побързат, защото Андрес и Лусиана ги чакаха.

— Майката на младоженката изглежда чудесно — гледаше я с възхищение Андрес. — Щастлива ли си Лусиана?

— Да, много. Най-вече защото дъщеря ми се омъжва за човек, който прилича на теб.

Всички се събраха заедно в дневната на семейство Дювал. Артемио, Имелда, Лусиана, Андрес, Лизбет в инвалидната си количка с малката Лусиана на ръце, доктор Давила, Макловия, Лоренса... Очите им бяха приковани към стаята, от която трябваше да излезе Кристина. След малко се появи чудно видение, обгърнато в бял тюл и коприна. Никой от присъстващите не успя да скрие удивлението си. Кристина беше прекрасна. Щастие то я разхубавяваше още повече. Докато слизаше по стълбите, къщата се изпълни от звуците на любовна песен.

— Изглеждаш чудесно, скъпа — приближи се до нея Андрес, гледайки я с възхищение. Подаде ѝ ръка и ѝ помогна да слезе по стълбата. — Толкова съм горд, че ще се омъжиш за моя син.

— Благодаря — изрече тя и го целуна по двете страни, а после се обърна към Лусиана. — Мамо, благослови ме.

Лусиана събра ръце за, молитва и вдигна поглед към небето.

— Богородице, помагай на дъщеря ми и я защитавай. Нека бъде щастлива. Нека душата ѝ остане чиста, а сърцето ѝ изпълнено с любов. В името на Отца и Сина и Светия дух. Амин.

Кристина се доближи, взе ръката ѝ и я целуна.

— Амин! — повториха всички в един глас. След това потеглиха към църквата, където ги очакваха останалите гости. Естествено, Хуан де ла Крус водеше сватбената церемония. След като младоженците казаха „да“ и се целунаха, той се обърна към тях:

— Всички ние говорим за любов, но единствената истинска любов е тази, която изпитваме към Бога. Когато говорим за друг вид

любов, не мислим за последствията. Тогава можем да създадем нов живот — дете, на което са му нужни любов, грижи и защита. Трябва да бъдем силни, за да приемем истината, независимо колко горчива е тя, но е по-добре да се изправим пред нея, отколкото да живеем в лъжа. Винаги трябва отново да посяваме семето на любовта, а не да плачем за онова, което сме изгубили. Животът е пълен с радост, но и със страдание. Болката е най-голямата житейска школа. Когато извърнем лице към Бога, разбираме защо истината е толкова важна. Слава на Бога, че виждаме изгрева на слънцето всяка сутрин. Животът е кратък, пълен с илюзии, но трябва да запазим душите си чисти. Изживявайте пълноценно всеки ден от живота си, сякаш той е последен. Имате право на любов — използвайте го. Обичайте се и се наслаждавайте на онова, което Бог ви е дарил. Но никога не забравяйте за Него...

Издание:

Автор: Делиа Фиало

Заглавие: Право на любов

Преводач: Мария Ракъджиева

Година на превод: 2000

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2000

Тип: роман

Националност: испанска

Печатница: „Полиграф юг“ — Хасково

Излязла от печат: 02.10.2000

Редактор: Лилия Атанасова

ISBN: 954-585-141-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8320>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.